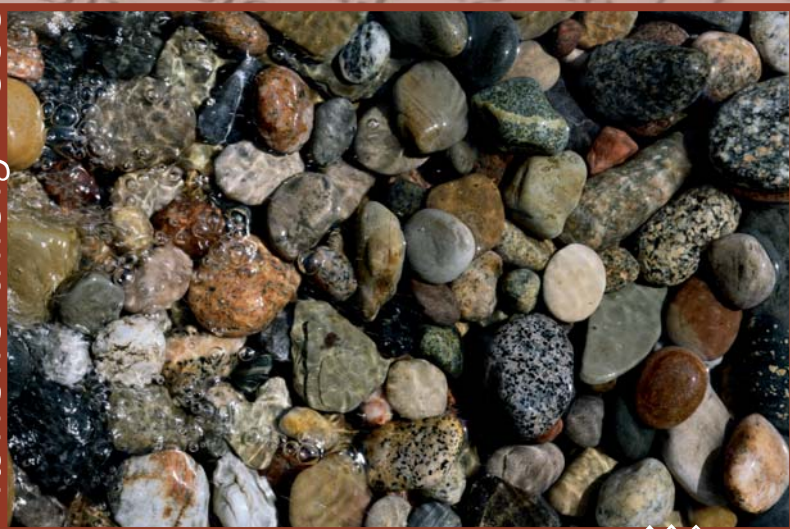

Život křesťana

Biblické úkoly 2009

2

OBSAH

1. Láska
2. Víra
3. Naděje
4. Život
5. Zjevení
6. Hřích
7. Milost

8. Odpočinek
9. Nebe
10. Učednictví
11. Správcovství
12. Společenství
13. Misie

PŘEHLED TÉMAT

1. Láska

- Láska jako nevyhnutelný předpoklad pro život (1 K 13,1–3)
- Láska jako základní Boží vlastnost ve Starém zákoně (Jr 31,3)
- Láska jako základní Boží vlastnost v Novém zákoně (J 3,16; 1 J 3,1–3)
- Láska jako naše odpověď na Boží milost (Mt 22,37–39)
- Láska ztělesněná v osobě Ježíše (2 K 5,14)

2. Víra

- Víra jako velký Boží dar (Ef 2,8.9; Mk 9,24)
- Víra jako důvěra postavená na svědectví Písma (J 5,39; 2 Tm 3,15)
- Víra jako praktický životní krok (Jk 2,17.18)
- Víra jako rostoucí vztah důvěry (2 Te 1,3)
- Víra jako osobní vztah se Spasitelem (J 3,36)

3. Naděje

- Naděje jako aktuální potřeba tohoto světa (L 21,25)
- Naděje jako dar, který proměňuje už naši přítomnost (J 5,24)
- Naděje jako jistota do budoucnosti navzdory realitě smrti (1 K 15,20–26.50–55)
- Naděje jako ujištění o věčném životě (Zj 21)
- Naděje jako jistota vycházející z Ježíšova slibu (Tt 2,11–13; Zj 22,20)

4. Život

- Život jako Boží dar (Gn 2,7; J 1,1–3)
- Šťastný život ve fyzické oblasti (Ž 139,13.14)
- Šťastný život v duchovní oblasti (J 3,1–21; 2 K 5,17)

- Šťastný život na úrovni mezilidských vztahů (Fp 2,1–5)
- Život prožívaný v plnosti (J 10,10)

5. Zjevení

- Boží zjevení prostřednictvím přírody (Ž 19,1–4; Ř 1,18–20)
- Boží zjevení prostřednictvím našeho svědomí (Ř 2,14.15)
- Boží zjevení prostřednictvím proroků (Ex 7,1–6)
- Boží zjevení prostřednictvím Bible (2 Tm 3,14–16)
- Boží zjevení v osobě Ježíše (Žd 1,1–3)

6. Hřích

- Hřích jako vzpoura proti Bohu (Iz 14,12–14)
- Hřích jako problém, který někdy zůstává skrytý (Mt 5,28; 23,23; Ř 8,6)
- Hřích jako stav, ve kterém se rodíme (Ř 7,21–24)
- Naše zodpovědnost vůči situaci vlády hříchu (L 16,10; Fp 4,8.9)
- Ježíš jako jediné řešení (Fp 2,6–8)

7. Milost

- Boží milost zaslíbená již ve Starém zákoně (Gn 22,8; Iz 53)
- Boží milost znázorněná v symbolech (Iz 53,7; J 1,29; 1 K 6,20)
- Boží milost jako způsob záchrany hříšníků (Ř 5,18–21)
- Boží milost proměňující lidské srdce (2 K 3,16–18)
- Boží milost projevená v oběti Ježíše Krista (Ef 2,4–10; Tt 2,11–14)

8. Odpočinek

- Sobotní odpočinek jako dar z ráje (Gn 2,2,3; Ez 20,12)
- Sobotní odpočinek jako svatý čas (Gn 2,3; Iz 58,13.14)
- Sobotní odpočinek jako čas radosti (Dt 5,12.13)
- Sobotní odpočinek v Ježíšově životě (Mk 2,23–3,6; L 4,16; 6,1–11)
- Sobotní odpočinek jako symbol odpočinutí od vlastních skutků (Žd 4,9–11)

9. Nebe

- Nebe jako dar, který získáme při Kristově návratu (Kaz 9,5.6; 1 Te 4,13–18)
- Nebe jako jedna ze dvou možností (Zj 21,1–4.8)
- Předchutí nebe prožívaná už tady na zemi (Ko 1,10–14)
- Nebe převyšující naše nejužasnější představy (1 K 2,9)
- Nebe jako místo setkání se Spasitelem (Zj 21,22–23)

10. Učednictví

- Učednictví jako následování Ježíše (Mk 3,13–19)
- Učednictví vyžaduje ochotu naslouchat (Mt 4,19; 9,9)
- Učednictví vyžaduje ochotu se obětovat (Mk 8,31–38)
- Učednictví přináší jistotu Boží blízkosti a radosti (J 10,10; Ř 8,18.28–39)
- Učednictví jako přijetí Ježíše za Pána mého života (J 20,28)

11. Správcovství

- Naše zodpovědnost za moudré využívání svých schopností (Mt 25,14–30)
- Naše zodpovědnost za moudré využívání času (L 4,16)
- Naše zodpovědnost za moudrou péči o vlastní tělo (1 K 6,19.20)
- Naše zodpovědnost za moudré hospodaření s majetkem (Dt 8,18; Mt 23,23)
- Moudré hospodaření v době očekávání Pána (Mt 24,42–46)

12. Společenství

- Bůh touží po společenství lidí (Gn 12,1–3; 1 Pt 2,9)
- Společenství jako „tělo“, ve kterém má každý své místo (1 K 12,12–27)
- Společenství jako „tělo“, které plní společný úkol (Ef 4,1–13)
- Společenství, které i přes rozmanitost sjednocuje (Zj 5,9.10)
- Společenství spojené v osobě Ježíše Krista (Zj 1,12–16.20)

13. Misie

- Hlásání evangelia jako způsob záchrany životů (J 14,6; Sk 4,12)
- Hlásání evangelia jako úkol daný samotným Ježíšem (Mt 28,19.20)
- Hlásání evangelia jako smysl existence křesťanské církve (Zj 14,6–12)
- Hlásání evangelia jako osobní odpovědnost (1 K 12,28; 1 Pt 3,15)
- Hlásání evangelia jako představení Ježíše a jeho oběti za nás (1 K 1,23; 2,2)

ÚVOD

Život křesťana

Pierre Laplace, jeden z významných myslitelů žijících na přelomu 18. a 19. století, napsal knihu o pohybu planet. Nazval ji Celestial Mechanics (Nebeská mechanika). Jednu kopii osobně daroval císaři Napoleonovi. Někdo však už dopředu Napoleona upozornil na to, že v knize není jediná zmínka o Bohu. Císař převzal knihu a řekl: „Pane, dozvěděl jsem se, že v této své rozsáhlé knize, která pojednává o systému fungování vesmíru, jste se ani jednou nezmínil o jeho Tvůrci.“ Laplace nebojácně odpověděl: „Tuto hypotézu nepotřebuji.“

Tento příběh je určitou metaforou na to, co známe jako „moderní věk“, ve kterém logika, rozum a věda tvoří základ každé pravdy. Podle tohoto názoru se dá jakákoli skutečnost vyjádřit pomocí formulací, vzorců, zákonů a vědeckých předpovědí. Pokud to logika, rozum a věda nedokážou vysvětlit, pak to není reálné.

V posledních letech se však setkáváme s reakcí na tento typ myšlení. A jak to bývá u většiny reakcí, v některých případech zacházejí příliš daleko; dokonce až k bodu, kdy popírají nebo přehlížejí biblickou pravdu. Podle zastánců tohoto postoje není důležitá věrouka, ale zkušenost. Záleží na tom, co ti dává tvoje víra. Neříkají: „Jsou tady přesvědčivé důvody, proč věřit v Ježíše Krista a jeho zaslíbení o spasení,“ zato vyzývají: „Naše společenství víry vás zve, abyste se k nám přidali v naší odvaze víry a vzájemné oddanosti.“

Nemusí to být za každou cenu špatné. Ježíš přece řekl, že jeho pravda bude mít pro náš život konkrétní a praktické důsledky (J 8,32). Pravda není jen znalost dogmat a veršů, ale něco, co ovlivní věřícího člověka na osobní úrovni. Pravda zasahuje duchovní život a ovlivňuje to, jak člověk reaguje na výzvy každodenního života. Je to něco, co mění životy nás všech a co bychom nikdy neměli popřít ani shazovat. Důležitost zkušenosti bychom však neměli oddělovat od správného biblického učení.

V tomto čtvrtletí se chceme podívat na oba aspekty naší víry – věrouku i zkušenost. Soustředíme se na 13 hlavních témat křesťanské víry. Každý týden se pokusíme vyvážit správné biblické chápání věroučných otázek a jejich vliv na naši každodenní zkušenost. Doufáme, že na konci čtvrtletí budete nejen lépe rozumět těmto tématům, ale budete také obohaceni ve své křesťanské zkušenosti. Každý úkol je nejen o pravdě, ale i o „Pravdě v Ježíši“.

Ježíš je Alfa i Omega naší víry. Máme před sebou 13 různých témat, které mají společný základ: Toho, v kterém „žijeme, hýbáme se a jsme“ (Sk 17,28).

Reinder Bruinsma se narodil v Holandsku. Během svého mnohaletého působení v církvi sloužil v různých služebnostech. Je autorem téměř 20 knih. Některé z nich byly přeloženy do různých jazyků. V době, kdy psal tyto úkoly, byl předsedou Církve adventistů sedmého dne v Holandsku.

LÁSKA

**Biblické texty na tento týden: Iz 53; Mt 22,37–39; 1 K 13;
1 J 3–4**

Základní verš

***A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.
(1 K 13,13)***

Naše studium hlavních témat křesťanské víry začneme tím, co je sice ve verši jmenováno naposledy, avšak co převyšuje všechna ostatní témata – láskou. Také apoštol Pavel v druhé části verše připomíná, že i když víra, naděje a další prvky křesťanské víry jsou jistě velmi důležité, všechno začíná láskou. Napsal, že bez lásky „nic nejsme“ (1 K 13,2).

Řecký filozof Sofokles, který žil v 5. století před Kristem, řekl: „Existuje jedno slovo, které nás zbavuje břemena a bolesti života. To slovo je láska.“ A přestože Sofokles ještě nepoznal hloubku lásky, kterou zvěstoval a životem dokázal náš Spasitel, tvrzení tohoto myslitele je pravdivé.

Bůh je láska. Všechno, co vykonal, koná a bude konat, je projevem jeho lásky. Asi nedokážeme zcela pochopit, jak silná je Boží láska, jak dokáže utěšit a upokojit. Převyšuje všechno, co za lásku považují lidé – kteří tímto slovem často pojmenovávají jen povrchní pocit nebo přechodnou zaslepenost doprovázenou sobectvím a žádostivostí. Bůh nejen že lásku má a dává – on sám je láska.

Týden ve zkratce

Boží láska k člověku se projevila různými způsoby. Největším důkazem jeho lásky je kříž. Ježíšovi následovníci odpovídají na Boží lásku tak, že milují druhé, jako Kristus miluje je.

- Osnova**
- Láska jako nevyhnutelný předpoklad pro život (1 K 13,1–3)
  - Láska jako základní Boží vlastnost ve Starém zákoně (Jr 31,3)
  - Láska jako základní Boží vlastnost v Novém zákoně (J 3,16; 1 J 3,1–3)
  - Láska jako naše odpověď na Boží milost (Mt 22,37–39)
  - Láska ztělesněná v osobě Ježíše (2 K 5,14)

LÁSKA – ZÁKLAD ŽIVOTA

Láska jako nevyhnutelný předpoklad pro život (1 K 13,1–3)

Všichni dobře víme, že k životu nezbytně potřebujeme přijímat potravu a vodu. Ale ne každý si uvědomuje, že k tomu, abychom skutečně žili, potřebujeme také lásku. Potřebu lásky máme v sobě zakódovanou. Potřebujeme lásku rodičů. Potřebujeme lásku nejbližších a přátel. Potřebujeme patřit do společenství, které nás přijímá a miluje. Stejně jako je pro nás nezbytné lásku přijímat, potřebujeme ji i dávat. Pokud nedokážeme milovat, jako bychom ani nebyli lidmi. Opravdová láska však nepochází z nás. Schopností milovat nás obdařil náš Stvořitel (Gn 1,26; J 3,16).

Proč je láska v životě Ježíšových následovníků tak důležitá? Mt 22,37–39; 1 K 13,1–3; 1 J 3,14

Boží láska vždy předcházela naši lásku. To je to nejdůležitější, ať už si dál o lásce povíme cokoliv. Pravá „láska není jen chvilkovým vzplanutím, ale božskou zásadou, trvalou mocí. Neposvěcený člověk ji nedokáže projevit ani probudit. Má ji pouze člověk, v jehož nitru vládne Ježíš. „My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.“ (1 J 4,19) V životě proměněném Boží milostí je láska hlavní pohnutkou veškerého jednání.“ (PNL 318; AA 551)

Známý anglický spisovatel C. S. Lewis používá výrazy „láska jako dar“ a „láska jako potřeba“, aby rozlišil božskou lásku od lidské formy lásky. I když Bůh velmi touží po naší lásce, nepotřebuje ji tak, jako my potřebujeme jeho lásku nebo lásku druhých lidí. „Začít musíme skutečně na začátku – u lásky jako božské síly. Láska-dar je prvotní láskou. Bůh nemá touhy, které musí být naplněny; má jen hojnost, která touží dávat.“ (C. S. Lewis, *The Four Loves*) Naše lidská láska má být proměněna Boží láskou, aby – zatímco budeme nadále toužit po lásce druhých – jsme byli schopni projevovat lásku pravým křesťanským způsobem.

Jaký je rozdíl mezi lidskou a Boží láskou? Jaký druh lidské lásky nejlépe ilustruje Boží lásku? Jakým způsobem můžeme nejlépe projevovat Boží lásku?

STAROZÁKONNÍ BŮH – BŮH LÁSKY

Láska jako základní Boží vlastnost ve Starém zákoně (Jr 31,3)

Často se říká, že Bůh se jako láska zjevuje jen v Novém zákoně, zatímco „starozákonní Bůh“ je Bůh spravedlnosti a hněvu. Důkladným studiem celé Bible však zjistíme, že Bůh není rozpolcenou bytostí. I když Boží láska se v největší možné míře projevila v Kristu (jak to popisuje Nový zákon), Bůh Starého zákona je stejným Bohem – Bohem lásky. Bůh se nemění (Jk 1,17). Z Boha hněvu či spravedlnosti se postupně nestává Bůh lásky. Boží láska je věčná. Slova, která Bůh adresoval starozákonnímu lidu, platí v každé době: „Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství.“ (Jr 31,3)

Všimni si několika uvedených důkazů Boží lásky ve starozákonní době. Doplň je o další, které jasně dokazují, že Bůh je láska.

- Boží láska při stvoření (Gn 1,26–31; 2,21–25)
- Řešení problému hříchu (Gn 3,15; 22,8; Iz 53)
- Dar soboty (Ex 31,12–17)
- Nepřetržitě trvání daru prorocství (Am 3,7)

Ve Starém zákoně se setkáváme s příběhy a výroky o válkách a krveprolití. Jak je možné sladit Boží příkazy o vyhubení celých národů (například při dobývání Kenaanu) s představou Boha lásky?

NOVOZÁKONNÍ BŮH – BŮH LÁSKY

Láska jako základní Boží vlastnost v Novém zákoně (J 3,16; 1 J 3,1–3)

Proč přišel Ježíš Kristus na tento svět? Proč musel trpět? Bylo nutné, aby zemřel na kříži? Nedal se původní neporušený stav na zemi nastolit i nějakým jiným způsobem? Pokud ne, proč vyřešení problému hříchu trvá tak dlouho? Na tyto otázky nemáme odpověď. Bůh ve své nekonečné moudrosti připravil plán, jak tuto těžkou situaci, ve které jsme se ocitli vinou hříchu, vyřešit co nejlépe. Bůh nemohl přehlédnout vzpuru, jako Láska nemohl zůstat stát v pozadí a nechat své stvoření zahynout, aniž by udělal maximum pro jeho záchranu.

„Boží svatost je úžasná čistota, neporušenost, která nemůže tolerovat morální zlo. Boží láska je vítající něžné a soucitné objetí hříšníka. Boží svatost znamená, že je Bůh oddělen od toho, co je nečisté. Jeho láska se projevuje v ochotě ztotožnit se s těmi, kdo jsou nečistí, aby jim pomohl. . . Boží hněv je dočasný, ale jeho láska trvá věčně.“ (Donald G. Bloesch)

Jak nám uvedené verše představují novozákonní poselství o Boží lásce?

Boží dar Syna, Ježíše Krista (J 3,16)

Syn dává sám sebe (Fp 2,5–8)

Dar Ducha svatého (J 14,15–18; Sk 2,1–4)

Duchovní dary (Ef 4,11–13)

Jistota spasení (1 J 3,1–3)

Věčná budoucnost v ovzduší lásky (2 Pt 3,13)

Jakými slovy bys shrnul novozákonní poselství o Boží lásce?

Jak zapadá poselství tří andělů ze Zj 14,6–12 do tématu Boží lásky? Ellen Whiteová mluvila o poselství třetího anděla jako o dobré zprávě o „skutečném“ ospravedlnění vírou. Jak to souvisí s tématem Boží lásky k člověku?

ODPOVĚĎ LÁSKY

Láska jako naše odpověď na Boží milost (Mt 22,37–39)

Tragickou realitou tohoto světa je sobectví, nenávisť, slepá tížádost, bezohledná konkurence, korupce a války. Kdybychom byli ponecháni sami sobě, vědomě nebo nevědomě bychom se řídili těmito špatnými principy. Láska by neměla možnost se rozvíjet. Matka Tereza řekla: „Jestliže lidi odsuzujete, nemáte čas je milovat.“

Pokud jsme však prožili obrácení a stali se následovníky Ježíše Krista, bude v našem životě vládnout princip lásky. I přes svoji slabost budeme stále růst v lásce k Bohu a k našim bližním. Obrácení je ve skutečnosti přeorientování se – od lásky k sobě k lásce vůči Bohu a druhým lidem.

Jaký základní princip bychom měli odhalit v přikázáních, která nám Bůh dal? Platí tento princip i po Ježíšově příchodu na tento svět? Dt 6,5,6; Mt 22,37–40

Jestliže se Ježíš dotkl našich srdcí a změnil je, naše jednání a postoje se budou vyznačovat jeho láskou. I když možná některé lidi nemáme rádi, jsme vyzváni milovat každého, dokonce i svého největšího nepřítele. Přinese to užitek nejen těm, se kterými se setkáváme, ale bude to velkým požehnáním i pro nás samotné. Rozdávejte lásku a bez výhrad přijímejte všechny, se kterými se setkáváte – a budete překvapeni tím, co se začne dít.

Jakým způsobem by měla láska proniknout vším, co říkáme a děláme? Mt 5,44; 25,31–46; 1 Pt 1,22

„Až členové církve přestanou uctívat sami sebe a do svého srdce vpustí lásku k Bohu a k lidem, které Kristus miluje, náš nebeský Otec projeví jejich prostřednictvím svoji moc. Nechť se jeho lid semkne poutem božské lásky. Tak svět pozná Boží moc, která koná zázraky, a uzná, že On je Silou a Pomocí těch, kteří zachovávají jeho přikázání.“ (E. G. Whiteová v 7 BC 940)

Je pro tebe přirozenější projevovat laskavost, anebo jsi spíše sobecký a soustředěný na sebe? Co můžeš udělat, abys méně miloval sebe a víc lásky prokazoval druhým?

ZOSOBNĚNÁ LÁSKA

Láska ztělesněná v osobě Ježíše (2 K 5,14)

Ježíš Kristus je náš největší vzor. Když přemýšlíme o tom, jaká by měla být naše láska, potřebujeme se podívat na našeho Spasitele. V něm máme dokonalý příklad. Kristus měl mnoho důvodů nemít rád nebo dokonce nenávidět mnoho lidí. Náboženští představitelé Ježíšovi záviděli, a tak mu neustále ztrpčovali život. Nakonec se rozhodli, že se jej zbaví. Jaký měl důvod je milovat? Ani vlastní rodina nestála vždy při něm. Dokonce i učedníci, které si vyvolil, se mezi sebou často hádali, a když je nejvíce potřeboval, nebyli u něj. Jak je mohl milovat právě ve chvíli, kdy jej opustili?

Ježíš prokazoval lásku dokonce i těm, kteří u tehdejších náboženských představitelů (a celé společnosti) nebyli v oblibě – malomocným, Samařanům, okupantům (herodiánům), výběřčím daní a ženám (včetně nevěstek).

Pozorně si přečti konkrétní příklady, kdy Ježíš prokázal nesobeckou lásku za okolností, při kterých by to bylo pro většinu z nás opravdu těžké.

L 17,12–19 _____

J 13,1–17 _____

J 19,25–27 _____

Jakým způsobem se má Boží láska projevená v Ježíšově službě odrazit v našem učednictví? 2 K 5,14; Fp 2,2

Apoštol Pavel v 2 K 5,14 píše: „Vždyť nás má ve své moci (spojuje nás) láska Kristova.“ Stavba této věty v řeckém textu umožňuje přeložit ji dvojnásobem – jako lásku, kterou nás miluje Kristus, ale také jako lásku, kterou máme vůči Kristu. Oba významy jsou po gramatické i teologické stránce správné. Když aspoň něco pochopíme z Ježíšovy nesmírné lásky, vyvolá to v nás odezvu, která probudí silnou touhu říci i druhým o této lásce a prakticky jim ji prokázat.

Ježíš miloval i ty, kterými většina lidí opovrhovala a kteří nebyli v oblibě. Jak mohu prokazovat lásku bezdomocům, lidem žijícím na okraji společnosti a těm, kteří uznávají jiné hodnoty než já?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Cesta k vnitřnímu pokoji si přečti kapitolu Bezpodmínečná láska (CVP 17–24; SC 9–16) a v knize Touha věků kapitolu Význam Ježíšovy oběti (TV 487–491; DA 758–768).

Otázky k přemýšlení

1. **Člověk se tak nějak nemůže zbavit otázky „proč“. Jestliže Bůh je láska, proč je tolik utrpení? Nejde tady jen o utrpení, které si zapříčiní lidé zpochybující Boží lásku, ale i o utrpení, které ve velké míře postihuje i nevinné nebo je zcela nesmyslné. Jak se vyrovnáváme s touto realitou? Jak nám naše chápání velkého sporu mezi dobrem a zlem pomáhá pochopit toto těžké téma?**
2. **Jak může někdo milovat krutého rodiče, několikanásobného vraha nebo sobeckého člověka? Proč Ježíš dokázal milovat lidi, které jiní neměli v lásce?**
3. **Jak člověk může milovat i přes to, že je jeho láska neopětovaná? Jak to, že Ježíš dokázal milovat i ty, kteří mu tuto lásku nikdy neoplatili?**
4. **Kdo patří mezi spodinu, opovrhované a vydědence ve vaší společnosti? Co dělá váš sbor pro tyto lidi? Jak se do této práce můžeš zapojit i ty?**
5. **Pravá láska vyžaduje smrt vlastního já – ochotu dát sebe na druhé místo pro dobro ostatních. Jaké rozhodnutí musíme udělat, aby se tak stalo?**
6. **Jakými jinými způsoby, kromě kříže, se projevila Boží láska k člověku?**

Shrnutí

Bůh je láska. To je základ všeho, čím Bůh je a co koná. Tento milující Bůh zjevoval svou lásku už od počátku, jak to dokládá Starý zákon. Nejsilnějším vyjádřením jeho lásky je však dar Syna – Ježíše Krista – pro naši záchranu. Tato božská láska nachází odezvu v lásce křesťana. Jestliže tvrdíme, že jsme následovníci Pána Ježíše Krista, náš život se bude vyznačovat bezpodmínečnou láskou k Tvůrci a nesobeckou láskou k lidem kolem nás.

VÍRA

Biblické texty na tento týden: Ef 6,10–18; Žd 11; Jk 2,18.19; 1 Pt 1,3–8

Základní verš

Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. (Ef 2,8.9)

Nezaměňujeme víru za rozumové přesvědčení. V biblickém smyslu se víra nezakládá v první řadě na našem rozumu (i když víra není nic nerozumného nebo iracionálního), ani na našich pocitech (i když emoce také sehrávají určitou úlohu). Víra je hluboce zakořeněná jistota, která ovlivňuje celou naši bytost. Víra je princip, který řídí náš život. Víra nám umožňuje pevně se chopit Božích zaslíbení.

V Žd 11,1 se píše o „podstatě“ naší víry. William G. Johnsson, odborník na list Židům, připomíná, že tento verš mohl také znít takto: „Víra je právní dokument o tom, v co doufáme, jistota toho, co nevidíme.

Týden ve zkratce

Víra je hlavní princip života křesťana. Určuje, jak máme žít a jaký vztah máme mít k Bohu a k lidem kolem nás. I když je rozumový souhlas s učěním důležitý, víra je mnohem víc. A právě o tom je tento úkol.

- Osnova**
- Víra jako velký Boží dar (Ef 2,8.9; Mk 9,24)
  - Víra jako důvěra postavená na svědectví Písma (J 5,39; 2 Tm 3,15)
  - Víra jako praktický životní krok (Jk 2,17.18)
  - Víra jako rostoucí vztah důvěry (2 Te 1,3)
  - Víra jako osobní vztah se Spasitelem (J 3,36)

VÍRA – DAR OD BOHA

Víra jako velký Boží dar (Ef 2,8.9; Mk 9,24)

Co je víra? Jednoduchá definice víry zní: Víra je oddaná a poslušná důvěra v existenci, moc a lásku Boha, jak se projeví v jeho činech a v zaslíbeních, které nám dal.

Jak vzácný dar je víra v našem hříšném a porušeném světě! Není divu, že jsou mnozí přesvědčeni, že víra je nejužasnější ze všech darů, jaké se lidem nabízejí.

Zamyslel ses někdy nad tím, kde má původ tvá víra? Proč ty máš víru v Boha, zatímco jiní ji nemají? Je to díky výchově? Měl jsi věřící rodiče? Chodil jsi od malička na bohoslužby? Dovedlo tě studium Bible a čtení knih o Bibli k přesvědčení, že existuje Bůh, který tě miluje? Našel jsi dostatečné filozofické argumenty, které tě připravily na „skok“ víry? Když to všechno zvážíš, přijdeš na to, že víra je zázrak – dar od Boha.

Jakou úlohu sehrává víra v našem spasení? Ef 2,8.9

Jedno je jisté. Tak jako bez lásky nemůžeme být skutečnými lidmi, tak bez víry nemůžeme žít tak, jak si to přeje Bůh. „Bez víry však není možné zalíbit se Bohu... (Žd 11,6) List Židům neučí, že bez víry je těžké líbit se Bohu anebo že bez víry bude trvat dlouho, než si nás oblíbí. Naopak, tvrdí, že je to nemožné. Víra se zkrátka nedá ničím nahradit. Vírou žili hrdinové v minulosti a vírou musí žít jeho lid i dnes.“ (George R. Knight)

Co můžeme udělat pro to, abychom dostali dar víry? Jaké změny můžeme vykonat ve svém životě, abychom se stali vnímaví na dar víry? Ř 10,17; 12,3; Žd 11,6

Někdy můžeme zaslechnout, jak někdo řekne, že touží mít dar víry. Co bys takovému člověku poradil? Mk 9,24

ZÁKLAD NAŠÍ VÍRY

Víra jako důvěra postavená na svědectví Písma (J 5,39; 2 Tm 3,15)

Jedna známá anglická píseň, která byla přeložena do mnoha jazyků, připomíná: „Moje naděje nespočívá v ničem jiném než v Ježíšově krvi a spravedlnosti.“ Je důležité, abychom na to nikdy nezapomněli. Ježíš Kristus je základ a zdroj naší víry. I když dar víry je tajemstvím, které přesahuje naše chápání, aspoň zčásti můžeme nahlédnout do toho, jak se víra probouzí a jak roste. Některé biblické postavy prožily nečekanou zkušenost, po které začaly kráčet cestou víry. Nejvýznamnějším příkladem je pravděpodobně apoštol Pavel. Jiní mluví o tom, jak si čím dál tím víc začali uvědomovat Boží vedení ve svém životě. To způsobilo, že jejich pouť víry získala jasný směr a cíl. Zkušenost je velmi důležitou a silnou součástí našeho duchovního života. Ale víra musí mít také obsah a smysl. Velkou úlohu sehrává při upevňování naší víry zjevení, které nám přináší Písmo.

Jakou úlohu plní Písmo v křesťanské zkušenosti víry? J 5,39; 2 Tm 3,15

Písmo je důležité. Pokud ho zanedbáváme, děláme to na vlastní nebezpečí. Působení Božího slova není možné vystihnout žádnou lidskou definicí. Nezmiňuje se o tom dokonce ani známá definice víry v Žd 11. „Žd 11,1 není ani tak definice víry jako spíš popis toho, jak víra funguje. Apoštol určitě neposkytuje psychologické vysvětlení víry. Přibližuje spíše základní možnosti, které víra umožňuje – změnit naději na skutečnost a neviditelné na to, co lze vidět.“ (William G. Johnsson)

Co se v Jk 2,18.19 dočítáme o charakteru víry? Proč je víra víc než rozumový souhlas s existencí Boha a jinými naukami?

Proč je čtení Bible pro někoho zkušeností, která mění život, zatímco jiní tvrdí, že to s nimi „nic nedělá“? Co bys poradil člověku, který sice čte Bibli, ale prohlašuje, že v ní neslyší Boží hlas?

PŘIJETÍ VÍRY

Víra jako praktický životní krok (Jk 2,17.18)

Pisatelé evangelií při vyprávění o Ježíšových zázracích uzdravení zdůrazňují, že základem nebyla magická moc, ale víra. Lidé, kteří byli uzdraveni, stáli před výzvou, aby se spolehli na svoji víru. „Podle vaší víry se vám staň,“ řekl Ježíš (Mt 9,28). Přesto se může stát, že i přes výjimečné zkušenosti, v kterých se nepopíratelně projevil Boží zásah, lidé víru nepřijmou. Raději se takovému božské zásahy pokoušejí vysvětlit jiným způsobem.

Jaké důležité poučení vyplývá z L 16,30.31?

Naše víra se posilní, když sledujeme, jak Bůh jedná v našem životě a v životě druhých lidí. Avšak víra často předchází Boží zásah. Víra očekává, že uvidí v životě Boží vedení. Bůh zaslíbil, že když v něho budeme věřit, bude jednat skrze nás a za nás. K tomu, abychom byli vnímaví k jeho činům, potřebujeme víru, při které se s důvěrou spoléháme na Boží slova.

Co nás učí uvedené verše o různých aspektech „života víry“? Ř 1,17; Ga 5,6; Jk 2,17.18; 1 J 5,4.5

Jakým praktickým způsobem můžeš svoji víru posilovat? Jak ji můžeš ztratit?

RŮST VE VÍŘE

Víra jako rostoucí vztah důvěry (2 Te 1,3)

Naše víra může růst, když i přes pochybnosti a překážky půjdeme vpřed a budeme se domáhat Božích zaslíbení bez ohledu na to, jak se v dané chvíli cítíme nebo jak těžké a nepřátelské se nám jeví okolnosti. Víra je víc než pocit. Je to princip, který převyšuje nestálost lidských emocí.

Měli bychom se soustředit na život a charakter Ježíše Krista. Když lépe poznáme Krista a spolehne se na Boží slovo, porosteme v milosti a ve víře. Pokud se však prohlašujeme za jeho následovníky a přitom si udržujeme od něho určitý odstup, svým způsobem života Ježíše zapíráme.

Jakou výzvu adresuje Petr věřícím? 1 Pt 1,3–8

Jak žil sbor v Tesalonice? 2 Te 1,3

Pomáhá nám štít víry v duchovním růstu? Jaká je souvislost mezi vírou a další „Boží výzbrojí“ popsanou v Ef 6,10–18?

Cílem křesťana je stát se „dospělým“ ve víře. Je to celoživotní proces. Možná se někdy divíme – zatímco prožíváme požehnání růstu a stojíme „pevně ve víře“ (1 K 16,13) – proč jsou jiní lidé ještě „slabí“ (Ř 14,1). Máme sklon zapomenout, že i nám trvalo určitý čas, než jsme se v duchovním životě dostali tam, kde jsme dnes. K těm, co svou víru teprve hledají, můžeme přistupovat různě, ale nesmí se v nás objevit postoj pýchy a odsuzování (1 K 10,12). Bůh je ten, kdo působí, že semínko víry vzklíčí. On je také zodpovědný za růst, který probíhá v našem duchovním životě. Na to nesmíme nikdy zapomenout. Mějme však na paměti, že na našem rozhodnutí závisí, zda vytvoříme vhodné podmínky pro duchovní růst.

Víš, co má na tvoji víru negativní vliv? Jsou to některé vztahy, určitá místa nebo třeba filmy či jiná média? Jsi ochotný se těchto věcí vzdát? Ze své dopovědi poznáš, zda je pro tebe víra v Ježíše Krista skutečnou prioritou.

OSOBNÍ VÍRA

Víra jako osobní vztah se Spasitelem (J 3,36)

Víra je vztah důvěry. Jestliže uvěříme v Boha, budeme chtít o něm vědět co nejvíc. Budeme chtít pochopit, co nám zjevil, abychom mu mohli více důvěřovat, poznat jeho vůli a žít podle ní. Naše víra přece není zakotvena v systému nauk, ale v Ježíši. Naším cílem není pochopit učení samo o sobě. Jednotlivé věroučné výroky nám mají pomáhat lépe poznat Ježíše a pochopit, co pro nás vykonal.

V tomto smyslu můžeme úlohu věrouky v křesťanské církvi porovnat k úloze gramatiky v jazyce. Komunikovat ve svém jazyce můžeme jen díky tomu, že slova, která vyslovujeme a píšeme, mají určitou gramatickou stavbu. Podobně dává věrouka určitý systém naší víře.

Jaký je podle Nového zákona význam správné věrouky? 1 Tm 4,16; Tt 2,1

Správná věrouka je nevyhnutelná, ale věrouka a teologie, které zůstanou jen mrtvou teorií, nemohou nikoho zachránit. Člověk může být teologem, aniž by byl věřícím. Věřit neznamená jen považovat určité názory za biblicky správné, ale především důvěřovat v Osobu, o které tyto nauky mluví.

Jak souvisí spasení s vírou v Toho, který je dárce života? J 3,36; 6,35

Na jaké jistotě a jakém základu je církev postavená? Mt 16,13–19

Tato pasáž z Mt 16 se často používá jako důkaz, že bychom měli apoštola Petra považovat za zakladatele křesťanské církve. Tento názor však nemá biblický podklad. Podle Bible je Kristus oním kamenem, na kterém je postavena církev (1 Pt 2,4–8). Právě víra v tento kámen – neotřesitelné přesvědčení, že Ježíš, Boží Syn, je náš Spasitel – dělá církev tím, čím je – ne lidskou institucí, ale Boží církví.

Někdo může namítnout: Věřím v Ježíše, věřím v učení, ale i tak někdy zápasím s pochybnostmi. Co bys takovému člověku řekl? Jakou pomoc a radu bys mu dal?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Apoštol Petr vyzývá své spoluvěřící: Usilujte o duchovní růst a hlubší poznání Pána Ježíše Krista. (2 Pt 3,18) Když věřící duchovně rostou, stále plněji a důkladněji chápou Boží slovo – Bibli. V jejím učení budou stále objevovat nové myšlenky a novou krásu. Bůh dával své církvi v každé době poznání a svěřoval jí pravdu; stejně tomu bude až do konce světa. . .

Vírou si můžeme představovat život zachráněných v Božím království a důvěřovat Božímu slibu, že se naše poznání bude stále prohlubovat. Tam se naše schopnosti napojí na Boha, dostaneme se do kontaktu s bytostí, která je zdrojem veškerého poznání a vědění.

Můžeme se těšit z toho, že v nebi nám Bůh vysvětlí a objasní všechno, co jsme tady na světě nebyli schopni pochopit. Nyní možná vidíme jen své chyby a nezdary, pak se však seznámíme s dokonalým Božím plánem pro svůj život.“ (CVP 123; SC 112.113)

Otázky k přemýšlení

- Židům 11. kapitola je galerií hrdinů víry. Vzpomeňte si, jaké povahové nedostatky měli tito lidé a jakých chyb se každý z nich dopustil. Jaké povzbuzení z toho můžeme čerpat, když jsme v pokušení vzdát se víry pro vlastní hříchy a selhání?**
- Mnozí z nás čas od času prožívají krizi víry, po které přichází obnova. Pokud máš podobnou zkušenost, poděl se o to, jak jsi svoji krizi překonal. Co můžeš udělat, když se ti zdá, že člen tvé rodiny nebo sboru prožívá podobný zápas? Jak mu můžeš pomoci?**
- Prožíváš v oblasti víry nějaký zápas? Je intelektuální povahy (věda, teologie), týká se každodenního života (práce, škola) anebo souvisí s tvými vztahy (rodina, sousedé)? Proč je důležité postavit se k těmto problémům tváří v tvář?**
- K tomu, co se dá dokázat, nepotřebuješ víru. Víru potřebujeme na to, co se dokázat nedá. Proč je důležité si uvědomit, že i přes všechny důkazy, které pro svoji víru máme, jsou věci, které nejsme schopni pochopit?**

Shrnutí

Víra je zkušenost. V něčem musí mít jistotu, něčemu musí důvěřovat. Písmo sehrává důležitou roli v probouzení a posilování víry. Víra však není jen názor nebo přesvědčení. Je to princip, který nám ukazuje, jak máme žít před Bohem i lidmi kolem nás.

NADĚJE

**Biblické texty na tento týden: L 21,25.26;
1 K 15,20–26.50–55; J 5,24; Zj 21**

Základní verš

Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte. (1 Pt 3,15)

Začátek dvacátého století se vyznačoval velmi optimistickými vyhlídkami. Už éra osvícenství začala tím, že v myšlení západního světa převládal optimismus. Rozvoj věd a poznání způsobil nadějně změny ve společnosti. Objevily se první lety letadel, byly uděleny první Nobelovy ceny. . . . Nové vynálezy, nové způsoby cestování, dramatický pokrok v medicíně, nové stroje a nepřetržitý vývoj v oblasti lidské morálky – to všechno se mělo odrazit v životě každého člověka. Avšak po dvou světových válkách, holocaustu, nukleární hrozbě studené války, v obavách z celosvětového terorismu jako stálého a všudypřítomného nebezpečí a s vědomím, že lidstvo postupně ničí prostředí, které člověk potřebuje k přežití, nám zůstává jen malý důvod k optimismu.

Existuje však naděje. Nenajdeme ji ve věcech kolem nás ani ji nezískáme vlastním úsilím. . . . Je ukryta v tom, co nám Bůh prostřednictvím Ježíše Krista, svého Syna, zaslíbil.

Týden ve zkratce

Jako Kristovi následovníci můžeme mít naději i ve světě, který sám o sobě žádnou naději nedává. Tato naděje není založená na nás ani na ničem, co bychom my nebo tento svět mohli nabídnout. Spočívá výhradně na Ježíši a zaslíbeních, které nám dal.

- Osnova**
- Naděje jako aktuální potřeba tohoto světa (L 21,25)
  - Naděje jako dar, který proměňuje už naši přítomnost (J 5,24)
  - Naděje jako jistota do budoucnosti navzdory realitě smrti (1 K 15,20–26.50–55)
  - Naděje jako ujištění o věčném životě (Zj 21)
  - Naděje jako jistota vycházející z Ježíšova slibu (Tt 2,11–13; Zj 22,20)

NADĚJE V NAŠEM SVĚTĚ

Naděje jako aktuální potřeba tohoto světa (L 21,25)

Po 11. září 2001 se změnil svět. Na obraz letadel řítících se na věže Světového obchodního centra se nedá zapomenout. Všichni si uvědomujeme, že něco podobného se může kdykoli opakovat. Neexistuje způsob, kterým bychom se mohli stoprocentně chránit před lidmi, kteří jsou připraveni zemřít a použít k tomu letadlo plné mužů, žen a dětí jako letící bombu nebo se vyhodit do vzduchu na autobusové zastávce plné lidí či v supermarketu. Všude vládne strach, který je vzhledem ke světu, ve kterém žijeme, pochopitelný.

Co Ježíš uvedl jako jeden z charakteristických znaků doby konce? L 21,25-26

„Hřích světa téměř dosáhl svých hranic. Svět je plný zmatku. Lidí se záhy zmocní velký strach. Konec je velmi blízko. Boží lid by měl být připraven na to, co zaskočí svět jako zdrcující ohromení.“ (E. G. Whiteová, CG 555) Zkuste si představit, co by asi autorka řekla, kdyby se ocitla v 2. světové válce nebo v prostředí našeho světa po 11. září.

Náš svět je světem válek, korupce, egoismu, sobectví a strachu. Víme, že v budoucnu nás čeká mnoho nepříjemných událostí, které se projeví ve světě i v církvi. Ať už se však stane cokoli, díky Ježíši máme naději. Mezi národy zavládne úzkost. Lidé budou omdlívat strachem a „očekáváním toho, co přichází na celý svět“ (L 21,26). Nic takového by se však nemělo projevovat u těch, kteří čekají svého Pána. Tyto hrozné věci by nás neměly zaskočit. Bible nám na každé stránce připomíná, že dokud se Ježíš nevrátí, máme počítat s těžkostmi, útrapami a problémy. Události, které sledujeme, by nás měly utvrdit v pravdě Božího slova.

Jakou naději nám Ježíš nabízí uprostřed nepokoje a strachu, který vládne na tomto světě? L 21,28

Proč je marné a nesmyslné spoléhat se na „jistoty“ tohoto světa? Proč k tomu máme sklon, i když víme, že jedině, co nám může pomoci, je naděje převyšující všechno, co může dát tento svět?

NADĚJE – TADY A TEĎ

Naděje jako dar, který proměňuje už naši přítomnost (J 5,24)

Křesťanská naděje je upřena do budoucnosti – na Kristův návrat, vzkříšení Božho lidu, nové nebe a novou zemi, na věčnost s Bohem. Ale ze spasení se můžeme radovat už teď, v přítomnosti. Díky této naději se lišíme do těch, kteří nemají jistotu, že život má smysl a že díky Ježíšově oběti máme věčnou budoucnost. Apoštol Pavel nám připomíná, jaká radikální změna nastane, když přijmeme Ježíše za svého Pána. Dokud jsme odloučeni od Krista, jsme „bez naděje a bez Boha na světě“ (Ef 2,12). Všechno se však změní, když přestaneme být Bohu vzdáleni a staneme se „blízkými pro Kristovu prolitou krev“ (v. 13).

Jakými slovy Ježíš popisuje radikální změnu, která nastane, když budeme naslouchat jeho slovu a uvěříme mu? J 5,24

Jakým životem můžeme žít? Co to znamená? Jak bychom měli prožívat toto zaslíbení? J 10,10

„Život“ je jedno z klíčových slov Janova evangelia. Matouš, Marek a Lukáš chápou život hlavně jako věčný život. „Ale v Janově evangeliu se slovo život soustřeďuje především na přítomnou realitu toho, co dělá Ježíš pro ty, kdo v něho věří. . . Existují dva klíče, jak dosáhnout plného života. Zaprvé to znamená vědět, že zdroj tohoto života můžeme najít jedině v Kristu (J 14,6; 6,33–58; 1 J 5,11.12). Kde je Ježíš, tam je život (J 11,25.26). Druhým klíčem k dosažení života je víra (1,4.12). Prostřednictvím nepřetržitého vztahu s Ježíšem si jednotlivci přivlastňují život, který je stále přítomný v Ježíši (3,16.36).“ (Jon Paulien)

V čem se tvůj život změnil k lepšímu po přijetí Ježíše za tvého Spasitele? Jakou naději ti dává Kristus?

NADĚJE ZA HROB

Naděje jako jistota do budoucnosti navzdory realitě smrti (1 K 15,20-26.50-55)

Smrt je nezvratným koncem každého života. Mnozí z nás už někdy ztratili někoho blízkého. Denně čelíme kruté realitě smrti – když procházíme okolo hřbitovů nebo zapneme televizní zprávy. Mnohem víc se nás to však dotkne ve chvíli, kdy se loučíme s přítelem nebo blízkým člověkem. Smrt je náš úhlavní nepřítel, který však bude navždy poražen.

Jakou úžasnou pravdu o smrti čteme v Písmu? 1 K 15,20-26.50-55; 1 Pt 1,3

Jak lidi rozdělí jistota spasení? 1 Te 4,14

Ve své slavné kapitole o vzkříšení (1 K 15) apoštol Pavel vyzdvihuje, že naděje na vzkříšení je hlavním pilířem naší zkušenosti víry (v. 12-19). Kdyby nebylo vzkříšení, naše víra by byla zbytečná.

Fyzické vzkříšení má samozřejmě mnoho aspektů, které nechápeme. Jednou věcí si však můžeme být jistí: Naše „vzkříšení“ nezávisí na zachování hmotné podstaty našeho současného těla. Náš Stvořitel má moc zachovat naši identitu a znovu nás stvořit v dané chvíli v novém (dokonalém) těle, které už nebude potřebovat žádnou kosmetickou úpravu ani léky proti stárnutí.

Neumíme si představit, jak přesně Bůh tento zázrak vykoná. Ale Ten, který na počátku dokázal stvořit život, má určitě moc obnovit zemi a naplnit ji lidmi, jejichž identitu si uchoval v paměti. Naše naděje není založena na něčem, co můžeme ověřit svým rozumem nebo smysly. Vzkříšení se týká existence, která zdaleka převyšuje to, kam můžeme prostřednictvím vědy proniknout. Zakládá se na tom, co Kristus vydobyl svojí smrtí. Díky jeho oběti a zmrtvýchvstání je smrt zachráněného člověka jen dočasným „spánkem“, z kterého se probudí do věčného života.

I přes tuto velkou naději se stále bojíme smrti a nejraději bychom jí unikli. Je to přirozené (protože smrt je nepřirozená). Jak můžeme posilnit naši důvěru v zaslíbení o věčném životě? Jak nás může zbavit strachu ze smrti?

Naděje jako ujištění o věčném životě (Zj 21)

Jak mohou bytosti omezené prostorem a časem pochopit, co znamená být časově neohraňčený? Jak můžeme jako smrtelníci – většina z nás se nedožije více než 80 let – pochopit, co znamená být nesmrtelný a žít navěky? Věčný život není pokračováním našeho dosavadního života, jenž se v mnoha ohledech podobá spíše „peklu“ než „nebi“. Věčný život má zcela jinou kvalitu. Dokud žijeme jako smrtelníci, budeme se muset spokojit s tím, že je nám umožněno jen nahlédnout, co pro nás budoucnost chystá. „Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance... Nyní poznávám částečně...“ (1 K 13,12).

**Čím se věčný život liší od naší současné existence? V čem se jí podobá?
1 K 15,42.43.52; Zj 21**

Když přemýšlíme o životě, který nás čeká, v naší mysli vyvstává mnoho otázek. Na mnohé z nich nyní nemáme úplnou odpověď. Můžeme se však učit z Ježíšova vzkříšení. Je důležité si povšimnout, že vzkříšený Ježíš byl tou stejnou osobou, která před několika dny zemřela na kříži. Vstal v „oslaveném“ těle, které už nepodléhalo přírodním zákonům jako naše současné, smrtelné tělo. Přece mu však zůstala „lidská podoba“, jakou měl před svojí smrtí a vzkříšením. Byla to tatáž osoba, kterou mohli všichni poznat podle vnějšího vzhledu, hlasu, gestikulace. Na základě toho můžeme dojít k závěru, že ti, které jsme poznali v tomto životě a kteří se budou s námi těšit i z budoucího života, nás poznají i v našem novém, „oslaveném“ těle.

A přece už nyní můžeme okusit něco z věčného života. Pavel nám vysvětluje (Ř 8,10), že v člověku, který se obrátil ke Kristu, přebývá Duch. Věřící člověk tak cítí dotek věčného života, který mu bude plně dán až v budoucím světě. Přítomnost Ducha je zárukou (závdavkem) našeho věčného spasení (Ef 1,13.14).

Zkus si v mysli vytvořit obraz života, jaký nás čeká v nebi a na nové zemi. Představa toho, co o novém životě píše Bible, je úžasná! Bylo by velmi nerozumné se toho všeho vzdát kvůli něčemu, co nám nabízí tento svět!

KRISTUS – NAŠE NADĚJE

Naděje jako jistota vycházející z Ježíšova slibu (Tt 2,11–13; Zj 22,20)

Kristův příchod na zem byl předpověděn dávno předtím, než se udál. Aby Bůh splnil zaslíbení, skutečně přišel. Je mnoho zaslíbení o tom, že přijde podruhé. Sám řekl: „Já se vrátím!“ Na poslední stránce Bible je toto zaslíbení zopakováno: „Ano, přijdu brzo.“ (Zj 22,20) To je společná naděje všech křesťanů, kteří očekávají „blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista“ (Tt 2,13).

V jakém smyslu je Ježíšův druhý příchod vyvrcholením křesťanské naděje? Proč jsou pro nás tato zaslíbení tak důležitá? Zj 22,7.10–12.20

Jak nám verš z 2 Pt 3,8.9 pomáhá porozumět Ježíšovu zaslíbení, že „brzo“ přijde (Zj 22,12)?

Definitivní řešení problému hříchu a všeho utrpení zapříčiněného hříchem neexistuje v něčem, co by mohl člověk vymyslet nebo udělat. Vyřešit to může jen zásah z nebe – druhý příchod Pána Ježíše Krista. Naše naděje se neupíná na lidské technologie, osvícené politiky ani na společenský a morální pokrok. Nic z toho nedokáže vyřešit problém smrti. I když je důležité vědět, co bude předcházet a provázet Kristův příchod, ještě důležitější je být si jistý Tím, koho čekáme.

Náš Pán již brzy přijde. „Je to jen otázka času. Nikdo to nezmění. Žádný diktátor nemůže vyrvat svět z Kristovy moci. Zůstane pevně a navěky v rukou Ukřižovaného. Tak jako nikdo nemůže vrátit zpět své narození, tak nikdo nemůže vrátit zpět Golgotu. Od kříže žijeme v čase vítězství Golgoty. Tento čas má svůj význam. Proto – ať už to lidé vědí nebo ne – lidstvo nezadržitelně spěje k očekávanému cíli, který se jednou určitě naplní! Lidstvo kráčí vítězně k cíli, kterého už Ježíš dosáhl.“ (Norman Gulley)

Filozof Martin Heidegger řekl, že „už jen nějaký bůh nás může zachránit“ (citace z rozhovoru ve Filosofickém časopise č. 1/1995). Ať už tím chtěl povědět cokoli, vyslovil pravdu. Do čeho vkládáš svoji naději? Pokud je to něco jiného než živý Bůh, proč je tato naděje falešná?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Velké drama věků si můžeš přečíst o čase, kdy se naše naděje naplní (VDV 427–437; GC 662–678).

„Velký spor mezi dobrem a zlem skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až po největší vesmírná tělesa, všechno živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.“ (VDV 437; GC 678)

Otázky k přemýšlení

- 1. Ve třídě se podělte o své představy o věčném životě na nové zemi.**
- 2. Jak je možné zachovat si naději a doufat i v čase, kdy se všechny okolnosti jakoby obracejí proti tobě?**
- 3. Jak můžeme už tady a teď okusit něco z naděje, kterou máme v Kristu? V čem může díky této naději náš současný život vypadat jinak? Co můžeme konkrétně udělat, aby druzí viděli, že stojí za to následovat živého Boha?**

Shrnutí

Naděje je životně důležitý prvek křesťanského života. Je pevně založená na tom, čeho Kristus dosáhl na kříži. Křesťanská naděje se musí projevit už tady a teď, protože království, které má přijít, je do jisté míry již přítomno ve věřícím člověku. Úplné splnění této blahoslavené naděje je však věcí budoucnosti. Víme, že tento svět stále trpí v důsledku satanovy vzpoury. Je však jisté, jak to všechno skončí – náš Pán převezme vládu nad tímto světem a v celé své slávě nastolí věčné království. Máme naději, že se navěky staneme občany tohoto království.

ŽIVOT

Biblické texty na tento týden: Gn 2,7; Ž 139,13.14; J 1,1–3; J 3; J 10,10; 2 K 5,17; Fp 2,1–5

Základní verš

Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti. (J 10,10)

Dnešní lidé žijí o mnoho déle než minulé generace – zvláště v takzvaných civilizovaných zemích světa. Žít dlouho je většinou příjemné. Otázkou zůstává, jaká je kvalita lidského života. Lékaři někdy dokážou podat neuvěřitelné výkony, aby udrželi člověka uměle při životě i za cenu, že téměř nebude vnímat své okolí.

Kvalita života – to není jen přijatelná úroveň fyzické pohody. Jde o víc. Jak nakládáme s léty života, které jsme dostali? Žijeme smysluplně? Žijeme v dobrém vztahu s blízkými a přáteli a především s naším Stvořitelem? Na tyto důležité otázky by si měl odpovědět každý z nás.

Týden ve zkratce

Život je dar od Boha. Co to znamená, že jsme dostali život? Jak máme žít? Jsme před Bohem zodpovědní za to, jak se o dar života staráme v oblasti tělesné i duševní? Naše víra v Ježíše nás spojuje do společenství s dalšími věřícími. Stáváme se tak součástí nové rodiny v nebi i na zemi. To všechno by mělo ovlivnit kvalitu života, který nyní prožíváme.

- Osnova**
- Život jako Boží dar (Gn 2,7; J 1,1–3)
  - Šťastný život ve fyzické oblasti (Ž 139,13.14)
  - Šťastný život v duchovní oblasti (J 3,1–21; 2 K 5,17)
  - Šťastný život na úrovni mezilidských vztahů (Fp 2,1–5)
  - Život prožívaný v plnosti (J 10,10)

Život jako Boží dar (Gn 2,7; J 1,1–3)

Jak vznikl život? Někteří lidé zastávají evoluční teorii vzniku života a člověka. Jiní prosazují názor o účasti Boha v pomalém procesu vývoje trvajícím několik milionů let, během kterého se nějakým jeho činem objevily „jednoduché“ formy života, které se následně měnily na složitější organizmy, včetně člověka. Tato teorie však vyvolává víc otázek, než dává odpovědí. (Kromě toho, v Bibli nemáme ani náznak toho, že Bůh použil evoluci, aby stvořil člověka.) Někteří uznávaní odborníci v posledních letech poukazují, že tato teorie je v hluboké krizi. Dokonce i ti největší přívrženci vývojové teorie musí přiznat, že život stále zůstává velkým tajemstvím.

Ani ti, co věří, že Bůh je Stvořitel tohoto světa a celého vesmíru, nemají odpověď na všechny otázky, které se v souvislosti se vznikem života vynořují. Kreacionistický přístup je však plnohodnotnou teorií vzniku života a na mnohé otázky dává lepší odpovědi než teorie, že lidský život je důsledkem náhody.

Co nám o původu života říká Boží zjevení? Gn 2,7; J 1,1–3

Co platí o tajemství života všeobecně, platí i o životě každého člověka. I když dnes už máme mnoho vědeckých poznatků o početí a vývoji nového člověka, každý rodič, který drží v náručí své právě narozené dítě, intuitivně ví, že tento nový život je obrovským zázrakem.

Jakými slovy popisuje David zázrak lidského života a úžasnou stavbu lidského těla? Ž 139,13.14

Každý z nás jistě někdy slyšel nějakou píseň, ve které se zpívá, že celý svět je v Božích rukou. Tato ilustrace se vztahuje nejen na vesmír a celou naši planetu, ale i na každého z nás osobně. Ať už jsme kýmkoli a nacházíme se kdekoli, Bůh nás drží ve svých rukou. Patří mu celý náš život – od začátku do konce.

Co vyplývá z toho, že Bůh je Stvořitel každého života, včetně našeho? Měl by náš postoj k původu života ovlivnit náš názor na témata, jakými jsou například trest smrti, interrupce a eutanázie?

MÍT ZDRAVÉ TĚLO

Šťastný život ve fyzické oblasti (Ž 139,13.14)

Za svůj život vděčíme Pánu Bohu. Máme proto povinnost dobře se starat o všechno, co nám svěřil. V Bibli najdeme četné důkazy o tom, že se Bůh zajímá o naše fyzické zdraví. Stále znovu čteme, jak se staral o izraelský lid. Dal jim množství pokynů týkajících se zdravé stravy a hygieny. Na poušti jim seslal manu. Staral se o Elijáše, když v zemi nastal hlad. To je jen několik příkladů Boží péče o naše fyzické zdraví, o náš život.

Ještě jasněji to vidíme ve službě našeho Pána. Stačí si zběžně přečíst evangelia a všechny pochybnosti o tom, že Ježíšovo chápání náboženství bylo orientováno velmi prakticky, se určitě rozplynou.

Jakým způsobem Ježíš projevil zájem o své vlastní zdraví i o zdraví lidí, kteří byli s ním? Přečti si uvedené části. Co z toho vyplývá pro nás dnes?

- uzdravení (Mk 5)
- odpočinek (Mk 6,30–32)
- jídlo (Mk 6,33–43)
- sobota (L 4,16)

Jakým jiným způsobem projevil Ježíš zájem o fyzické potřeby lidí?

To, jak se staráme o naše tělo, souvisí s naším správcovstvím. Naše materiální vlastnictví, náš čas, naše schopnosti a naše tělo – to všechno patří Bohu. Od nás jako od věrných správců Bůh požaduje, abychom tyto dary využívali zodpovědně. Péče o tělo velmi úzce souvisí s biblickým pohledem na lidskou bytost. Mnozí křesťané jsou přesvědčeni, že se skládáme z nesmrtelné duše, která obývá smrtelný příbytek z těla a krve. Bible však představuje člověka jako jednotu těla, duše a ducha, které se od sebe nedají oddělit. Naše náboženství se proto nezajímá jen o „něco“ nesmrtelného, ale o celou bytost. Víra ovlivňuje všechny aspekty naší existence.

I když Bible naznačuje, že některá jídla nejsou vhodná ke konzumaci (viz například Lv 11), Boží království nemůžeme omezit na otázku toho, co jíme a pijeme (Ř 14,17). Jak najít vyváženost nejen v oblasti stravy, ale i ve všech oblastech zdravého života?

DUCHOVNÍ ŽIVOT

Šťastný život v duchovní oblasti (J 3,1–21; 2 K 5,17)

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! (2 K 5,17) Jak rozumíš uvedenému verši? Co znamená, že v Ježíši jsme novým stvořením?

Všichni obyvatelé této země, ať už si to uvědomují nebo ne, patří od narození Bohu. Jak všichni víme, život, který žijeme na tomto světě, je dočasný. Hřích přinesl úpadek a smrt nejen každému člověku, ale všemu živému na této planetě. Nic není imunní vůči ničivé devastaci způsobené hříchem. Dobrou zprávou však je, že se můžeme rozhodnout, zda se tento život pro nás stane vším, co máme, anebo zda přijmeme úžasný dar věčného života.

Věčný život vyžaduje, abychom se „otočili“ – obrátili. K popisu této důležité zkušenosti Bůh používá několik metafor. Nejvýstižněji je to vyjádřeno pojmem znovuzrození. Člověk dosáhne určitého bodu obratu, ve kterém přijme dar věčného života v Kristu. Když se tak stane, „starý člověk“ umírá a rodí se „nový člověk“.

Důležitost nového narození výstižně popisuje J 3,1–21, kde čteme o setkání Ježíše s Nikodémem. Jak nám tyto verše přibližují znovuzrození? Jak si ty představuješ znovuzrození?

Nový život Ježíšova následovníka, který opustil na sebe zaměřený život a začal žít životem oddaným Božímu království, se bude vyznačovat růstem. Znovuzrozený člověk se potřebuje sytit správnou duchovní stravou. Postupně musí dozrávat. Apoštol Petr nás povzbuzuje: „Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.“ (2 Pt 3,18)

Prožil jsi už znovuzrození? Co tvoje odpověď prozrazuje o tvém chození s Ježíšem?

SPOLEČENSKÝ ŽIVOT

Šťastný život na úrovni mezilidských vztahů (Fp 2,1–5)

Lidé jsou ze své podstaty společenské bytosti. Jistěže máme chvíle, kdy toužíme být sami, abychom se mohli vnitřně zklidnit, modlit se nebo rozjímat. Někdo potřebuje být sám déle než druhý. Avšak uvědomujeme si hodnotu vzájemných vztahů. Cítíme s těmi, kteří nejsou společenšší, neumí navázat přátelství a nedaří se jim udržovat smysluplné vztahy.

Bible představuje lidi jako součást různých společenských systémů. Rodina, přátelství, národnost, pospolitost a církev jsou její dominantní témata. Bible hovoří o Bohu jako o Otci celého lidstva. To znamená, že ve skutečnosti jsme všichni bratři a sestry (Sk 17,26). Žít ve vztahu s druhými je podstatou lidského života. Když Bůh stvořil Adama, bezprostředně nato mu dal partnerku. Život v rodině byl Bohem navržený model pro štěstí člověka. Bible stále znovu zdůrazňuje nesmírnou hodnotu upřímného přátelství a požehnání, které člověk nachází v širším společenství.

Co je klíčem k tomu, abychom byli úspěšní v našich společenských vztazích? Jak se ti daří žít podle těchto principů? Fp 2,1–5

Z toho, že patříme k církvi jako ke Kristovu tělu, vycházejí různé pohledy na náš křesťanský život. Sbor je víc než jen místem, kde se setkávají podobně smýšlející lidé a těší se ze vzájemného společenství. A přece je sbor pro mnohé jediným prostorem pro jejich společenský život. Má to své pozitivní i negativní stránky. Křesťanští přátelé pro nás často mohou být příkladem a oporou. Setkávání s lidmi, kteří slouží Bohu a usilují žít podle Ježíšových slov, nám pomáhá zůstat věrnými a růst v našem křesťanství. Jestliže však nemáme přátele mimo okruh věřících, budeme mít málo příležitostí svědčit o své víře. V mnohých částech světa je právě přátelství nejúspěšnější evangelizační metodou růstu církve.

Studie ukazují, že většina adventistů ztrácí do sedmi let prakticky všechny své neadventistické přátele. Je to i tvůj případ? Proč se tak děje? Proč se vyplatí investovat čas a energii do budování vztahů s lidmi mimo církev?

PLNOST ŽIVOTA

Život prožívaný v plnosti (J 10,10)

V Janovi 10,10 čteme známý Ježíšův výrok, že nám přišel dát život „v hojnosti“ („aby život měly, a hojně měly“ – PBK).

Uvádíme částečný seznam důležitých rysů plnohodnotného života. Pokus se přidat další a doložit je biblickými verši.

1. Život plný možností.
2. Život smysluplný.
3. Život prožívaný ve vnitřním klidu.
4. Život, který má poslání.

Jak v křesťanském životě rosteme, nabýváme stále silnějšího přesvědčení, že Kristus nám skutečně nabízí plný život. Často to však nedokážeme vysvětlit lidem, kteří se neodevzdali Kristu. Jim se křesťanský život zdá spíše nudný a otravný. Domnívají se, že by je různým způsobem omezoval. A to se jim nelíbí. Křesťané však vědí, že ne všechno, co by člověk chtěl udělat, život skutečně obohacuje. Mnohé věci jsou pro náš život spíše zátěží než přínosem a přispívají víc k vnitřní prázdnotě než k plnému životu.

Kterým životním zkušenostem by ses raději vyhnul? Proč?

Naplněný život nevznikne kombinací dobrého zdraví, pěkného vzhledu, dostatečného počtu přátel, patřičného vzdělání a vysokého příjmu. I když silné a láskyplné vztahy k tomu určitě patří, plný život je něčím víc. Je to život, který má smysl. Je to život, který člověku přináší vnitřní pokoj. Pocit štěstí nezávisí na vnějších okolnostech nebo na materiálních věcech. Plnost života dává to, že je napojen na Zdroj života.

Proč se nám tak dobře povídá o plném životě? Co ti, kteří – jak se zdá – žijí plným životem, ale neznají Ježíše a nemají nejmenší zájem ho poznat? Jak můžeme chápat, když někteří křesťané velmi trpí?

DOPORUČENÉ STUDIUM

Na život s Kristem se soustředí známá kniha Ellen Whiteové Cesta k vnitřnímu pokoji. Kdybychom měli z této knihy vybrat jen jednu kapitolu, která se zabývá podobnou tematikou jako naše úkoly, byla by to kapitola 8 – Trvalý pokoj (CVP 81–86; SC 67–76).

„Život v Kristu je život pokoje a vnitřní vyrovnanosti. Možná neprožiješ velké vzrušení a nadšení, ale tvůj život naplní vyrovnanost a důvěra. Nebudeš spoléhat na sebe, ale na Ježíše Krista. Tvoje slabost se spojí s jeho silou. Tvoje nedostatečnost rozumět se spojí s jeho znalostmi. Nemusíš tedy sledovat sebe a své pocity. Dívej se na Ježíše Krista. Přemýšlej o jeho lásce a o vznešenosti jeho dokonalého charakteru.“ (CVP 83; SC 70)

Náměty k přemýšlení

1. **Když jsou lidé vážně postižení nebo nevléčitelně nemocní, klademe si otázku, zda jejich život má ještě nějakou „kvalitu“. Které hodnoty určují kvalitu života kromě fyzického stavu? Jaké pořadí důležitosti bys těmto hodnotám přiřadil? Jak může naše chápání původu života ovlivnit naši odpověď?**
2. **Vidina smrti okrádá mnohé o smysl a cíl života. Vždyť dřív nebo později všichni zemřeme a vzpomínky na nás upadnou v zapomnění. Tak jaký smysl má tento život? Jak Ježíš odpověděl na tuto otázku?**
3. **Jaké aspekty kultury, ve které žijeme, nás okrádají o plný život? Jaké ideály a morální hodnoty propaguje dnešní společnost? Které z nich v konečném důsledku obírají život o jeho skutečné hodnoty? Jak můžeme reagovat na tyto problémy?**
4. **V čem může naše zdravotní poselství a principy pro lepší život pomoci naplnit zaslíbení o „životě v hojnosti“?**

Shrnutí

V tomto úkolu jsme se soustředili na plný život, který nacházíme v Ježíši Kristu. Naplněný život charakterizuje zodpovědný přístup a co nejlepší péči o fyzické zdraví. Patří k němu také vztahy s druhými lidmi, protože Bůh stvořil člověka pro život ve společenství. Především je to však život obnovený v Ježíši, který se bude měnit a růst v Boží milosti.

ZJEVENÍ

**Texty na tento týden: Ex 7,1–6; Ž 19,1–4; Ř 1,18–20;
2 Tm 3,14–16; Žd 1,1–3**

Základní verš

Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. (Žd 1,1.2)

Pro mnoho lidí je Bůh jen jakousi vzdálenou silou, která kdysi dávno uvedla svět do pohybu, ale od té chvíle do jeho dění nezasahuje. Bible však o takovémto Bohu nemluví. Představuje Boha jako laskavého Otce a Stvořitele, který se stále zajímá o své stvoření. Je to Bůh smlouvy, který chce navázat spojení mezi sebou a lidmi stvořenými k jeho obrazu. Jakkoli se teď pokoušíme vyjádřit, kdo je Bůh, naše slova a mysl jej nedokážou obsáhnout. To nejdůležitější však je, že stále v Bibli čteme o tom, jak jde za svým lidem a promlouvá k němu.

Záhy po Adamově stvoření na něj Bůh promluvil. Hned poté, co první obyvatelé světa zhřešili, Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ (Gn 3,9) Od té doby Bůh různými způsoby promlouvá k člověku (Žd 1,1). V tomto úkolu budeme mluvit o různých způsobech, jakými k nám dnes Bůh promlouvá.

Týden ve zkratce

Bůh, který stvořil tento svět, promlouvá ke všem, kteří jsou ochotni mu naslouchat.

- Osnova**
- Boží zjevení prostřednictvím přírody (Ž 19,1–4; Ř 1,18–20)
  - Boží zjevení prostřednictvím našeho svědomí (Ř 2,14.15)
  - Boží zjevení prostřednictvím proroků (Ex 7,1–6)
  - Boží zjevení prostřednictvím Bible (2 Tm 3,14–16)
  - Boží zjevení v osobě Ježíše (Žd 1,1–3)

BŮH SE ZJEVUJE PROSTŘEDNICTVÍM PŘÍRODY

Boží zjevení prostřednictvím přírody (Ž 19,1–4; Ř 1,18–20)

Ž 19,1–4 a Ř 1,18–20 jsou dva nejčastěji citované texty o Božím zjevení prostřednictvím přírody. Vyjádři vlastními slovy, co tyto verše říkají.

„Bůh nás obklopil nádhernou přírodní scénérií, aby přitáhl a zaujal naši mysl. Jeho záměrem je, abychom krásu a velkolepost přírody spojovali s jeho charakterem. Jestliže věrně studujeme knihu přírody, najdeme dobrý zdroj k rozjímání o Boží nekonečné lásce a moci.“ (AH 144)

Ti, kteří věří tomu, co je zapsáno v Bibli, budou utvrzeni ve svém přesvědčení, že při pohledu na oblohu posetou hvězdami, obrovské stromy v lese nebo na žár zapadajícího slunce spatřují dílo laskavého a mocného Stvořitele. Když pozorují let orla, obdivují křehký květ tulipánu nebo žasnou nad složitostí lidského těla, vidí důkazy Božích vlastností a souhlasí s tím, že příroda skutečně zvěstuje Boží slávu.

Polož si jednoduchou otázku: Co logičtěji a rozumněji vysvětluje náhru a složitost života – čirá náhoda, anebo záměrné a plánované stvoření?

Ještě jednou si přečti Ž 19,1–4 a Ř 1,18–20. V jakém rozsahu se Bůh zjevuje v přírodě? Co se o Bohu pozorováním krásy přírody nedozvíme?

BŮH PROMLOUVÁ PROSTŘEDNICTVÍM NAŠEHO SVĚDOMÍ

Boží zjevení prostřednictvím našeho svědomí (Ř 2,14.15)

Svědomí bývá definováno jako schopnost nebo vnitřní princip, který nám pomáhá rozhodovat se mezi dobrem a zlem. I ti, kteří nevěří v Boha, obvykle dokážou posoudit, co je morálně přijatelné, a co by naopak měli odmítnout a zavrhnout (Ř 2,14.15). Křesťané věří, že Bůh jako nejvyšší Zákodárce člověka obdaroval svědomím. Problém je v tom, že hříšníci otupil tento Bohem daný nástroj k morálnímu rozhodování.

Ve většině překladů slovo „svědomí“ ve Starém zákoně nenajdeme. Naopak v Novém zákoně se vyskytuje poměrně často. Přestože toto slovo není přímo ve Starém zákoně použito, setkáváme se s ním v celém Písmu.

Uved' několik příkladů, ve kterých můžeme sledovat vliv svědomí na jednání lidí (například Gn 42,18–23; ; Da 5; Mt 27,3–5; J 8,1–9).

Přestože je svědomí člověka důležité, není vždy zcela spolehlivé. Všimněme si, že lidé v dobrém svědomí často dospěli k zcela rozdílným závěrům, jak se zachovat v určitých situacích. Apoštol Pavel si to uvědomoval. Dokazuje to jeho pozoruhodný výrok v 1 K 4,4: „Ničeho si nejsem sice vědom, tím však ještě nejsem ospravedlněn, neboť mým soudcem je Pán.“ Tentyž apoštol varuje, že hlasu svědomí můžeme i odporovat. Zdá se, že někteří lidé zcela znecitlivěli své svědomí (1 Tm 4,2) nebo si ho zničili (Tt 1,15). Na druhé straně však existují způsoby, kterými můžeme svědomí probudit k životu. Pravidelné čtení Božího slova a časté společenství s ním na modlitbě nás učiní citlivějšími na hlas Ducha, který k nám promlouvá skrze naše svědomí.

Jak přistupuješ k důležitým morálním rozhodnutím? Posloucháš hlas svědomí? Jak můžeš pomoci tomu, aby tvůj tichý vnitřní hlas nebyl překřičen jinými hlasy v tobě a okolo tebe? Jak zjistit, zda můžeš nebo nemůžeš svému svědomí důvěřovat? Kdy naposledy ses snažil nechat se vést svým svědomím, a přesto ses rozhodl nesprávně? Co ses z této zkušenosti naučil? Jak ti to pomůže neudělat podobnou chybu?

BŮH PROMLOUVÁ PROSTŘEDNICTVÍM PROROKŮ

Boží zjevení prostřednictvím proroků (Ex 7,1–6)

Mnozí lidé mají velmi omezený názor na dar proroctví. Proroctví chápou hlavně jako předpovídání budoucnosti. Být prorokem však znamená mnohem víc.

Jak nám vztah mezi Mojžíšem a jeho bratrem Áronem pomáhá pochopit význam slova prorok? Ex 7,1–6

Text Ex 7,1–6 objasňuje, jaké bylo poslání proroka. Mojžíši, který sám je označen za velkého proroka (Dt 34,10–12), pomáhal jeho bratr, který mu sloužil jako mluvčí. „Mojžíš je jako Bůh pro Árona, který je prorokem pro faraona. Z toho jasně vyplývá, že proroci si nevymýšleli to, co mluvili, ale jen odevzdávali dále, co slyšeli od Boha.“ (Jon Dybdahl)

Proroci jsou lidé, kteří mluví ve jménu Boha. Jejich výroky mají autoritu, protože zvěstované poselství je od Boha, i když prorok si může volit vlastní slova k vyjádření daného poselství. Bůh tento způsob komunikace se svým lidem často používal, což dokládají i slova proroka Ámose: „Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.“ (Ám 3,7)

Co říká Písmo o trvání prorockého daru po starozákonní době? Podívej se na uvedené příklady z Nového zákona. Co z nich vyplývá?

1. Konkrétně pojmenování proroci (L 1,67; 2,36; Sk 13,1)
2. Trvalý dar (1 K 12,28; 14,1–5)
3. Falešní proroci (2 Pt 2,1; Zj 2,20)
4. Charakteristický znak „věrného ostatku“ (Zj 12,17; 19,10)

Jaký vliv mají spisy Ellen Whiteové (u které se projevila dar proroctví) na tvůj život? Jakým způsobem k ní Bůh promlouval během její služby? Jak můžeme získat z tohoto daru více požehnání?

BŮH SE ZJEVUJE VE SVÉM SLOVU

Boží zjevení prostřednictvím Bible (2 Tm 3,14–16)

Mnoho z toho, co Bůh v minulosti zjevil prostřednictvím svých proroků, nebylo zveřejněno, a proto se ani nedostalo do Bible. Některá z těchto zjevení, která byla dána několika desítkám lidí v průběhu více než 15 století, však byla zapsána. Bible je sbírkou těchto spisů.

Pavel doporučil Timoteovi, aby usilovně četl Boží slovo, které – jak řekl – mu může dát moudrost ke spasení. Co se z toho dovídáme o vlivu psaného Božího slova? 2 Tm 3,14–16

„Když přemýšlíme o velkých věcech Božího slova, máme před sebou pramen, který se před naším zrakem rozšiřuje a prohlubuje. Jeho šířka a hloubka se zvětšuje s naším poznáním. Když se na něj plně soustředíme, náš obzor se rozšiřuje. Před sebou vidíme nekonečné, bezbřehé moře. Tento způsob studia má oživující moc. Mysl a srdce získávají novou sílu, nový život.

Takováto zkušenost je nejvyšším důkazem božského autorství Bible. Boží slovo přijímáme jako potravu pro duši, stejně jako přijímáme chléb jako potravu pro tělo.“ (E. G. Whiteová, *My Life Today* 26)

Dnes se prodává víc Biblí než kdykoli v minulosti. Stále se objevují nové překlady pro konkrétní cílové skupiny. Existují verze Bible, které jsou více srozumitelné pro začátečníky, ale jsou i takové, které jsou vhodné ke studijnímu použití. Tyto překlady jsou jistě přínosem. Neznamená to však, že je Bible více čtena. Jsou určité náznaky, že křesťané, včetně nás, čtou Bibli stále méně. Mnozí neznají svoji Bibli tak, jako ji znala generace před nimi. Boží slovo, které má moc oslovit nás vždy, když je otevřeme, můžeme opomíjet jen k vlastní škodě.

Kolik času jsi strávil čtením Bible za poslední týden? A za poslední měsíc? Zařadil jsi čtení Bible do svého denního programu? Pokud ne, proč? Porovnej čas, který jsi strávil sledováním televize, s časem, který jsi věnoval čtení Bible. Jaké změny potřebuješ udělat?

KRISTUS – BŮH, KTERÝ K NÁM PŘICHÁZÍ V OSOBĚ

Boží zjevení v osobě Ježíše (Žd 1,1–3)

Kdybyste od někoho pravidelně dostávali dopisy, po nějakém čase byste autora těchto dopisů mnohem lépe znali. Pokud byste dostali i jeho fotografii, poznáte další rozměr tohoto člověka. Nebudete ho však skutečně znát, dokud s ním osobně nestrávíte určitý čas.

Hřích způsobil, že se Bůh s lidmi nemohl dále setkávat tak, jako se setkával s Adamem a Evou v zahradě Eden. I když s námi komunikoval různým způsobem, chtěl se nám představit v plnějším obraze. Udělal to prostřednictvím Ježíše.

Jaký obraz o sobě nám Bůh předal prostřednictvím Ježíše? J 1,1.2; J 14,9; Žd 1,1–3

Důležité je přesné znění verše J 1,1. Jan neříká, že Bůh se ukázal nebo objevil v těle. Jan chce říct, že Ježíš se stal tělem (člověkem), a to v konkrétním časovém okamžiku. Ježíš přišel shůry a stal se tělem. To znamená, že na sebe vzal naši lidskou podobu. To, že náš Pán Ježíš Kristus, věčný Boží Syn, se pro naše spasení stal člověkem, tvoří základ učení téměř všech křesťanských církví.

Jaký je vztah mezi Božím zjevením v Písmu a jeho zjevením v Ježíši Kristu? J 5,36–40

Pro někoho je studium Bible cílem samo o sobě. Ale čtení Bible bez snahy poznat Pána, kterého zjevuje, nemůže vést ke spasení, podobně jako čtení receptu nikoho nenasytí.

Ježíš Kristus je středem Písma. Celá Bible svědčí o charakteru a povaze Pána Boha, jak nám je Kristus zjevil. Bible nás nespasí, ale je to věrohodný zdroj pravdy o tom, kdo jediný přináší záchranu – o Ježíši z Nazareta.

Je možné číst Bibli, a přesto nepoznat Boha jako osobního Spasitele. Znáš Pána, kterého Bible zjevuje? Jakými různými způsoby se dá Bible číst, abys lépe poznal Boha?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Bůh používá nejrůznější způsoby, aby nás oslovil a přitáhl k sobě. Využívá přírody, která působí na naše smysly. Pokud jsme vnímaví, rozpoznáme Boží lásku a velikost ve věcech, které stvořil. Naučíme-li se naslouchat, uslyšíme a pochopíme, co nám Bůh chce prostřednictvím přírody sdělit. Zelená pole, vysoké stromy i kvetoucí rostliny – to všechno nás vyzývá, abychom poznávali Boha.“ (CVP 101; SC 85)

V knize Cesta k vnitřnímu pokoji si přečti k tomuto tématu kapitolu Směřovat výš. (CVP 101-104; SC 85-91)

Otázky k přemýšlení

1. **Jak nám příroda pomáhá najít Boha? V čem je Bůh, kterého poznáváme z Bible, stejný jako Bůh zjevený prostřednictvím přírody? V čem se tato dvě zjevení liší? Proč?**
2. **Zamyslete se nad tím, jak je důležité řídit se svědomím. Uvažujte také o tom, jaké nebezpečí to v sobě skrývá. Jak je možné zjistit, zda se můžeme spolehnout na hlas svého svědomí?**
3. **Jakou úlohu sehrává společnost a výchova při formování svědomí? V čem ovlivňují naše chápání toho, co je dobré a co zlé? Jak se umíme vyrovnat s tím, když společnost žádá něco, co je jasně proti učení Božího slova?**
4. **Pokud je dar prorockví duchovním darem pro církev, máme čekat, že sehraje významnou úlohu v naší době? Můžeme čekat, že Bůh povolá další proroky podobným způsobem, jako povolal Ellen Whiteovou před více než stoletím?**
5. **Jak studovat Bibli tak, abychom Boha lépe poznali? Jsou i takové metody studia Bible, při kterých zůstane naše poznání Boha na počáteční úrovni?**

Shrnutí

Bůh s námi chce komunikovat. Promlouvá k nám prostřednictvím přírody i našeho svědomí. V celých dějinách povolával proroky, aby oznamovali lidem jeho poselství. I dnes dal své církvi prorocký dar. Bible – Boží psané slovo – je naším průvodcem na cestě životem. Z ní se dovídáme, co Bůh pro nás učinil, když přišel na tento svět v osobě svého Syna, o kterém svědčí celé Písmo.

HŘÍCH

**Texty na tento týden: Iz 14,12–14; Mt 23,23; 25,45;
Fp 2,6–8; Žd 1,1–5; Zj 5,9–12**

Základní verš

A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. (Ř 5,18)

Optimismus předešlých generací – pocit, že na světě spěje všechno k lepšímu – se už vytratil. Studená válka skončila, a přesto svět zdaleka není bezpečným místem pro život. Hrozba terorismu způsobila, že se cítíme velice zranitelní. Věda, která měla přinést příchod lepšího světa, nyní varuje, že nám hrozí pohroma. Obvyklé zdroje energie začínají být vyčerpány. Vlivem globálního oteplování mizí ledovce. Kriminalita je smutnou realitou života. Lidé nevykazují téměř žádné známky morálního pokroku oproti minulým generacím. Neustále narůstá propast mezi chudými a bohatými, ekonomická krize zasahuje do chodu společnosti. Téměř denně čteme nebo sledujeme zprávy o násilí a morálním rozkladu. Kdosi jednou řekl, že křesťanská nauka o lidské hříšnosti je učení, které se dá snadno ověřit – proto k ní vůbec nepotřebujeme víru.

I když hřích je velmi zlý, neznamená konec všech nadějí, protože realitou je i Boží milost.

Týden ve zkratce

Hřích a jeho důsledky jsou bolestivou součástí lidského života. Díky Bohu za Ježíše, který nám všem připravil únikovou cestu.

- Osnova**
- Hřích jako vzpoura proti Bohu (Iz 14,12–14)
  - Hřích jako problém, který někdy zůstává skrytý (Mt 5,28; 23,23; Ř 8,6)
  - Hřích jako stav, ve kterém se rodíme (Ř 7,21–24)
  - Naše zodpovědnost vůči situaci vlády hříchu (L 16,10; Fp 4,8.9)
  - Ježíš jako jediné řešení (Fp 2,6–8)

HŘÍCH JE VZPOURA

Hřích jako vzpoura proti Bohu (Iz 14,12–14)

Co je podstatou hříchu? Jak ho Bible definuje? V 1 J 3,4 čteme: „Každý, kdo se dopouští hříchu, jedná i proti zákonu Božímu, neboť hřích je porušení zákona.“ Moderní překlad Slovo na cestu překládá tento verš takto: „Kdo hřeší, staví se proti Bohu, protože hřích je porušení Božího zákona.“ Není to jen nějaký zákon, který člověk porušuje, ale Boží zákon. Lidé se vzbouřili proti svému Tvůrci. Namísto toho, aby se v pokorné důvěře podřídili Boží moudrosti a lásce, předstírali, že oni sami jsou měřítkem všeho.

Co se z následujících veršů dovídáme o podstatě hříchu? Gn 3,1–7; Iz 14,12–14; Zj 12,7–9

Proč Bůh potrestal Adama a Evu za tak zdánlivě nepodstatný přečin? Možná se nám to zdá nevýznamné, že první lidé dostali chuť na zakázané ovoce a ochutnali jej, ale šlo o rozhodující princip. „V samotném ovoci nebylo nic jedovatého, hřích ani nebyl v touze něco ochutnat. Podstatou hříchu byla nedůvěra v Boží dobrotu, v jeho slovo a zavržení jeho autority. Tak se naši prarodiče stali hříšníci. A jejich nedůvěra přinesla světu poznání zla. Otevřely se tak dveře všem dalším lžím a pochybám.“ (VYCH 16; Ed 25)

Co bude hlavním charakteristickým znakem Božího lidu v době konce? Jakou úlohu přitom sehrává poslušnost? Zj 14,12

Bůh pro nás udělal všechno, co ve své nekonečné lásce mohl. Jako projev vděčnosti od nás očekává lásku a poslušnost. V době, kdy je svět sužovaný zločinností, pochybnostmi a zpochybňováním základních hodnot – kdy dobro a zlo závisí jen na společenském prostředí a společném právu volby – musí být a budou lidé, kteří budou věrně bránit Boží standard svatosti – Desatero.

Máme sklon považovat vzpouru za otevřený útok a odmítnutí autority. Vzpoura se však může projevat i v mnohem jemnějších formách. Jaké projevy vzpoury proti Bohu můžeš objevit ve svém životě?

KDYŽ CHYBĚJÍ DŮKAZY

Hřích jako problém, který někdy zůstává skrytý (Mt 5,28; 23,23; Ř 8,6)

Vážnost hříchu se často zlehčuje. „Nejsme přece dokonalí!“ říkají lidé. Hřích je však velmi vážná věc. „Celá vážnost hříchu se ukáže, když pochopíme všechny možnosti lidské existence stvořené k Božímu obrazu.“ (John Macquarrie)

Hřích nemusí souviset jen s naším nesprávným jednáním. Ježíš říká, že i touha po hříšných věcech je hříchem. (Mt 5,28)

O čem jsi snil a přemýšlel v posledních 24 hodinách? Styděl by ses, kdyby se tyto myšlenky zveřejnily? Co ti tvoje dopověď prozrazuje o tom, kde je tvoje srdce? Přečti si Ř 8,6.

Existuje také kategorie hříchu označovaná jako „hřích zanedbání“. Jde při něm o zanedbání povinnosti, kdy člověk z vlastního rozhodnutí odmítne udělat něco, o čem ví, že by to udělat měl.

U Mt 23,23 a Mt 25,45 čteme Ježíšovy výroky týkající se takového hříchu. Přečti si tyto verše v kontextu. Jaký dosah má uvedené (ne)konání?

V Mt 25 se nachází podobenství o hřívnách. Co se stalo se služebníkem, který svoji hřívnu ukryl?

Každý z nás byl něčím obdarován. Jako věrní správci máme využívat své hřívny naplno. Pokud nevyužijeme to, co nám Bůh dal, budeme se za to zodpovídat. Pamatujme proto na slova apoštola Pavla: „Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti.“ (1 Pt 4,10)

Hřích zanedbání, hřích v myšlence – kdo se ho nedopustil? Přemýšlej o zaslíbeních odpuštění, která nám Ježíš dal. Proč právě odpuštění má pro nás tak velký význam?

„PRVNÍ“ HŘÍCH

Hřích jako stav, ve kterém se rodíme (Ř 7,21–24)

Teologové často rozlišují mezi hříšnými skutky, kterých se dopouštíme, a hříšnou přirozeností, kterou vlastníme. Pád prvního člověka způsobil, že jsme všichni považováni za hříšníky, a to ještě dřív, než zhřešíme. Hřích přišel na tento svět prostřednictvím jednoho člověka a skrze hřích přišla smrt a zasáhla „všechny“ (Ř 5,12).

Jakými slovy Pavel popisuje silný sklon k hříšnému jednání, se kterým se všichni rodíme? Jakou s tím máš zkušenost? Ř 8,7.8; 7,21–24

V dějinách se setkáváme s křesťany, kteří prohlašovali, že dosáhli stavu dokonalosti. Ti, co něco takového tvrdili, klamali sami sebe. Písmo jasně říká pravý opak. V Ř 3,10 Pavel píše „Jak je psáno: ‚Nikdo není spravedlivý, není ani jeden.‘“ Jeho současník, apoštol Jan, byl stejně neústupný: „Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.“ (1 J 1,8)

„Posvěcení není dílem okamžiku, hodiny ani dne. Je to ustavičný růst v milosti. Dnes nevíme, jak těžký zápas nás zítra čeká. Satan nespí, ale usilovně pracuje. Každý den naléhavě volejme k Bohu o pomoc a sílu vzepřít se mu. Dokud satan vládne, musíme přemáhat své já a překonávat pokušení. V tomto boji nemáme žádnou přestávku k odpočinku. Neexistuje okamžik, kdy bychom mohli přijít a říci, že jsme ho už skutečně dosáhli.“ (E. G. Whiteová v 7BC 947)

Zkus si představit, že bys dospěl do stavu definitivního vítězství nad hříchem. To znamená, že bys neudělal nic, co známe jako hřích. Byl bys vždy laskavý, milý, štědrý a žil bys v souladu s tím, co znáš. Předpokládejme, že bys „dokonale“ odrážel charakter Ježíše Krista. Potřeboval bys potom Spasitele, jehož spravedlnost ti jedině může umožnit stát před Bohem bez „odsouzení“ (Ř 8,1)?

SPOLEČNÝ NEBO OSOBNÍ HŘÍCH?

Naše zodpovědnost vůči situaci vlády hříchu (L 16,10; Fp 4,8.9)

Od pádu do hříchu je svět nakažený hříchem. Důsledky hříchu vidíme v přírodě, ve válkách, v otroctví, v různých formách vykořisťování a zneužívání a také v tom, jak ničíme přírodu kolem sebe. Minulý a přítomný svět je plný materialismu, egoismu, nespravedlnosti a zvrácenosti.

Tyto skutečnosti v nás vyvolávají složité otázky. V první řadě, zda jako jednotlivci neseme za tento stav světa nějakou zodpovědnost a zda máme za hřích ve světě vzít vinu na sebe. Následující úvahy nám možná pomohou vyřešit toto dilema.

1. Zamyslete se nad bojem mezi dobrem a zlem a zkuste si zlo a hřích na našem světě představit na pozadí tohoto sporu. „Za vzestupem a pádem národů, v pozadí lidských záměrů je neviditelný zápas mezi Bohem – spolu s věrnými anděly – a satanem se zástupem padlých andělů. Je to zápas, který má přímý dosah na všechno lidské konání.“ (Frank Holbrook)
2. Přemýšlejte o destruktivní povaze hříchu. Hřích chce zničit všechno, co má nějakou hodnotu. Hřích a smrt jsou synonyma a vyskytují se všude. Bez božského zásahu tento svět nemá žádnou naději. Moc hříchu a smrti převyšuje naše lidské možnosti vyrovnat se s ním.
3. Přemýšlejte také o tom, že my všichni máme určitý vliv. Každý z nás dělá malá rozhodnutí, která občas mohou posílit nebo oslabit zlo v tomto světě – byť jen v nepatrné míře. Můžeme usilovat o pokoj a spravedlnost. Můžeme jiným vyjadřovat pochopení a soucit. Můžeme se rozhodnout spolupracovat se všemi, kteří chtějí chránit životní prostředí. Jak nám texty Kaz 9,10; L 16,10 a Fp 4,8.9 pomáhají lépe porozumět tomuto problému?

Nikdo nemůže poznamenat: „Problémy ve světě převyšují moje možnosti. Nemohu s nimi nic udělat.“ Ježíš konal dobro, uzdravoval nemocné a potěšoval ubohé. (Jejich počet byl v porovnání se všemi nemocnými a ubohými v té době opravdu malý.) Jak ovlivňuje Ježíšův příklad naše rozhodnutí snažit se udělat svět lepším místem pro život?

ŘEŠENÍ PROBLÉMU HŘÍCHU

Ježíš jako jediné řešení (Fp 2,6–8)

Problém hříchu nemá snadné řešení. Nad hříchem se nedá zvítězit lidskou rozhodností a vytrvalostí. Hřích je větší než my. Jeho řešení přesahuje naše možnosti. V otázce spasení vládne mezi lidmi zmatek. Mnozí tvrdí, že do Božího království vede mnoho různých cest, které všechny vedou do stejného cíle. Žel, mýlí se.

Co říká Písmo o jedné a jediné cestě ke spasení? J 10,7; 14,6; Sk 4,12

Nevíme, kdo vstoupí branou do království, protože o tom rozhoduje jen ten, kdo má právo soudit a kdo je zosobněnou láskou a spravedlností. Víme však jedno: Ti, co dostali věčný život, jej získali jen díky Kristu, který za ně zemřel. Někteří možná nikdy neměli tu přednost slyšet o Spasiteli. To však vůbec není v rozporu s tím, že jsou spaseni v Ježíšově jménu, i když toto jméno sami nikdy neslyšeli.

Proč je Ježíš jediný, kdo může zachránit padlé lidstvo? Fp 2,6–8; Žd 1,1–5; Zj 5,9–12

„Boží Syn byl jedinou dostatečnou obětí, která zcela naplnila požadavky Božího dokonalého zákona. . . Na Krista se nevztahovaly žádné podmínky. Měl moc svůj život položit i vzít si ho zpět. Nic ho nezavazovalo k tomu, aby na sebe vzal dílo smíření. To, co vykonal, byla dobrovolná oběť. Jeho život poskytoval dostatečnou hodnotu pro záchranu člověka z jeho padlého stavu.“ (E. G. Whiteová, Lift Him Up, 24)

Zamysli se nad tím, jak zlý musí být hřích, když smíření stálo Ježíše život. Pomůže nám tato skutečnost v boji proti hříchu?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Na úsvitu dějin si přečti kapitoly Původ zla, Nedůvěra a její důsledky a Zaslíbení záchrany (NUD 9-13, 18-22, 23-26; PP 33-43.52-70).

Otázky k přemýšlení

1. Víme, že svět nespěje k lepšímu, ale k horšímu, mnohem horšímu. Proto se musíme ptát: Týkájí se nás světové problémy? Mnozí z nás pokrčí rameny a odpoví: „Vždyť Bůh řekl, že se to všechno bude dít. Tak co s tím naděláme?“ Jiní zase na řešení světových problémů vynaloží tolik energie, že zapomenou na naše povolání vést lidi k jedinému řešení – Ježíši Kristu, který zemřel za naše hříchy a vrátí se zpět. Jak najít správnou vyváženost v těchto otázkách?
2. Měla by naše církev jasněji odsuzovat zlo ve světě? V čem by to bylo užitečné? Kdy by to mohlo odvést naši pozornost od pověření nést evangelium každému člověku? Jak souvisí náš otevřený a angažovaný postoj ke globálním problémům lidstva s naší morální důvěryhodností?
3. Ze všech strašných důsledků hříchu je nejhorší smrt. Jako lidé nemůžeme s otázkou smrti udělat vůbec nic. Hřích má tak ničivé účinky, že ho vyřeší jen nadpřirozený zásah Boha. Co by nám to mělo povědět o důležitosti boje proti hříchu celou silou, kterou nám Bůh dal?
4. Podstatou našeho chápání problému hříchu a zla je scénář velkého sporu. Inteligentní bytosti z jiných světů sledují, co se tady děje a jak Bůh vyřeší problém zla a jeho důsledky. Představ si bezhříšné bytosti z jiné části vesmíru, které sledují, co nám způsobil hřích. Co vidí? Co si o tom myslí? Co se mohou naučit z toho, co prožíváme my? Představ si, jak nepochopitelné a nerozumné se jim někdy musí zdát naše chování a jednání.

Shrnutí

Hřích infikoval všechny sféry života. Čelíme realitě něčeho, co přesahuje naše možnosti a schopnosti vyrovnat se s tím. Nepřesahuje to však moc a lásku Pána Boha. Ve svém Synu, Ježíši Kristu, rozhodujícím způsobem vyřešil problém hříchu.

MILOST

Biblické texty na tento týden: Ex 25,8; Iz 53; Ř 5,18.19; 2 K 3,16–18; Ef 2,4–10; Tt 2,11–14

Základní verš

Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. (Ř 5,8)

„Na jedné konferenci o náboženství v Anglii byla porovnávána různá náboženství. Sjeli se na ni experti z celého světa, aby diskutovali o tom, zda je křesťanské náboženství něčím jedinečné. Použili vylučovací metodu. Vtělením? Vždyť i ostatní náboženství mají různé podoby bohů, kteří se zjevili v lidské podobě. Vzkříšením? Opět bychom se i v jiných náboženstvích setkali se zprávami o návratu ze smrti. Diskuse pokračovala dále, dokud do místnosti nevstoupil křesťanský spisovatel C. S. Lewis. „O čem tady tak živě diskutujete?“ zeptal se. Někdo mu odpověděl, že kolegové vedou debatu o tom, čím je křesťanství jedinečné mezi světovými náboženstvími. Lewis zareagoval: „Ach, vždyť je to jednoduché – přece milostí.“ (Philip Yancey)

V minulém úkolu jsme hovořili o děsivém fenoménu zvaném hřích – o „tajemství nepravosti“ (2 Te 2,7 – PBK). V poslední části jsme si pověděli, že Boží zásah přinesl řešení. V tomto úkolu budeme mluvit o tom, co to bylo a čeho tím bylo dosaženo.

Týden ve zkratce

Jakými obrazy nám Bůh přibližuje plán spasení? Co je smíření? Je myšlenka zástupné oběti základem našeho chápání kříže?

- Osnova**
- Boží milost zaslíbená již ve Starém zákoně (Gn 22,8; Iz 53)
  - Boží milost znázorněná v symbolech (Iz 53,7; J 1,29; 1 K 6,20)
  - Boží milost jako způsob záchrany hříšníků (Ř 5,18–21)
  - Boží milost proměňující lidské srdce (2 K 3,16–18)
  - Boží milost projevená v oběti Ježíše Krista (Ef 2,4–10; Tt 2,11–14)

BŮH DÁVÁ SPASENÍ

Boží milost zaslíbená již ve Starém zákoně (Gn 22,8; Iz 53)

Všichni známe příběh o tom, jak Bůh zkoušel Abrahamovu věrnost. Žádal od něj, aby obětoval svého syna Izáka. Izák netušil, co Bůh přikázal jeho otci. Myslel si, že jdou spolu obětovat, nevěděl však, proč s sebou nevzali obětní zvíře. Na synovu otázku Abraham vyřkl prorocká slova, s jejichž ozvěnou se setkáváme nejen na stránkách Starého zákona, ale i Nového zákona: „Můj synu, Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné.“ (Gn 22,8)

Jaký byl prorocký význam těchto Abrahamových slov?

Které další starozákonní verše hovoří o vykoupení prostřednictvím Ježíše Krista? Viz například Gn 3,15; Ex 25,8; Iz 53.

Ježíš Kristus je ústřední postavou Starého zákona. Hlavním smyslem obřadů v pozemské svatyni bylo ukázat na příchod Mesiáše (Žd 8–9). Všechno, co se událo před jeho příchodem na tento svět, bylo jen predehrou kříže. Bůh čekal na pravý okamžik. „Když se však naplnil stanovený čas“ (Ga 4,4), Kristus přišel, aby žil mezi námi.

„Boží láska k padlému lidstvu však nikdy ani na chvíli nepohasla. Boží milost se projevovala za všech okolností, bez ohledu na lidskou zvrácenost. Když se naplnil čas, zahrnul Bůh svět záplavou spásné milosti, která neustane, dokud nebude dokončen plán spasení.“ (TV 24; DA 37)

Zamysli se nad tím, kolik století uběhlo mezi tím, co člověk dostal zaslíbení o příchodu Mesiáše, a jeho skutečným příchodem. Jaké poučení o trpělivosti a důvěře v Boha si z toho můžeme vzít my – kteří žijeme jen přibližně krátkých 80 let? Proč se nám někdy zdá čekání na druhý příchod tak dlouhé?

ZÁZRAK MILOSTI

Boží milost znázorněná v symbolech (Iz 53,7; J 1,29; 1 K 6,20)

Jak bys vysvětlil tříletému dítěti, co je to elektřina? A jak bys popsal lidem, kteří žijí hluboko v africké džungli a pohybují se jen v okruhu několika kilometrů, k čemu slouží semafor a jak funguje výtah? Jakou naději má fyzik, že se mu podaří vysvětlit Einsteinovu teorii relativity člověku, který sotva ukončil základní školu? Bůh stojí před podobnou „komunikační propastí“, která je však mnohem větší než jakékoli komunikační bariéry mezi lidmi. Boží lásku, která se projevila v životě a smrti Ježíše Krista, nemůžeme beze zbytku vystihnout lidskými slovy. Bůh však chtěl, abychom měli přiměřenou představu o tom, co je zahrnuto v jeho plánu spasení. Pisatele Písma inspiroval, aby použili mnoho rozličných obrazů, z nichž každý nám pomáhá lépe proniknout do tajemství jeho milosti. Ani jeden z nich bychom neměli použít samostatně od ostatních pohledů. Spolu v nás vyvolávají úžas a nesmírnou vděčnost.

Bůh použil mnoho obrazů, aby nám pomohl nahlédnout do tajemství milosti. Který z nich je pro tebe nejpozoruhodnější? Iz 53,7; J 1,29

Jaké další symboly zobrazují pravdu o smíření? Mt 20,28; 1 K 6,20

Musíme si dávat pozor, abychom nepoužili jen jeden konkrétní symbol a vyloučili tím ostatní přirovnání. Když spojíme dohromady všechno, co Bible říká o smíření, dostaneme ten nejnplněnější obraz, jaký jen omezené lidské bytosti dokážou pochopit.

„Kristus nás vykoupil z hříchu, což znamená, že nás odkoupil zpět... Tato metafora nám chce povědět, že (a) prostředek, který nám umožňuje spasení, je velmi drahý a že (b) přecházíme z jednoho stavu do druhého – z otroctví do Boží blízkosti. Vykoupení znamená přechod z jednoho vlastnictví do jiného za určitou cenu.“ (Edward W. H. Vick)

Přemýšlej o důsledcích myšlenky, že Pán vesmíru, ten, který všechno stvořil (J 1,1–3), šel dobrovolně na kříž, aby nás zachránil před věčnou záhubou. Jaký by to mělo mít vliv na náš život? Jak je nerozumné, když dovolíme, aby nás cokoliv pozemského odvrátilo od kříže!

CO SE STALO NA KŘÍŽI?

Boží milost jako způsob záchrany hříšníků (Ř 5,18–21)

Teologové hodně diskutují o smíření. V popředí jsou dvě hlavní představy. Někteří upřednostňují objektivní pohled na smíření, zatímco jiní obhajují subjektivní pohled. Co to znamená? První myšlenkový proud zdůrazňuje, že se v určitém okamžiku na hoře poblíž Jeruzaléma skutečně něco stalo – zvláštní historická událost, která poskytla základ pro naše spasení. Ti druzí zdůrazňují, že rozhodující je naše odpověď na tento projev Ježíšovy lásky a sebeobětování na kříži – když přemýšlíme o tak velké lásce, měníme se!

Oba pohledy jsou správné a navzájem se doplňují.

Jak nám Bible vysvětluje souvislost mezi tím, co pro nás Kristus udělal a co si my jako hříšné bytosti ve skutečnosti zasloužíme? Iz 53,4.5; Ř 5,18.19

Bůh vyřešil problém hříchu způsobem, pro který se rozhodl a o kterém věděl, že je správný. Jako spravedlivý nemohl hřích milovat; jako láska se nemohl vzdát hříšníka. My jsme měli nést trest věčné smrti, protože jsme se provinili. Ježíš byl však ochoten postavit se na naše místo! A to se stalo na kříži. Tato událost se stala základem našeho vykoupení.

Důsledkem toho, co pro nás Kristus učinil (jako určitá reakce na to, že zemřel místo nás), je, že jsme k němu přitahováni, že odpovídáme na jeho volání a měníme svůj postoj k němu a druhým lidem. To je ten druhý, subjektivní pohled na plán spasení (J 12,32; Ř 5,1).

Přemýšlej nad tím, co špatného jsi kdy udělal a možná stále děláš. Potom si uvědom, že Ježíš na kříži vytrpěl trest, který sis zasloužil ty. Jaký máš pocit z toho, že trpěl místo tebe? Jaká by měla být tvoje reakce, když víš, co všechno Ježíš pro tebe snášel?

ZMĚNA SRDCE

Boží milost proměňující lidské srdce (2 K 3,16–18)

Jedinečný projev Božího soucitu, slitování a milosti na Golgotě zasáhl nespočet srdcí. Pohled na Ježíše, který visí na kříži, na tento nesmírný projev Kristovy lásky, lidi mění. Jeden z lotrů, kteří byli spolu s ním ukřižováni, si uvědomil, že Ježíš je někým výjimečným. Dokázal se povznést nad tuto potupnou a hanebnou smrt a podívat se do budoucnosti (L 23,39–43). Dokonce i římský setník pochopil, že Ježíš nebyl zločincem (v. 47).

Co se stane s naším životem, když budeme hledět na Ježíše a přemýšlet nad naším vykoupením? 2 K 3,16–18; Žd 12,2.3

„Hříšník, který činí pokání, má stále hledět na Beránka Božího, jenž ‚snímá hřích světa‘ (J 1,29). Jen tak se může změnit. Jeho strach vystřídá radost a pochybnosti ustoupí naději. Kamenné srdce nahradí srdce plné vděčnosti a lásky. Kristus se v něm stane ‚pramenem vyvěrajícím k životu věčnému‘ (J 4,14). . . . když si jej představíme v Getsemane, jak se potí krví a ve strašných mukách umírá na kříži, naše touha po vlastním vyvýšení utichne. Při pohledu na Ježíše se budeme stydět za svoji chladnost, lhostejnost a sobectví. Budeme ochotni dělat cokoli, jen abychom mohli z celého srdce sloužit svému Mistru.“ (TV 282; DA 439.440)

V čem tato slova vyjadřují tvoji zkušenost s Ježíšem? Co ti brání prožívat s ním hlubší vztah? Kolik času denně strávíš rozjímáním o Golgotě?

Teologové předkládají různé teorie o smíření. I kdybychom vyslovili ty nejhlubší myšlenky a vymysleli ta nejpřesvědčivější připodobnění, stejně nedokážeme dostatečně vystihnout zázrak Boží milosti (1 K 1,20–25). Je správné brát v úvahu všechny části Písma, které mluví o Ježíšově oběti z různých pohledů. Boží spásný čin by neměl být jen tématem našich rozhovorů. Měli bychom o něm na modlitbě rozjímat a prožívat jej. I když je mnoho toho, co nedokážeme pochopit, dostali jsme dost, abychom mohli žasnout nad tím, co pro nás Bůh vykonal prostřednictvím Ježíše Krista.

KRISTUS – NAŠE SPASENÍ

Boží milost projevéná v oběti Ježíše Krista (Ef 2,4–10; Tt 2,11–14)

Snadno se může stát, že křesťan vybočí ze správné cesty. Pro někoho může být základem jeho víry Bible, pro dalšího církev a pro jiného tradice nebo učení církve. I když to všechno má svoji váhu, může se to stát i velkým problémem – pokud to naši pozornost odvrátí od Ježíše, který jediný je zdrojem našeho spasení.

Často se odvoláváme na „pravdu“ jako základ naší víry. Není na tom nic zlého, pokud své chápání víry neomezíme na nauky, které vyznáváme. Naše víra by měla být soustředěná na pravdu, jak ji nacházíme v Ježíši. Věříme v Osobu, která nám zjevila našeho Boha, přišla nás vykoupit, která je nyní v nebi naším prostředníkem a která se vrátí, aby nás vzala domů. To musí být pro nás to nejdůležitější.

Co nás verše Ef 2,4–10 a Tt 2,11–14 učí o klíčové úloze Krista v naší víře?

Ef 2,4–10 je myšlenkově velmi bohatá pasáž. Několikrát zdůrazňuje, že jsme spaseni milostí. Pavel mluví o „nesmírném bohatství milosti“, která pramení z Boží „velké lásky“ k nám (v. 4.7). Tuto milost dostáváme zadarmo, bezplatně. Ničím si ji nemůžeme zasloužit. Svými skutky si věčný život nezískáme. Kdyby tomu tak bylo, mohli bychom se pyšnit, jak jsme dobří. Je to Boží milost, která působí viditelné změny v našem každodenním životě a která nám pomáhá konat „dobré skutky“ (v. 10). Ale i tyto dobré skutky jsou v podstatě Božím dílem v nás.

Jaký nádherný popis ústřední role Ježíše Krista v naší víře nacházíme v Pavlových slovech zaznamenaných v Sk 17,28? Čti také Ga 2,16–20.

DOPORUČENÉ STUDIUM

Kniha, na kterou se adventisté často odvolávají, když se jich někdo zeptá na Ježíšovo dílo smíření, je Touha věků. Téma našeho úkolu prohlubují zejména kapitoly 78 a 79 (TV 476–491; DA 741–768). Povšimněme si citátu na straně 482.483: „Tak jako byl Kristus ukřižován ‚uprostřed‘ zločinců, stál jeho kříž ‚uprostřed‘ hříšného světa. Odpustil lotrovi, který činil pokání, a jeho slova rozžehla světlo, jež pronikne i do nejbzdálenějších končin země.“ (DA 751)

Otázky k přemýšlení

1. Někteří lidé se pohoršují nad myšlenkou, že Bůh požadoval smrt svého Syna jako „mzdu“ za hříchy lidstva. Tato slova Bible však musíme brát vážně. Co by nám měl tento obraz povědět o vážnosti hříchu a o tom, jak drahé bylo naše vykoupení?
2. Pokud nějakému učení současní lidé oponují, pak je to pravda o smíření. Mnozí nesouhlasí s tím, že by náš problém měl řešit nějaký zásah „zvenku“. Neměl by snad každý sám nést odpovědnost za to, co udělal? Jak byste těmto lidem vysvětlili, že bylo potřebné, aby Bůh zasáhl? Zeptejte se jich také na problém smrti. Jak se má tento problém vyřešit, když ne Božím zásahem?
3. Ti, co jsou spaseni milostí, by také měli prokazovat milost lidem okolo sebe. Dáváme jako jednotlivci najevo, že žijeme z milosti? A co sbor? Jakým způsobem projevuje Boží milost sbor?
4. Proč je i „subjektivní“ stránka kříže tak důležitá? Když si uvědomíme Kristovu smrt na kříži, bude nás to měnit? Vede nás to k odpouštění, pokoře, trpělivosti a lásce k těm, kdo neumí milovat? Jakým konkrétním a praktickým způsobem můžeme dát najevo, co pro nás kříž znamená?

Shrnutí

Teologie nabízí mnoho teorií o smíření. Každá z nich sama o sobě je neúplná a jednostranná. Mohli bychom je přirovnat k fotografiím Himalájí, které jsou vyfoceny z různých stran. Na všech jsou hory, ale ani na jedné není celé pohorí. Zázrak milosti bychom neměli omezit jen na nějakou poučku, s kterou intelektuálně souhlasíme. Milost je základem celé naší víry. Kristus zemřel za nás, abychom mohli mít věčný život. Bez něho jsme ztraceni. S ním jako naším Spasitelem je naše budoucnost jistá.

ODPOČINEK

Biblické texty na tento týden: Gn 2,2.3; Dt 5,12.13; Iz 58,13.14; Ez 20,12; Žd 4,9–11

Základní verš

A řekl jim: „Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou.“ (Mk 2,27.28)

Sobota je jedním z Božích nařízení, která jsou prospěšná všem lidem žijícím na počátku 21. století, bez ohledu na jejich náboženské přesvědčení nebo míru poznání Boha. Naléhavě ji potřebují miliony lidí, kteří žijí ve velkém stresu, trpí srdečními nemocemi a syndromem vyhoření. Sobota nabízí únik od nikdy nekončícího tlaku moderního života. Poskytuje prostor pro obnovení sil a umožňuje znovu se zaměřit na skutečné hodnoty života. Sobota nám připomíná, že je potřebné najít si čas ke zklidnění, uzavřít mysl před ruchem a hlukem tohoto světa a přijít do přítomnosti Toho, který nás stvořil a který ví, co potřebujeme.

„Pokud je něco, co bychom mohli nervózním a uspěchaným moderním lidem poradit, pak je to sobota. Tolik se snažíme najít pro svůj život smysl ve věcech kolem nás a sloužit sami sobě, že zapomínáme, že Bůh je jediný, kdo může dát našemu životu smysl a cíl. To, že zůstáváme v něm, ukážeme tím, že si odpočineme v jeho den.“ (Jon L. Dybdahl)

Týden ve zkratce

Proč je pro nás sobota tak důležitá? Proč Bůh zřídil sobotu? Co znamená pojem „svatý čas“? Kdo nebo co činí sobotu svatou? Jak se může stát zachování soboty radostnou a smysluplnou skutečností?

- Osnova**
- Sobotní odpočinek jako dar z ráje (Gn 2,2.3; Ez 20,12)
  - Sobotní odpočinek jako svatý čas (Gn 2,3; Iz 58,13.14)
  - Sobotní odpočinek jako čas radosti (Dt 5,12.13)
  - Sobotní odpočinek v Ježíšově životě (Mk 2,23–3,6; L 4,16; 6,1–11)
  - Sobotní odpočinek jako symbol odpočinutí od vlastních skutků (Žd 4,9–11)

BOŽÍ DAR ZANEPRÁZDNĚNÝM LIDEM

Sobotní odpočinek jako dar z ráje (Gn 2,2.3; Ez 20,12)

Původ dvou základních institucí, které dostalo celé lidstvo – manželství a soboty – sahá do prvního týdne dějin této země. Jsou neoddělitelnou součástí Božího plánu pro štěstí člověka. Není se čemu divit, že se staly na celé věky terčem mnohých útoků nepřítelů. Bůh věděl, co bude člověk potřebovat, proto stvořil čas – pravidelný cyklus šesti běžných dní a jednoho výjimečného dne – soboty. Ti, co respektují tento Bohem zřízený rytmus, cítí požehnání.

Proč Bůh odpočíval v sedmý den po stvoření světa? Gn 2,2.3

Jaký výraz Ezechiel používá v souvislosti se sobotou? Co podle tebe tento výraz znamená? Ez 20,12

„Bůh sedmého dne odpočinul a poté ho oddělil jako den odpočinku. Člověk měl po vzoru Stvořitele v tento svatý den odpočinout a uvažovat o Božím díle stvoření, aby bylo jeho srdce naplněno láskou a úctou k jeho Tvůrci...“

Bůh věděl, že sobota je pro člověka nezbytná, a to dokonce i v ráji. Člověk potřeboval v jednom ze sedmi dnů odložit své vlastní zájmy. Potřeboval sobotu, aby mu připomínala Boha a probouzela v něm vděčnost, neboť všechno, z čeho se radoval, pocházelo z ruky Stvořitele.“ (NUD 15.16; PP 47.48)

Jakou zkušenost máš se sobotou? Jaké pocity tě naplňují, když prožíváš sobotní den? Když se zamýšlíš nad zázraky Božího stvoření, jak se mění tvůj postoj vůči Bohu? Jaké změny bys mohl udělat, aby se pro tebe sobota stala dnem opravdového setkání s Bohem?

SVATÝ ČAS

Sobotní odpočinek jako svatý čas (Gn 2,3; Iz 58,12–14)

Slovo „svatý“ se v Bibli vyskytuje v různých souvislostech. Za svaté jsou někdy označováni lidé, jindy předměty nebo časová období. Toto slovo ve své podstatě znamená „odděleno pro zvláštní účel“. Kněží byli svatí, protože byli vybráni pro službu ve svatyni. Starali se o zařízení a svaté nádoby, které se neměly používat k běžným účelům, ale jen při zvláštních obřadech. Podobně i svaté dny Bůh oddělil ke zvláštnímu účelu. Činnost v tyto svaté dny musela odpovídat záměru, který jim Bůh určil.

Máme „pamatovat“ na to, že sobota je svatá. Děláme ji svatou my, anebo Bůh? Jaký je v tom rozdíl? Gn 2,3; Iz 58,13

„Sobota je mocným svědectvím o Boží svrchovanosti. Jen on může stvořit a jen on může učinit něco svaté. To je důvod, proč adventisté protestují proti změně soboty na neděli jako křesťanského dne určeného k odpočinku a bohoslužbě.“ (Richard Rice)

Jaký dopad má svatý sedmý den – sobota – na ty, kteří se rozhodli poslouchat tento příkaz a zachovávat sobotu podle Božího nařízení? Ex 31,12.13

Zachovávání soboty v sobě spojuje vnitřní a vnější aspekt. Pokud je naše zachovávání soboty věcí vnějšího chování a my se jen řídíme seznamem určitých pravidel, chybí nám její pravý smysl. Jiní sice mohou vidět, že zachováváme sobotu, a říká jim to, že jsme oddělení a odlišní, ale bez vnitřního odevzdání se „Pánu soboty“ se sobota nemůže stát znamením naší věrnosti Stvořiteli a Vykupiteli.

Bůh chce, aby jeho lid byl „svatý“. Touží po lidech, kteří se vědomě „oddělili“ od věcí tohoto světa. Jak nám v tom může pomoci zachovávání soboty? Během týdne čelíme různým pokušením. Jak by nám měla blízcí se sobota připomínat, že máme být svatým lidem?

PROŽÍT RADOST ZE SOBOTY

Sobotní odpočinek jako čas radosti (Dt 5,12,13)

Když přemýšlíme nad příkázáním o sobotě, obvykle vycházíme z Desatera, jak je uvedeno v Exodu 20. kapitole. Toto příkázání se odvolává na stvoření světa. Každou sobotu si připomínáme, že Bůh je náš Stvořitel a my jsme jeho stvoření. Avšak ve znění Desatera z Deuteronomia nacházíme ještě další aspekt. Každá sobota je vzpomínkovou oslavou vysvobození Izraelců z egyptského otroctví a tedy – v širším smyslu – z každého otroctví, z kterého člověka vysvobozuje Boží milost.

Pozorně si přečti Dt 5,12–15 a porovnej tyto verše s Ex 20,8–11. Jak se tyto texty navzájem doplňují? Na co bychom ještě měli „pamatovat“ při zachování soboty?

Sobota je znamením stvoření, ale také vykoupení. Připomíná nám spasení, které máme v Ježíši. On nás nejen mění v „nová stvoření“ (2 K 5,17; Ga 6,15), ale nabízí nám také naději na věčnost v novém nebi a na nové zemi (2 Pt 3,13). Židé považovali sobotu za symbol „budoucího světa“; tedy nového nebe a nové země. Každý týden prožíváme „předchut“ toho, co bude trvat celou věčnost. Sobota má sloužit jako zvláštní připomínka toho, co jsme dostali v Ježíši.

Sobota má i zcela konkrétní přínos. Pomáhá nám osvobodit se z otroctví termínů a kalendáře. Mnozí jsou otroky počítačů a mobilních telefonů. Pro mnohé je neuvěřitelně těžké oddělit pracovní dobu od volného času. Zdá se, že moderní styl života vyžaduje, abychom byli vždy k dispozici (na příjmu) a vždy museli být připravení přepnout na pracovní režim. Sobota je dokonalý lék na tuto nemoc, která ohrožuje každou formu skutečného odpočinku, ať už tělesného nebo duchovního.

„Oddělit sobotu znamená, že na jeden den ze sedmi přerušíme práci a honbu za ziskem a úspěchem. Vzrušující na tom je, že to mění náš postoj i k ostatním dnům týdne. Pomáhá nám to méně se trápit nad tím, kolik práce stihneme v ostatních dnech. Jen když se přestaneme zbytečně honit za ziskem či úspěchy tohoto světa, můžeme si skutečně odpočinout a naučit se prožívat radost novým způsobem.“ (Marva J. Dawn)

VZOROVÝ SOBOTNÍ ODPOČINEK

Sobotní odpočinek v Ježíšově životě (Mk 2,23–3,6; L 4,16; 6,1–11)

Jak můžeme díky principu o zachování soboty v Iz 58,13–14 přijmout více Božího požehnání?

Realita je někdy politováníhodná – mnozí z nás se ze soboty netěší. Někteří nemají pěkné vzpomínky na to, jak se zachovávala sobota v jejich rodině. Sobota se nikdy nesmí stát dnem zákazů a omezení. Měli bychom se řídit podle příkladu, který nám svým životem zanechal Ježíš.

Pozorně si přečti následující verše a zjisti, jak Ježíš – náš vzor – zachovával sobotu. Mk 2,23–3,6; L 4,16; 6,1–11

„V nebesích činnost nikdy neustává a lidé by také nikdy neměli přestat konat dobro. Sobota nemá být dnem neužitečného zahálení. Zákon zapovídá vykonávat v den Páně světskou práci. Činnost, kterou si člověk vydělává na živobytí, musí v sobotu ustát, stejně jako účast na světských zábavách a práce spojené se ziskem. Bůh ukončil v sobotu své stvořitelské dílo, odpočinul a požehnal ji. Stejně tak i člověk by měl v sobotu zanechat každodenní zaměstnání a věnovat čas zdravému odpočinku, bohoslužbě a dobrým skutkům. Kristovo uzdravení nemocného bylo v naprostém souladu se zákonem. V ničem sobotu nenarušovalo.“ (TV 128.129; DA 207)

Zkus si představit, jak by měla vypadat „dokonalá“ sobota. Jak bys ji prožil? Přinesla by ti něco, co jsi neměl během pracovního týdne?

ZNAMENÍ ODPOČINKU

Sobotní odpočinek jako symbol odpočinutí od vlastních skutků (Žd 4,9–11)

Protože světíme sobotu, jsme často obviňováni z toho, že si chceme zachováním soboty zasloužit cestu do nebe. Jak reagovat na tyto výtky?

Ještě jednou si přečtíme čtvrté přikázání v Ex 20. Co máme podle něj dělat? Odpočívat – a s námi i naši synové a naše dcery, ti, kdo nám slouží, naše zvířata, ba i hosté mezi námi. Všechno se týká odpočinku.

A teď si položíme jednoduchou otázku: Toto přikázání o odpočinku nám říká, že nemáme dělat žádnou práci. Poskytuje nám zvláštní příležitost k oddechu. Jak je možné, že se najednou změnilo v univerzální „novozákonní“ symbol pro skutkářství? Jediné přikázání, které je ve své podstatě celé o „nicneděláním“, se pro mnohé stalo metaforou spasení ze skutků.

Co se vlastně stalo se sobotou?

Je škoda, že pro mnohé mladé lidi se sobota stala symbolem spasení ze skutků. Vždyť ve skutečnosti je věčným biblickým symbolem odpočinku, který má mít Boží lid vždy v něm – v Bohu.

Přečti si Žd 4,9–11. Jaké poselství čteme v těchto verších o sobotě?

V Mt 11,28–30 nás Ježíš vyzývá, abychom si v něm – tedy v Ježíši – odpočinuli. Dá nám odpočinek, jehož vyjádřením je i sobotní den. Kdokoliv může povědět, že odpočívá v Kristu; kdokoliv může říct, že je spasený milostí. Ale zachovávání sedmého dne – soboty – je viditelné vyjádření tohoto odpočinku, živý příklad toho, co znamená být přikrytý jeho milostí. Sobotní odpočinek od světské a pozemské práce je symbolem toho, jak si člověk může odpočinout v díle, které pro nás Ježíš dokonál.

Svojí poslušností tomuto přikázání vyjadřujeme: „V Ježíši máme takovou jistotu spasení, tak velmi se spoléháme na to, co Kristus pro nás učinil, že si takovýmto zvláštním způsobem můžeme odpočinout od vší práce (všech skutků), protože víme, co Kristus svou smrtí a vzkříšením pro člověka vydobyl.“ Sobota je velmi výstižné a viditelné vyjádření odpočinku, který máme v Ježíši díky tomu, co pro nás vykonal a koná.

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Na úsvitu dějin si přečti poznámky Ellen Whiteové k Desateru v kapitole Sinaj (NUD 142–147; PP 303–310) a v knize Touha věků příběh o tom, jak Ježíš se svými učedníky zachovával sobotu (TV 176–181; DA 281–289).

„U Marka (2,27) Ježíš vyvolal spor o smyslu soboty. Sobota nebyla cílem sama o sobě... Byla určena k tomu, aby byla člověku požehnáním, dnem fyzického odpočinku, ale také dnem zasvěceným duchovním věcem. Farizeové chápali tento den tak, jako by byl člověk stvořený k tomu, aby sloužil sobotě, ne aby sobota naplňovala potřeby člověka.“ (Walter F. Specht, Sobota v Novém zákoně)

Otázky k přemýšlení

- 1. Porovnejte své představy o tom, jak by měla vypadat „dokonalá“ sobota. Co můžete udělat, abyste se co nejvíce přiblížili tomuto ideálu?**
- 2. Řekli jsme, že některá pravidla a omezení, kterými byla sobota omezena, vycházejí spíše z tradice než z Božího slova. Přemýšlejte ve třídě, která nařízení by to mohla být a zda jsou v souladu s tím, co říká Bible. Z čeho poznáme, že neodpovídají Písmu?**
- 3. Přemýšlejte nad myšlenkou vyjádřenou v části na čtvrtek. Jak bychom mohli světu lépe ukázat, že zvláštní odpočinek, ze kterého se v sobotu těšíme, je projevem Kristovy milosti v našem životě? Děláme něco, co u jiných možná vyvolává špatný dojem?**

Shrnutí

Sobota je Boží dar člověku. Je to dokonalý lék na vyčerpanost a stres současných lidí. Sobota je přesně určeným dnem, který Bůh oddělil a posvětil. Jestliže máme k tomuto dni správný postoj, je pro nás zdrojem tělesného i duchovního odpočinku a časem velké radosti. Nejlepším příkladem správného zachování soboty je Ježíš, který sám sebe označil za Pána soboty.

NEBE

Texty na tento týden: Kaz 9,5.6; Ko 1,10–14; 1 Te 4,13–18; Zj 21,1–4.8

Základní verš

V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. (J 14,2.3)

Výraz „nebe“ ztratil pro dnešní společnost smysl. Je chápán jako něco, co patří nanejvýš tak do pohádek. Někteří jsou přesvědčeni, že si jen něco nalháváme, když si myslíme, že po tomto pozemském životě existuje nějaký jiný druh života. Dokonce se objevují názory, že je špatné lidem říkat o existenci nebe. Prý to lidi odrazuje od toho, aby využili všechny své síly k dosažení všeho, co tento život nabízí.

Ani mnozí křesťané v tom nemají jasno. Nejsou příliš přesvědčeni o tom, že je nebe skutečným místem určeným pro život. Mají za to, že bychom si měli nebe představovat spíše jako stav mysli. Na druhé straně mnozí věří, že po smrti duše odchází z těla do nebe, kde žije s Bohem. Jsou přesvědčeni, že jejich otec, matka, manžel, manželka nebo dítě, kteří zemřeli dříve než oni, jsou nyní v nebi s Bohem a že je od setkání s milovaným člověkem dělí nanejvýš několik let.

Jaká je pravda o tomto důležitém tématu?

Týden ve zkratce

Proč je pro nás zaslíbení o nebi tak důležité? Jaký bude život v nebi? Můžeme z něj už nyní něco okusit? Jaký úděl čeká na ty, kteří se tam důsledkem svých rozhodnutí nedostanou?

- Osnova**
- Nebe jako dar, který získáme při Kristově návratu (Kaz 9,5.6; 1 Te 4,13–18)
  - Nebe jako jedna ze dvou možností (Zj 21,1–4.8)
  - Předchůť nebe prožívaná už tady na zemi (Ko 1,10–14)
  - Nebe převyšující naše nejúžasnější představy (1 K 2,9)
  - Nebe jako místo setkání se Spasitelem (Zj 21,22–23)

KDY SE DOSTANEME DO NEBE?

Nebe jako dar, který získáme při Kristově návratu (Kaz 9,5,6; 1 Te 4,13–18)

Co nás následující verše učí o smrti? 1 Kr 11,21; Ž 13,4; Kaz 9,5,6; 1 K 15,51

Během umírání přecházíme do stavu nevědomí, který Bible přirovnává ke spánku. Nevnímáme, co se děje na tomto světě, jen čekáme na ráno vzkříšení. Teprve potom velký zástup vykoupených vejde do nebe a připojí se k některým – například Henochovi a Eliášovi – kteří je předešli. Čekání nebude trvat dlouho. Událost, kterou si uvědomíme hned poté, co na okamžik zavřeme oči, je druhý příchod Ježíše Krista. Těm, co zemřeli v Kristu, bude naprosto jedno, zda zemřeli před 3000 lety nebo den před Kristovým návratem. Bude se jim zdát, že doba mezi jejich smrtí a Ježíšovým návratem byl jen okamžik.

Jak se podle Bible dostaneme do nebe? J 14,1–3; 1 Te 4,13–18

„V Novém zákoně se blahoslavená naděje nikdy nesoustředovala na smrt, ale vždy na Ježíšův návrat, vzkříšení a proměnu svatých, kteří se pak všichni najednou setkají s Ježíšem. Útěchu můžeme najít v budoucnosti, ne v tom, co se děje při smrti.“ (Norman Gullley)

Proč je zaslíbení o nebi pro nás tak důležité? Jakou bychom měli naději, kdyby nebe neexistovalo a všechno by končilo smrtí?

NEBE, NEBO SMRT?

Nebe jako jedna ze dvou možností (Zj 21,1–4.8)

Ne všichni lidé budou spaseni. Někteří budou navždy zatraceni. Lidé byli stvořeni se svobodnou vůlí. Jsou jen dvě skupiny lidí – ti, co řeknou: „Pane, ať se stane tvá vůle,“ a ti, kterým Pán řekne: „Musím respektovat vaše rozhodnutí, nechť se tedy stane podle vaší vůle!“ Nikdo se sám ze své vůle nenarodil. Bůh nám nabízí naději věčného života a je na nás, jestli si ji zvolíme. Když ji odmítneme, vrátíme se do nicoty, ze které jsme přišli. Každý z nás má možnost se rozhodnout.

Každý člověk se může rozhodnout, pokud jde o jeho věčný úděl. Jaké má možnosti? Mt 25,46; J 5,29; Zj 21,1–4.8

Nebe je realita. Je to místo, kde žije Bůh, Ježíš Kristus a Duch svatý spolu s nebeskými bytostmi a zástupy nepadlých andělů. Je to místo, kde můžeme díky Ježíšově oběti žít také my, jestliže zůstaneme na Boží straně. Když se Kristus vrátí a nastane první vzkříšení, vzkříšení svatí budou provázet svého Pána do nebe, kde zůstanou tisíc let (Zj 20,4–6). Po tisíciletí se stanou události, které vyvrcholí stvořením „nového nebe“ a „nové země“ (Zj 21,1), kde budou vykoupení žít na věky.

Pravda je ale i to, že ti, co zavrhnou dobrou zprávu o spasení a odmítnou se ve svém srdci postavit na stranu dobra, budou souzeni a odsouzeni. Čeká je smrt, po které následuje vzkříšení. Smutné však je, že ne všichni lidé jsou ochotni přiznat si vlastní hříšnost a nechtějí přijmout dar spasení. Kristus to vyjádřil těmito slovy: „Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. ... a vyjdou: ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.“ (J 5,24.29)

Všechno záleží na našem rozhodnutí. Můžeme žít v nebi, jestliže se rozhodneme věřit v Boha a jsme ochotni stát se následovníky jeho Syna, Ježíše Krista.

KRÁLOVSTVÍ – TEĎ A POTOM

Předchuť nebe prožívaná už tady na zemi (Ko 1,10–14)

Poté co přijmeme Ježíše za svého Spasitele, začínáme žít novým životem. I když i nadále podléháme důsledkům hříchu – stárnutí, nemocem, dočasnému spánku smrti – ve skutečnosti jsme už dostali věčný život. Nikdy bychom neměli ztratit ze zřetele tuto důležitou pravdu. Narodili jsme se znovu a máme nový život „v Kristu“. Ti, co slíbili svoji věrnost Kristu, jsou „děti Boží“ (1 J 3,2). Ježíš řekl, že již přešli „ze smrti do života“ (J 5,24). Stali se občany Božího království a přijali hodnoty království do svého života. Mají teď jiného Pána. Přestali se soustřeďovat na věci tohoto světa a zcela se zaměřili na hodnoty věčnosti.

Jak je to s nebeským občanstvím Ježíšových následovníků na této zemi? Mohou prožívat Boží království už tady na tomto světě? L 17,21

Jak to potvrzuje apoštol Pavel? Ř 14,17; Ko 1,10–14

Ale to není všechno. To, co z reality nebeského království prožíváme, kým jsme tady na zemi, je jen předchuť „dědictví“, které přijde. Toužíme po něčem víc. Až Ježíš přijde ve své slávě, shromáždí se před ním „všechny národy“ (Mt 25,32). „Tehdy řekne král těm po pravici: ‚Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.‘“ (v. 34) Na tento okamžik Boží děti čekají. Konečně budou doma!

„Lepší než všechna přízeň světa je přátelské společenství vykoupených v Božím království. Lepší než nejkrásnější paláce na zemi jsou příbytky, které pro nás šel připravit Pán Ježíš. Větší cenu než všechna uznání světa budou mít slova Spasitele určená poctivým služebníkům: ‚Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.‘ (Mt 25,34).“ (PM 191; COL 374)

Vrať se k veršům uvedeným v této části. Jak se díváš na zaslíbení, která tyto verše přinášejí? Jaká tvoje rozhodnutí ti mohou překážet v prožívání radosti z toho, co ti Kristus už nyní nabízí?

NAD NAŠE OČEKÁVÁNÍ

Nebe převyšující naše nejúžasnější představy (1 K 2,9)

Přemýšlel jsi někdy, jaké to bude v nebi a na nové zemi? Poznáme se tam? Budeme věčně mladí? Co tam budeme dělat? Budeme mít totéž zaměstnání? Anebo jen budeme zpívat Bohu chvály? Budeme cestovat na jiné planety ve vesmíru? Budeme si pamatovat na svoji pozemskou existenci? Nejsme první, kdo si kladl takovéto otázky!

Co chtěli saduceové vědět o budoucím životě? Mt 22,23–28

Jakou odpověď jim dal Ježíš? Mt 22,29.30

Ježíšova slova zaznamenaná v Mt 22 jsou součástí rozhovoru se saduceji. Byla to skupina židovských představitelů, kteří nevěřili ve vzkříšení těla. Ježíšovým záměrem nebylo poskytnout jim úplný popis stavu ve věčném životě. Z kontextu jasně vyplývá, že Ježíš chtěl položit důraz na to, že smrt byla poražena. Ti, co zemřeli, jsou uchováni v jeho paměti – proto se může nazývat Bohem Abrahama, Izáka a Jáкова. Ježíšova poznámka také naznačuje, že vstaneme v jedinečné identitě, kterou jsme měli v tomto dočasném životě. Ale mnohé věci budou i jiné.

S čím se už na nové zemi nesetkáme? Zj 21,1.4.22–27; 22,5

Pro Jana, který psal Zjevení na ostrově Patmos, kde byl ve vyhnanství, představovalo moře překážku, která ho oddělovala od jeho blízkých. Moře v sobě ukrývalo cosi nebezpečného (vzpomeňme na plavbu učedníků po Galilejském „moři“ během bouřky nebo Pavlovo ztroskotání). Ve Zjevení Jan říká, že na novém světě, který Bůh stvoří, už nebude nic, co by nás mohlo nějakým způsobem ohrožovat, ani nikdo, kdo by pro nás představoval nebezpečí. Budeme věčně v bezpečí!

Zkus si představit svět bez nemocí, smrti, strachu a ztrát, svět, ve kterém budeme jen růst v poznání a lásce. Co z toho, co známe na této zemi, nám aspoň trochu naznačuje, jaké to bude v Božím království? Pokus se představit si tento nový život. Na co se nejvíce těšíš?

SETKAT SE S PÁNEM NEBE

Nebe jako místo setkání se Spasitelem (Zj 21,22.23)

Máme dost důvodů věřit, že na nové zemi poznáme ty, které jsme znali v tomto životě. Naše vzkříšená těla budou podobná tělu vzkříšeného Pána. Když se po svém vzkříšení zjevil svým následovníkům, kteří s ním byli před jeho smrtí, všichni jej bezpečně poznali. Jak nesmírná radost to bude, až se znovu setkáme s těmi, které jsme smrtí ztratili! Největší radostí však bude setkat se tváří v tvář s Pánem vesmíru.

Jakou máme jistotu, že se setkáme s naším Pánem? 1 Te 4,16.17; Zj 21,22.23

Nedokážeme si vůbec představit, jaké to bude, až se setkáme s naším Spasitelem. Kolik otázek mu budeme chtít položit! Tak často jsme si tady na zemi kladli otázky „proč“, a nyní na ně dostaneme definitivní odpověď. Konečně pochopíme, proč Bůh během naší pozemské existence dovolil jednotlivé zkoušky a pokušení. Už nikdy nezapochybujeme o Boží moudrosti a dobrotě. Každý náznak nedůvěry se vytratí, když se dozvíme, proč Bůh dovolil, aby se staly určité věci. Až potom si naplno uvědomíme, jak jsme byli chráněni od mnohého nebezpečí.

Co bude důležitou součástí nového života? Ř 14,11; 1 Tm 1,17; Zj 5,13

„Skutečnost, že Stvořitel všech světů a Soudce všech stvořených bytostí odložil slávu a z lásky k člověku se ponížil, bude ve vesmíru trvale vzbuzovat obdiv a úctu. Až se zástupy zachráněných budou dívat na svého Vykupitele a uvidí věčnou slávu Otce zářící v jeho tváři, až uvidí Boží trůn, který stojí věčně, a poznají, že jeho království je bez konce, budou nadšeně jásat: ‚Čest a sláva Beránkovi, který se obětoval a smířil nás s Bohem svou nejdražší krví!‘“ (VDV 419; GC 651.652)

Jaké to bude, až se setkáš s Ježíšem tváří v tvář? Co budeš chtít Bohu povědět jako první? Co myslíš, že on poví tobě?

DOPORUČENÉ STUDIUM

Ellen G. Whiteová se mnohokrát vyjadřovala o nebi a o tom, jak vejdemo do nebeského království. Poslední kapitoly knihy Velké drama věků jsou úžasným popisem radostného setkání s Pánem a přijetím věčného života v obnoveném ráji.

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. (Zj 21,1) Oheň, který stráví bezbožné, očistí zemi. Zmizí jakákoli stopa po kletbě. Nebude žádné věčně hořící peklo, které by vykoupeným připomínalo strašné důsledky hříchu. Bude zachována jediná vzpomínka – našemu Vykupiteli zůstanou navždy stopy po ukřižování. Na hlavě, na ruce a na nohou zůstanou stopy krutosti, kterou působí hřích.“ (E. G. Whiteová, The Story of Redemption, 430)

Otázky k přemýšlení

- 1. Přemýšleli jste někdy o tom, zda mohou být spaseni i ti, co o Ježíši nikdy neslyšeli? Jak nám pomáhá vědomí toho, že Ježíš zemřel za hříchy celého lidstva – tedy i těch, kteří o něm nikdy neslyšeli, důvěřovat, že Bůh nezapomněl ani na tyto lidi?**
- 2. Bible popisuje smrt jako spánek, stav, kdy nic nevnímáme. Jak mohou někteří lidé, kteří byli „na prahu smrti“, tvrdit, že viděli nebeské bytosti v záři světla nebo své mrtvé a příbuzné? Jak jim můžeme ukázat, že jejich představy nemusí být skutečností?**
- 3. Jak může někdo zneužít zaslíbení věčného života a zmanipulovat tak druhé pro svůj osobní nebo politický zisk? Můžeme se i my zachovat podobně?**

Shrnutí

Jsme občany nebeského království. Toto království je přítomné i budoucí. Už nyní je mezi námi, ale v celé své slávě ho budeme naplno vnímat, až když se Kristus vrátí a vezme nás domů. Potom budeme žít navěky v Boží přítomnosti.

UČEDNICTVÍ

**Texty na tento týden: Ex 18,13–27; Mt 4,19; 9,9;
Mk 3,13–19; 8,31–38; Ř 8,18**

Základní verš

*Tím bude oslaven můj Otec, když poneseíte hojné ovoce a budete
mými učedníky. (J 15,8)*

Měli bychom se snažit, abychom v rámci našich možností a rozumových schopností pochopili co nejlépe z Božího zjevení. Dokonalé poznání věrouky sice není nevyhnutelným předpokladem spasení, v evangeliích jsme však vyzýváni k tomu, abychom se od Ježíše učili. Být učedníkem znamená být celoživotním žákem a následovníkem Mistra.

Kdo je učedník? Biblický slovník ho definuje jako „toho, kdo se jako žák nebo stoupenec řídí učením svého učitele. Učedník je ten, kdo se učí, tedy žák, posluchač, stoupenec.“ (SDA Bible Dictionary, str. 288) Podívejme se tedy blíže na to, co znamená být učedníkem.

Týden ve zkratce

Učedník je Ježíšův žák. Když uslyšíme Kristovo volání, máme ho následovat, kamkoliv nás vede, bez ohledu na problémy, které nám to může přinést. Učednictví a oběť spolu úzce souvisí. Z lidského hlediska se zdá, že odměna za učednictví je dost skromná. Když se však objeví pravý rozměr života v Kristu, pochopíme, že to stálo za to – bez ohledu na utrpení, které nás potkalo.

- Osnova**
- Učednictví jako následování Ježíše (Mk 3,13–19)
  - Učednictví vyžaduje ochotu naslouchat (Mt 4,19; 9,9)
  - Učednictví vyžaduje ochotu se obětovat (Mk 8,31–38)
  - Učednictví přináší jistotu Boží blízkosti a radosti (J 10,10; Ř 8,18.28–39)
  - Učednictví jako přijetí Ježíše za Pána mého života (J 20,28)

VŮDCOVÉ A NÁSLEDOVNÍCI

Učednictví jako následování Ježíše (Mk 3,13–19)

Jaké principy vůdcovství nacházíme ve verších Ex 18,13–27? Co se z nich dovídáme o vůdcích a následovnících?

I když v Božích očích jsme si všichni rovni, máme rozdílná obdarování a různou zodpovědnost, která nám byla svěřena. Někteří mají dar vůdcovství. Naše společnost a každá organizace ve společnosti by se rozpadla, kdyby neměla ty, kteří by je vedli. V Písmu dokonce čteme, že i v nebi jsou rozdílné pozice a úkoly. Víme například, že jsou tam andělé a archandělé. Když Bůh povolal svůj lid z Egypta, ustanovil vůdce. Když zorganizoval službu ve svatyni, postaral se o to, aby ji někdo dobře vedl. Bůh působil prostřednictvím soudců, proroků, králů atd.

Žel že ne všichni vůdcové se nechají vést Bohem. Jiný problém nastává tehdy, pokud nemají následovníky, kteří jsou ochotni nechat se jimi vést. Zvláště však potřebují skupinu blízkých spolupracovníků, kteří jsou ochotni učit se od svého vůdce a pomáhat mu při realizaci jeho cílů.

Ježíš povolal dvanáct učedníků. Přečti si Mk 3,13–19, kde je stručný popis vyvolení dvanácti učedníků. Jaké další příklady učitelů, kteří se obklopili učedníky, nacházíme v Písmu? Viz Mk 2,18.

To, že Ježíš měl skupinu učedníků, nebylo nic výjimečného. Ve starověkém světě bylo běžnou praxí, že se kolem různých učitelů a filozofů shromažďovali jeho žáci. Pozoruhodné však bylo, koho si Ježíš vyvolil. Ve svých učednících viděl potenciál, který by většina z nás nerozpoznala! Pozoruhodná také byla jejich bezprostřední ochota zanechat své každodenní zaměstnání a následovat tesaře z Nazareta. Zřejmě na něm museli vidět něco neobyčejného, co zatím neobjevila ani většina Ježíšových příbuzných.

Měli bychom si však připomenout, že i když dvanáct učedníků byla zvláštní skupina lidí, evangelia se zmiňují i o mnoha dalších, kteří také byli nazváni učedníky.

V některých kulturách se setkáváme s tím, že lidé mají odpor k respektování vůdců. Naopak v jiných zemích lidé slepě následují své vůdce. Jaká tendence je u vás? Jak to správně vyvážit?

ZNAKY UČEDNICTVÍ – POSLUŠNOST A VĚRNOST

Učednictví vyžaduje ochotu naslouchat (Mt 4,19; 9,9)

Ježíš svým učedníkům nepředával jen učení, přestože muselo být nesmírně zajímavé slyšet Ježíše, jak vysvětluje Písmo a odpovídá na mnoho otázek, kterými ho tehdejší duchovní představitelé zahrnovali. Lidé si velmi rychle všimli, že Ježíš učil s mocí, která převyšovala učence tehdejší doby.

Jaké principy učednictví nacházíme v uvedených verších? Mt 4,19; 9,9; Mk 8,34

„Ano, následujte ho v dobrém i ve zlém. Následujte ho tak, že se sblížíte s těmi nejchudobnějšími a těmi, kteří jsou sami. Následujte ho tak, že zapomenete na sebe a pro dobro druhých se nejednou zapřete a obětujete. Když vás budou tupit a hanobit, nečiňte totéž, ale projeďte lásku a slitování s padlým pokolením. Kristus svůj život nepovažoval za vzácný, ale vzdal se ho kvůli nám. Následujte ho od obyčejných jeslí až po kříž. Ježíš je náš vzor.“ (2T 178)

Jak zareagoval Petr, když mnozí následovníci Ježíše opustili? J 6,60–70

Ne všichni učedníci zůstali s Ježíšem. Mnozí od něho odešli. Když Petr vyznal, že Ježíš je Božím Synem, který má slova věčného života, mluvil za dvanáct učedníků. Všichni z dvanácti (až na Jidáše, jak se o tom Ježíš zmiňuje ve verši 71) se v konečném důsledku osvědčili jako věrní následovníci. Stali se představiteli rané církve, i když v době, kdy byl jejich Mistr zajat a popraven, se jich zmocnily velké pochybnosti a zklamání. Jejich zkušenost je pro nás útěchou. Mnozí z nás měli chvíle, kdy ve svém rozhodnutí být učedníky polevili. To však neznamena, že nad takovýmto přechodným selháním nemůžeme zvítězit.

Jak bys odpověděl člověku, který by se tě zeptal: Jsi Ježíšovým věrným následovníkem? Jaký vnější důkaz své věrnosti bys uvedl?

Učednictví vyžaduje ochotu obětovat se (Mk 8,31–38)

Většina z nás se ráda setkává s významnými lidmi. Setkání s hlavou státu, premiérem nebo nějakou významnou či slavnou osobností bývá vděčným tématem rozhovorů. Znáť se s významnou osobností, nebo alespoň znát někoho, kdo se s takovým člověkem dobře zná, nás může naplňovat pocitem pýchy. Zdá se přirozené, že člověk má touhu stoupat vzhůru po společenském žebříčku uznání, nezůstat někým bezvýznamným. Vypadá to, že i Ježíšovi učedníci oplývali touto nešťastnou lidskou vlastností.

Někteří učedníci (a jejich příbuzní) se spoléhali na to, že když budou následovat Ježíše, čeká je lepší postavení. Co jim Ježíš odpověděl? Mt 20,20–23; Mk 10,35–41 Koho nám tento postoj připomíná? Iz 14,12–14

Ježíš svým učedníkům nesliboval hojnost, prosperitu nebo společenské postavení. Přípravoval je na něco zcela jiného – následování je bude něco stát, a možná půjde o velkou oběť.

Co se ve verších Mk 8,31–38 dovídáme o ceně učednictví?

Mladý německý teolog Dietrich Bonhoeffer, který byl roku 1945 umučen nacisty, ve své známé knize Cena učednictví zdůrazňuje, že Boží milost není lacinou záležitostí. Následovat Krista není nic snadného. Nevyhnutelně k tomu patří utrpení. Jako Kristus řekl, že „musí trpět“, tak musíme trpět i my. Pokud se chceme ztotožnit s ním v jeho životě, musíme tak udělat i v jeho utrpení a smrti. Snášet kříž není tragédie; je to utrpení, které je ovocem oddanosti Ježíši Kristu. Takové utrpení není nešťastná náhoda, ale nutnost... Jen člověk, který je zcela odevzdaným učedníkem, dokáže pochopit smysl kříže. Nepotřebujeme se úmyslně vrhat do utrpení. Ježíš říká, že na každého křesťana čeká jeho vlastní kříž, který mu určil Bůh. (Dietrich Bonhoeffer, The Cost of Discipleship)

Jaký kříž ti dal Bůh nést? Co tě následování Ježíše Krista stojí? Jestliže chceš odpovědět, že tě nestojí nic, možná se potřebuješ lépe podívat na to, jak vlastně následuješ svého Mistra.

ODMĚNA ZA UČEDNICTVÍ

Učednictví přináší jistotu Boží blízkosti a radosti (J 10,10; Ř 8,18.28–39)

Ježíš nenechal své učedníky na pochybách o tom, že následování si vyžaduje oběť. Otevřeně jim řekl, co všechno mohou očekávat.

Co Ježíš slíbil učedníkům jako bezprostřední odměnu za to, že ho budou následovat? J 15,18–25

Jaké konkrétní „zaslíbení“ měl pro Petra? Co nám to říká o ceně následování Krista? J 21,15–18

Učedníci, s výjimkou Jidáše, se nakonec stali apoštoly. Od první kapitoly Skutků je jasné, že se tito muži mnohemu naučili. Později se díky moci Ducha svatého dokázali vyrovnat s odporem a pronásledováním. I když neznáme přesné podrobnosti, můžeme věřit zprávám z rané křesťanské doby, které říkají, že všichni apoštolové byli umučeni. Předpokládá se, že všichni kromě Jana zemřeli násilnou smrtí. Ale ani věznění na ostrově Patmos se rozhodně nepodobalo dovolené u moře. Jan měl také „účast na Ježíšově soužení i kralování a vytrvalosti“ (Zj 1,9).

Co převáží všechno utrpení, s kterým se můžeme setkat při následování Krista? J 10,10; Ř 8,28–39

Ti, co následují Krista, budou čelit mnohým problémům. Pokud jejich pohled zůstane napřímen na Mistra, zvládnou všechno, ať se děje cokoliv. Budou mít něco, co je vzácnější než slova. Ježíš jim dává svůj pokoj, který je nesrovnatelný s nedokonalým a nestálým pokojem, který nabízí tento svět (J 14,27). Boží pokoj převyšuje všechno chápání (Fp 4,7). Tento pokoj je charakteristickým znakem hojného života, který Kristus dává svým učedníkům (J 10,10). Navzdory všem zkouškám a pokušením je to život, který člověka naplňuje a uklidňuje mnohem víc než život bez Krista.

Věrní následovníci Ježíše Krista mají navíc jistotu věčného života. To, s čím nyní zápasí, se nemůže porovnávat se zaslíbením věčnosti, která je čeká.

Jakou naději a útěchu můžeme čerpat ze zaslíbení, které čteme v Ř 8,18? Proč by tě to mělo vést k tomu, abys ses opravdu nikdy nevzdával?

VLÁDA JEŽÍŠE KRISTA

Učednictví jako přijetí Ježíše za Pána mého života (J 20,28)

Učednictví v sobě zahrnuje dva rozměry – (1) mít nějakého pána a učitele a (2) být mu věrný, následovat ho a sloužit mu. Vztah k němu se obvykle projeví i ve způsobu, jakým ho oslovujeme.

Jak při jisté příležitosti oslovili učedníci Ježíše? J 20,28; 1 K 16,22

V Novém zákoně jsou Ježíši dána různá jména. Je nazván Synem Božím, ale také Synem člověka nebo Mesiášem. Mnohokrát je nazván Pánem. Toto slovo, které se zpočátku používalo dosti všeobecně, se pro první křesťany stalo velmi významné. Římský císař si nárokoval božství a chtěl, aby ho oslovovali „pán“. Vyznat, že jejich nejvyšším Pánem je Kristus, a ne římský císař, neznamenal jen vyjádřit svůj názor. Mohla to být doslova otázka života a smrti. Ti, co žili v Římské říši, mohli mít jen jednoho Pána. Vztáhnout tento titul na někoho jiného než na císaře mohlo skončit mučením a smrtí.

Nazvat Ježíše „Pánem“ si vyžadovalo víru a oddané učednictví. V některých oblastech světa nebo pro některé lidi není ani dnes maličkostí nazvat Ježíše Pánem. A pro každého křesťana je takovéto vyznání velkým závazkem. Jestliže je Ježíš naším Pánem, potom je svrchovaným vládcem celého našeho života, všeho, co mluvíme i děláme.

Co odhaluje upřímnost našeho vyznání, že Ježíš je náš „Pán“? Mt 7,22.23; L 6,46

Jedna věc je nazvat Ježíše naším Pánem a Bohem a vyznávat mu víru, lásku a věrnost, ale něco zcela jiného je skutečně podle toho žít. Ježíš to řekl jasně: Svoji věrnost mu projevíme tak, že budeme poslouchat jeho slova. Výraz „nepravost“ v Mt 7,23 je možné jinak nazvat jako „bezzákonost“. Pravý Ježíšův následovník a učedník bude poslouchat jeho přikázání (J 14,15).

Zkus si představit, jak by to v naší církvi vypadalo, kdyby každý, kdo vyznává, že následuje Krista, byl skutečným Ježíšovým učedníkem. Jaké rozdíly bychom viděli? Co můžeš udělat pro to, aby byl tvůj život skutečně v souladu s Ježíšovou vůlí?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Touha věků si přečti kapitolu o povolání učedníků „První učedníci“ (TV 80–87; DA 132–143).

„Poučení o podstatě Ježíšova království učedníkům nestačilo. Potřebovali nové srdce, které by je uvedlo do souladu s jeho zásadami. Ježíš přivolal jedno malé dítě a postavil je mezi učedníky. Potom je vzal něžně do náručí a řekl: ‚Jestliže se neobráíte a nebudete jako děti, nevejete do království nebeského.‘ (Mt 18,3) Nebe si velmi váží bezelstnosti, nezištnosti a důvěřivé lásky dítěte. Jsou to rysy skutečné velikosti.“ (TV 280; DA 437)

Otázky k přemýšlení

- 1. Zamyslete se nad otázkou, jaké ztráty přináší být Ježíšovým skutečným následovníkem. Co vás stálo následování Ježíše? Jaký to má pro vás význam?**
- 2. Jak můžeme pomoci novým bratrům a sestřám stát se lepšími Ježíšovými učedníky? Proč být učedníkem znamená mnohem víc než jen souhlasit s věroukou, a dokonce víc než věřit, že Ježíš zemřel za své hříchy?**
- 3. Jsme povoláni být Ježíšovými učedníky. Ale své vzory máme i mezi lidmi. Je to správné? Pokud ano, jak dosáhnout toho, abychom přitom nezapomněli, komu máme být nadevše věrní?**
- 4. Přistihli jste se při touze být slavnější, obdivovanější, mít víc moci a uznání? Proč jsou takovéto touhy v rozporu s tím, co znamená být Kristovým učedníkem?**

Shrnutí

Být Ježíšovým učedníkem není maličkost. Vyžaduje to silné přesvědčení, vytrvalost, ochotu následovat Pána bez ohledu na problémy, které to přináší. Být Kristovým učedníkem znamená žít vírou, důvěřovat Bohu i v těch nejtěžších chvílích. Znamená to být ochotný zemřít sobě a žít pro dobro druhých a k Boží slávě.

SPRÁVCOVSTVÍ

Texty na tento týden: Dt 8,18; Ž 50,12; Mt 24,42–46; 25,14–30; L 4,16; 1 K 6,19.20

Základní verš

Neboť každému, kdo má, bude dáno a přidáno... (Mt 25,29)

Správcovství není omezeno na přinášení finančních darů ani na přesvědčení, že jsme Bohu odevzdali desátek. I když to k tomu určitě patří, podstata správcovství je mnohem hlubší.

Naše společnost výrazu správcovství nerozumí. V současném slovníku nemáme výraz, který by vystihoval bohatství ukryté ve slově správce. V jiných jazycích se toto slovo překládá výrazem manažer, který je dosti neadekvátní, protože vyjadřuje silný podtón nezávislosti; anebo vedoucí, což je zase příliš administrativní pojem, který nevyjadřuje osobní vztah; anebo velvyslanec, což je příliš spjato s politikou a není v tom obsažena podřízenost služebníka. V češtině známe výraz správce jako toho, kdo spravuje hospodářské záležitosti – například správce budovy, správce školy, správce fondu. Tento výraz však nevystihuje zodpovědnost, jakou má správce z biblického pohledu.

Týden ve zkratce

Jak využívám jako správce své schopnosti, čas, materiální zdroje a všechno, co mi Bůh dal? Uvědomuji si svoji zodpovědnost vůči svému Tvůrci a Vykupiteli? Se všemi těmito otázkami souvisí pojem správcovství.

- Osnova**
- Naše zodpovědnost za moudré využívání svých schopností (Mt 25,14–30)
  - Naše zodpovědnost za moudré využívání času (L 4,16)
  - Naše zodpovědnost za moudrou péči o vlastní tělo (1 K 6,19.20)
  - Naše zodpovědnost za moudré hospodaření s majetkem (Dt 8,18; Mt 23,23)
  - Moudré hospodaření v době očekávání Pána (Mt 24,42–46)

HŘIVNY

Naše zodpovědnost za moudré využívání svých schopností (Mt 25,14–30)

Kdyby se udělovala cena za nejjasnější výklad nějaké hluboké, všeobecně platné myšlenky, snadno by ji mohl získat Ježíš za podobenství o hřivnách.

Jaké základní poselství o správcovství vyplývá z Ježíšových slov zaznamenaných u Mt 25,14–30?

1. Každý člověk má určité schopnosti a nadání. Všimni si, že každý služebník dostal jednu nebo více hřiven. Nebyl služebník, který by nedostal nic. To je první věc, kterou chtěl Ježíš svým učedníkům zdůraznit.
2. Každý člověk má jiný počet schopností. S touto skutečností se prostě musíme smířit. Někteří lidé jsou obdarováni mnohými schopnostmi, zatímco jiní nejsou tak všestranně talentovaní. Ti, co jsou více obdarováni, by nikdy neměli hledět opovržlivě na ty méně obdarované. Ježíš v podobenství jasně ukázal, že nezáleží na množství hřiven, které nám svěřil, ale na tom, jak s nimi naložíme.
3. Někteří odmítají používat a rozvíjet své nadání. Mnozí z nich dokonce ani nikdy nezjistili, jaké schopnosti mají. Je smutné, že o to neměli zájem nebo že je nikdo na jejich dary neupozornil. Jiní své dary rozpoznali, ale z různých důvodů nechtějí investovat čas a energii do rozvíjení těchto darů.
4. Nevyužívat své schopnosti je vážná věc. Líný a neschopný služebník nedostane druhou šanci. Čteme, že ho uvrhli „ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů“ (Mt 25,30). Když nepoužíváme dary, které nám Bůh věřil, škodí nám to nejen v tomto životě, ale ohrožuje to i náš věčný život. Být věrným služebníkem není nějakým podřadným úkolem, ale nevyhnutelným projevem učednictví (1 K 4,1.2)

Jaké jsi dostal dary? Jak je využíváš? Slouží ti jen k naplnění tvých tužeb, anebo je také používáš ve službě Bohu? Proč je tato otázka tak důležitá?

Naše zodpovědnost za moudré využívání času (L 4,16)

Existuje mnoho knih a různých kurzů, které lidi učí lépe využívat svůj čas. Mnozí křesťané by udělali dobře, kdyby si některé z těchto knih přečetli nebo absolvovali nějaký dobrý seminář. Některé poznatky o využívání času však křesťan zjistí jen čtením Bible – a zvláště učením se od Ježíše.

Jakým způsobem Ježíš využíval čas? Co dalšího se můžeme z těchto veršů dovědět – kromě toho, že hodně kázal a uzdravoval?

Mt 4,23 _____

Mk 1,29–31 _____

L 4,16 _____

J 2,1–11 _____

J 12,2 _____

Dnešní svět je naplněn napětím a stresem. A právě v dnešní době je tolik potřebné nechat se povzbudit Ježíšovým příkladem a následovat jej. Ježíš těžce pracoval a naplno žil pro své poslání. Dbal však na to, aby se neokrádal o sobotní požehnání. Evangelia podávají zprávu o tom, že měl čas pro svého Otce, pro své přátele, měl čas na odpočinek a na jídlo. Takový způsob využívání času přinese požehnání všem, kteří to dělají podobně.

Bible nechválí workoholiky (lidi závislé na práci), ale ani ty, kteří si své povinnosti ulehčují. Také v práci se máme snažit o vyváženost – tedy udělat, co je potřebné, ale zároveň se chránit před citovým a fyzickým „vyhořením“. Bůh má jako první nárok na náš čas. Proto je tak důležité každodenní společenství s Bohem na modlitbě a při rozjímání nad jeho slovem. Dále je důležité zachovávat sobotu a pěstovat společenství se spoluvěřícími. Také naši blízcí mají právo na spravedlivý díl našeho času. Teprve potom můžeme věnovat náš čas práci, odpočinku a mnoha dalším aktivitám. Nezapomínejme na to, že i sbor má nárok na určitou část našeho času. Ale i tento podíl času by měl být v rovnováze, abychom nesklouzli do extrému.

K čemu máš sklon – dělat spíš méně, nebo příliš mnoho? Jak najít správnou vyváženost ve správcovství volného času? Proč je to důležité?

NAŠE TĚLO

Naše zodpovědnost za moudrou péči o vlastní tělo (1 K 6,19.20)

V dnešním světě považuje většina lidí tělo za své vlastnictví. V plné míře rozhodují o tom, co s ním udělají. V důsledku tohoto postoje existuje velké množství žen, které tvrdí, že o umělém přerušení těhotenství mohou rozhodovat samy bez ohledu na cokoliv. Jiným projevem tohoto přesvědčení jsou lidé, kteří žijí s pocitem, že mají právo škodit svému tělu používáním drog, jedením velkého množství nezdravé stravy nebo volným střídáním sexuálních partnerů.

Jak se máme podle 1 K 6,19.20 starat o své tělo? Jak můžeme Pavlova slova uplatnit ve svých životech?

Bezprostřední kontext naznačuje, že apoštol Pavel měl na mysli zejména zneužívání těla k sexuálním nemravnostem. Starověký Korint bylo město známé svojí zvrhlostí. Žel že i dnes se setkáváme s takovýmto zneužíváním v mnohých částech světa.

Základní myšlenka říká, že bychom neměli hřešit proti svému tělu, protože nepatříme sami sobě. Zaprvé, Bůh nás stvořil prostřednictvím Ježíše Krista. On je náš Tvůrce. Jemu jsme odpovědní za vše, co činíme. Zadruhé, on je náš Vykupitel – ten, který za nás zaplatil vysoké výkupné.

Být správcem svého těla také znamená dobře se starat o své zdraví. Souvisí to nejen s tím, co jíme, ale také kolik odpočinku si dopřejeme a jak si cvičením udržujeme dobrou tělesnou kondici. A snad je zbytečné připomínat škodlivost návykových nebo jinak škodlivých látek.

Také v tomto případě je potřeba snažit se o vyváženost. „Zdraví samo o sobě nemá být naší prvořadou starostí. Je to jen jedna ze součástí křesťanského životního stylu. Přílišné zaobírání se zdravím může být určitou formou modlářství, protože brání uspokojivému vztahu s Bohem. Zdraví umožňuje sloužit Bohu, ale není samoučelné.“ (Leo R. Van Dolson a J. Robert Spangler)

Přemýšlej o všech svých zdravotních návycích, nejen o stravě. Co bys potřeboval radikálně změnit a co alespoň vylepšit? Jaké změny můžeš udělat hned? Co ti brání jednat podle tvého nejlepšího přesvědčení?

NAŠE MATERIÁLNÍ VLASTNICTVÍ

Naše zodpovědnost za moudré hospodaření s majetkem (Dt 8,18; Mt 23,23)

Jak jsme si ukázali, křesťanské správčovství nesouvisí jen s penězi, i když je jasné, že se týká také našeho hospodaření s financemi. Peníze jsou důležitou součástí našeho života a v správčovství sehrávají rozhodující úlohu.

Jaké ponaučení vyplývá z uvedených veršů? Lv 27,30; Dt 8,18; Ž 50,12; Mal 3,8–10; Mt 6,31; 23,23

1. Vše má svůj původ u Boha. Bůh je vlastníkem všeho. Dává nám sílu pracovat a vydělávat si na živobytí. Ti, kdo říkají: „To vše je výsledkem mé těžké práce,“ zapomínají na jednu důležitou věc – je to Bůh, kdo jim dal sílu a schopnost pracovat.
2. Bohu náleží první místo ve všem, co máme a co děláme, včetně toho, na co používáme své peníze. Dříve než něco ze svých peněz utratíme, přesvědčme se, zdali jsme odložili částku na desátky a dary. Zbytek použijme zodpovědně. Pamatujme na to, že správčovství se týká použití všech peněz, které nám byly svěřeny.
3. Bůh očekává, že mu jeho lid vrátí přinejmenším desetinu z toho, čím nám Bůh požehnal. Je to z naší strany projev důvěry vůči Bohu. Takové pravidlo platilo ve Starém zákoně a tento princip nebyl nikdy zrušen. Ve starozákonní době se desátky odevzdávaly kněžím, kteří je použili v službě ve svatyni. Dnes jsou naše desátky použity na financování celosvětového poslání, které Bůh svěřil své církvi.

Jedno anglické přísloví říká: „Namísto mluvení přispěj penězi.“ Smysl je jasný: Lidé mohou vyprávět o tom, že v něco věří, ale pokud nejsou ochotni do toho investovat své peníze, jejich řeči jsou prázdné. Jak nám dávání desátků a darů prozrazuje, kde je naše srdce? Jak dávání souvisí s tvou vírou?

ZATÍMCO ČEKÁME

Moudré hospodaření v době očekávání Pána (Mt 24,42–46)

V podobenství o hřivnách je jedna důležitá myšlenka, kterou bychom neměli přehlédnout. V Mt 25 „pán“ (v. 19) odchází na dalekou cestu. Po dlouhé době se vrací a začíná se svými služebníky účtovat. V L 19 čteme o „muži vznešeného rodu“, který odešel do daleké země, „aby si odtud přinesl královskou hodnost“ (v. 12).

Ježíš v tomto podobenství hovoří o sobě. Chtěl, aby učedníci věděli, že odejde pryč a nějaký čas to potrvá, než se zase vrátí. Ale až se vrátí, bude účtovat s tím, co nám dal.

Čím by se mělo vyznačovat naše čekání na druhý příchod Ježíše Krista? Jaký význam mají tyto verše pro náš praktický život? Mt 24,42–46

Zatímco čekáme, máme určitý cíl. Žijeme jako oddaní učedníci, kteří jsou nadšenými správci všeho, co dostali. „Máme bdít a pamatovat na příchod Syna člověka. Musíme být zároveň usilovní a pracovat tak dobře, jak to čekání vyžaduje. Tyto dvě věci mají splynout v jedno. Neměli bychom si myslet, že všechno ostatní máme zanedbat a věnovat se jen rozjímání, studiu a modlitbě. Ani se nemáme dít a pachtit za něčím do takové míry, že přitom zanedbáme osobní ztišení. Čekání, bdění a práce mají být vyvážené. (Ř 12,11)“ (AH 23)

Čekáme na návrat Toho, komu všechno patří. Již brzy se vrátí a bude chtít vědět, co jsme udělali s dary, časem, fyzickou silou a materiálními zdroji, které nám dal. To, že přijde a zhodnotí výsledky našeho správcovství, by nám nemělo nahánět strach. Obvinění služebníka, který zakopal svoji hřivnu a nechtěl ji užitečně zúročit, protože pán je „tvrdý člověk“ a chce žít, kde nezasel, bylo zcela nepravdivé. Všimněte si, že věrní správcové neměli takovýto negativní názor. Každá snaha, kterou vynaložili ke splnění svěřeného úkolu, byla náležitě oceněna, když zaslechli pánova slova: „Vejdí a raduj se u svého pána.“ (Mt 25,21)

Kdyby se Ježíš vrátil za týden, co by ti asi řekl o využívání darů, které ti svěřil?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Pán nebude vyžadovat od těch, kteří jsou chudí, aby vykážali to, co nedostali. Nebude žádat od nemocného aktivní činnost, kterou mu jeho fyzická slabost nedovoluje. Nikdo nemusí být smutný, že nemůže oslavovat Boha darem, který mu nebyl svěřený. I když máš třeba jen jedno jediné obdarování, dobře jej využívej – a ono se rozhojní. Jestliže své dary nezakopeme, jejich prostřednictvím získáme další.“ (E. G. Whiteová v 5BC 1100)

Otázky k přemýšlení

- 1. Jak spolu souzní otázka správcovství a zodpovědnosti vůči Bohu se spasením jedině vírou? Jsme spasení na základě toho, jak dobrými správci jsme byli? Anebo je naše správcovství projevem naší víry? I když uděláme nějaké chyby, proč bychom neměli upadnout do zoufalství?**
- 2. Už jsi někdy slyšel názor, že správný křesťan je zdravý a bohatý? Takovéto „evangelium prosperity“ hlásá, že jestliže žiješ správně, Bůh tě obdaří zdravím a dostatkem peněz. Co je na tom nebiblické? Proč je to překroucením principů správcovství?**
- 3. Uvažujte o následujícím výroku: „Nejvýznamnější a nejobdařenější lidé jsou k ničemu, jestliže se nedají Bohu k dispozici. Použitelnost je důležitější než schopnosti a nadání.“ (Mike Nappa)**
- 4. Co bys poradil spoluvěřícímu, který prožívá finanční krizi, a proto tvrdí, že nemůže dávat desátky a dary? Jaký přístup bychom měli zvolit, abychom takovému člověku skutečně pomohli?**

Shrnutí

Každý z nás dostal jeden nebo více darů. Byly nám svěřeny i určité finanční prostředky. Jako dobří správci máme spravovat tyto prostředky co nejlépe podle svých schopností a současně uznávat, že všechno, co máme, je Božím darem. Správcovství by nemělo být těžkou povinností, ale radostným určením si priorit ve všech oblastech našeho života.

SPOLEČENSTVÍ

Texty na tento týden: Gn 11,1–4; 12,1–3; 1 K 12,12–27; Ef 4,1–13; Zj 22,1–6

Základní verš

Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. (1 K 12,27)

Lidé jsou společenské bytosti. Bůh mohl stvořit miliony dokonalých lidských bytostí jako „samostatné jednotky“. Bůh však stvořil muže a ženu a prohlásil, že pro člověka není dobré, aby byl sám. První pár se měl navzájem doplňovat. Měli se množit, vytvořit rodinné společenství a pak i větší společenské celky.

Jedním z nejdůležitějších společenských útvarů, do kterých mohou lidé patřit, je sbor, církev. Žel že mnozí lidé si přestávají uvědomovat, jakou předností je členství v církvi. Církev je mnohem víc než klub pro ty, co mají stejné zájmy. Církev je společenství věřících, kteří se dělí o zkušenost spasení a Ježíše Krista uznávají jako svého Pána.

Týden ve zkratce

Víra a spolupatříčnost patří k sobě. Bůh chce, abychom byli částí společenství, které založil. Patřit do tohoto společenství je velká přednost a zodpovědnost. Všichni spolu máme svým jedinečným přičiněním vytvářet Kristovo tělo.

- Osnova**
- Bůh touží po společenství lidí (Gn 12,1–3; 1 Pt 2,9)
  - Společenství jako „tělo“, ve kterém má každý své místo (1 K 12,12–27)
  - Společenství jako „tělo“, které plní společný úkol (Ef 4,1–13)
  - Společenství, které i přes rozmanitost sjednocuje (Zj 5,9.10)
  - Společenství spojené v osobě Ježíše Krista (Zj 1,12–16.20)

BŮH HLEDÁ ČLOVĚKA

Bůh touží po společenství lidí (Gn 12,1–3; 1 Pt 2,9)

V Gn 11 čteme zprávu o pokusu postavit společnou stavbu. Po celosvětové potopě se potomci těch, co ji přežili, rozhodli spolčit a vystavět město s obrovskou věží. Bohu se to nelíbilo. Něco takového Bůh neměl v úmyslu. Hned v následující kapitole – Gn 12 – je naše pozornost opět směřována na společnou stavbu, ale tentokrát v pozitivním smyslu. Bůh řekl Abrahamovi, který se v té době jmenoval ještě Abram, že má v úmyslu vytvořit lid, který nazve svým lidem.

Jaký byl rozdíl mezi snahou postavit společnou stavbu – Babylonskou věž – a Božím plánem vytvořit z Abrahama a jeho potomků svůj lid? Porovnej Gn 11,1–4 a Gn 12,1–3

Od příběhu o povolání Abrahama se Starý zákon soustředí na zkušenosti Božího lidu, jeho vítězství a pády. Posláním Izraelců bylo seznámit ostatní národy s jejich Bohem smlouvy. Měli připravit cestu na příchod Mesiáše. Víme, že jako národ selhali a svůj úkol nesplnili. Když Mesiáš přišel, představitelé národa, kteří ho měli vítat jako svého Vykupitele, Ježíše zavrhlí a usmrtili jako zločince. Mnozí však zůstali Pánu věrní a vytvořili jádro křesťanské církve.

Jaké poselství pro nás dnes nacházíme v 1 Pt 2,9?

Boží novozákonní lid tvoří Židé a pohané, muži a ženy z každého národa, pokolení a jazyka. Jejich úkolem je – podobně jako bylo posláním Izraele ve starozákonní době – učit ostatní o Boží milosti. A podobně jako dávný Izrael, i oni patří do zvláštního společenství věřících.

Co má společného starověký Izrael s dnešní církví? Co se z toho můžeme naučit? Jakým chybám bychom se měli vyhnout?

VÝSADA SPOLEČENSTVÍ

Společenství jako „tělo“, ve kterém má každý své místo (1 K 12,12–27)

Laurence J. Peter, americký pedagog a spisovatel, řekl: „Když vstoupíš do církve, nestane se z tebe automaticky křesťan; podobně jako když vejdeš do garáže, nestane se z tebe auto!“ Skutečná spolupatříčnost ke křesťanské církvi je víc než jen mít své jméno zapsáno v církevních záznamech. Znamená to uvědomit si, co je církev a jakou v ní plníš úlohu.

Na mnoha místech nazývá Pavel své spoluvěřící „svatí“ (Ef 1,1; Fp 1,1; Ko 1,2 – PBK). Dnes má toto slovo odlišný význam, než mělo v biblické době. Nebyli to dokonalí lidé ani žádní „světci“. „Pro Pavla (a další pisatele Bible) se výraz svatý nespojoval s představou jakéhosi vzácného skla uloženého ve vitríně, jak to často vnímáme dnes. Svatý nebyl nějaký dávný, legendární, dokonalý křesťan, ale každý člověk povoláný a oddělený Bohem, který se stal součástí společenství víry.“ (John C. Brunt)

Jaký hlavní úkol dostali ti, kteří patří do církve – „těla Kristova“? Jaký vztah by měl mít každý „svatý“ ke všem ostatním? 1 K 12,12–27

Člen církve je konkrétním člověkem. Nikdy ho nesmíme vnímat jen jako záznam ve statistice. Každý člen církve má plnit jedinečný úkol a přispět zvláštním způsobem ke společnému dílu. Nikdo nemůže chybět, aniž by to způsobilo problémy ve fungování celého „těla“. Zároveň nikdo nemůže tvrdit, že jeho práce převyšuje přínos někoho jiného. Metafora těla s jeho mnohými údy tuto pravdu velmi výstižně ilustruje. Některé části se zdají být důležitější než jiné. Srdce, mozek, plíce a žaludek bychom možná zařadili mezi ty nejdůležitější, ale stačí, aby nám selhala některá „méně důležitá“ žláza nebo část těla, abychom si uvědomili, jak jsou pro život nezbytné.

Jak jsi srostl se svým sborem? Co ti brání cítit se více jeho součástí? Jsi spokojený s úlohou, kterou plníš? Závidíš někomu jeho úkol? Je tvoje činnost vyvážená? Anebo se pokoušíš vzít na sebe víc, než můžeš splnit? Jak ti pomáhají Pavlova slova pochopit, jaká je tvoje úloha?

VÝZNAM SPOLEČENSTVÍ

Společenství jako „tělo“, které plní společný úkol (Ef 4,1–13)

Možnost patřit do Kristova těla je velkou předností. Tuto významnou pravdu, že všichni patříme do Boží rodiny, podtrhují i slova dalšího biblického pisatele. „Hledte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi.“ (1 J 3,1) Každá výsada je však spojena s určitou zodpovědností.

Co nám odkaz církve jako Kristova těla, ke kterému každý z nás patří, naznačuje o naší osobní zodpovědnosti? Ef 4,1–13

„Všichni se musíme chovat jako části dobře běžícího stroje, kde každá součástka je závislá na druhé a plní jinou úlohu. Každý má zaujmout místo, které je mu určeno, a konat práci, jež mu byla svěřena. Bůh vyzývá členy své církve, aby přijali Ducha svatého, sjednotili se a žili v bratrské lásce.“ (E. G. Whiteová, My Life Today, str. 276)

Které další úkoly mají plnit všichni členové církve? 1 K 16,2; 1 Te 5,14.17.25; Žd 10,25; 1 Pt 3,15

Mnozí lidé žijící v konzumní společnosti mají sklon přenášet takovýto „obchodní“ způsob přemýšlení i do společenství věřících. První věc, na kterou se ptají, je: Co zde najdu? Čím mi to může být prospěšné? Otázka by měla znít přesně naopak: Jak mohu přispět svými dary a schopnostmi? Když byl John F. Kennedy roku 1961 slavnostně uveden do úřadu prezidenta Spojených států, řekl tato nesmrtelná slova: „Neptejte se, co může vaše země udělat pro vás, ale co můžete vy udělat pro svou zemi.“ Tato slova se dají vztáhnout i na postoj k církvi. I když církev je pro ty, kteří pravidelně navštěvují bohoslužby a zapojují se do různých aktivit, velkým přínosem, především bychom si měli klást otázky: Jak mohu lépe sloužit? Jakým způsobem mohu povzbudit ostatní? Jak mohu být vzorem pro naši mládež? Jak mohu přispět k tomu, aby se můj sbor stal duchovním domovem, kde mohou mnozí načerpat vnitřní pokoj a duchovní pokrm, který potřebují?

Polož si následující otázky a upřímně si na ně odpověz: Proč chodím do sboru? Co mohu ve společenství dostat a co mu mohu dát?

JEDNOTA V ROZDÍLNOSTI

Společenství, které i přes rozmanitost sjednocuje (Zj 5,9.10)

Mnozí křesťané usilují o větší jednotu mezi církvemi. To, že jsme rozděleni, považují za ostudné a připomínají, že Kristus své následovníky několikrát vyzval, aby byli jednotní. Jednota je také klíčovým tématem pro Církev adventistů sedmého dne, jíž – podobně jako jiným společenstvím – hrozí rozdělení a polarizace zevnitř. Jednotu, o kterou usilujeme, však nemůžeme zúžit jen na to, že patříme do jedné organizace nebo že určitým způsobem vedeme bohoslužby. Musíme jít mnohem hlouběji.

Jaké jsou hlavní podmínky opravdové křesťanské jednoty? J 14,6; Ef 4,3.13

Být sjednoceni v Kristu znamená být sjednoceni v pravdě. Kristus o sobě prohlásil, že je Pravda. Neznamená to tvrdit, že jednota nemůže nastat mezi lidmi, kteří mají jiné teologické názory nebo jinak vykládají určité části Písma. Skutečná jednota si však vyžaduje stejný postoj a zodpovědný přístup k Písmu jako Božímu slovu a k jeho základním pravdám. Představuje společnou touhu žít podle toho, co učí Písmo. Nevyžaduje však, aby všichni členové stejně smýšleli a stejným způsobem vedli bohoslužbu. Neruší nádhernou kulturní rozmanitost, která tak velmi obohacuje naše celosvětové společenství církve.

Jakým způsobem ilustruje popis nového Jeruzaléma bohatou rozmanitost, jakou se vyznačuje Boží lid? Zj 21,1–22,6; zejména však 21,12–14.19.26 a 22,2

Tento symbolický popis nového Jeruzaléma je zobrazením toho, co Bůh stvoří pro svůj lid. Při čtení nás však překvapí důraz na rozmanitost a pestrost. Není se čemu divit, protože vykoupení budou pocházet „ze všech kmenů, jazyků, národů a ras“ (Zj 5,9; 7,9).

Ti, co projdou branami nového Jeruzaléma a budou žít na nové zemi, jsou jako větve, které rostou z jednoho vinného kmene. „Na větvích vinného kmene vidíme, jak jsou rozmanité – a přece je i v této rozmanitosti jednota. Každá větev je spojena s kmenem. Každá větev čerpá výživu ze stejného zdroje. Jestliže jsme větvemi pravého Vinného kmene, potom mezi námi nebudou žádné hádky, spory o nadvládu ani vzájemné znevažování a podceňování.“ (E. G. Whiteová, General Conference Bulletin, 25. dubna 1901)

Jestliže bude v nebi taková rozmanitost, proč je v některých našich sborech napětí? Proč máme sklon setkávat se s lidmi stejné kultury? Jaké poselství tím šíříme?

ZÁKLAD CÍRKVE – JEŽÍŠ KRISTUS

Společenství spojené v osobě Ježíše Krista (Zj 1,12–16.20)

Často mluvíme o naší církvi. Máme mnoho důvodů být na ni hrdí. Na druhé straně si uvědomujeme, že ani naše církev není dokonalá. Investujeme do ní své schopnosti, čas, energii i peníze. To v nás probouzí pocit vlastnictví. Při pečlivém zvážení si však musíme uvědomit, že církev nám nepatří. Je to Boží církev. V tom je podstatný rozdíl.

Co řekl Kristus o tom, komu patří církev? Mt 16,18

Ježíšův výrok o skále, na které bude postavena Boží církev, je někdy mylně vysvětlován. Když vezmeme v úvahu celý kontext a ostatní biblické důkazy, nemáme důvod si myslet, že Petr je tou skálou, na které byla založena církev, a že z něj byla zvláštní autorita přenesena na budoucí římské biskupy. Petr vyznal Krista jako Syna živého Boha (Mt 16,16), který je skálou, na které Bůh založil svoji církev.

Přemýšlejte o některých dalších symbolech, které zdůrazňují stejnou myšlenku – že církev je postavena na Ježíši Kristu a je spíš jeho církví než naší. Ef 2,20; 4,15.16; Zj 1,12–16.20

Podobně jako mnoho dalších statí v knize Zjevení, i popis Ježíše Krista v Zj 1,12–20 je plný starozákonních symbolů. Kristus je oblečen jako velekněz a prochází se mezi sedmi svícny. V mysli se automaticky přeneseme k symbolu svícnu ve starozákonním svatostánku, který zvěštoval Boží přítomnost mezi jeho lidem. Dříve než kniha Zjevení přechází k podrobnému popisu toho, „co se má brzo stát“ (1,1), ujišťuje nás, že to vidíme ze správné perspektivy. Je to zjevení Ježíše Krista, Alfy a Omegy, Prvního i Posledního, našeho nebeského Velekněze, který není jen nějakým vzdáleným božstvem, ale tím, který se prochází uprostřed své církve.

Jestliže církev patří Bohu, jakou v ní máme úlohu? Nevyplývá z toho, že bychom měli být jejími správci? Jakou zodpovědnost neseme? Žijeme podle toho? Co můžeme dělat lépe?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Touha věků si přečti kapitulu Ve stínu kříže (TV 262–268; DA 410–418).

„Ježíš odpověděl Petrovi: ‚Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích.‘ (Mt 16,17) Pravda, kterou Petr vyznal, je základem křesťanské víry. V ní podle Kristových slov spočívá věčný život. Její poznání však v žádném případě nemá vést k pocitu nadřazenosti. Petr k pravdě nedospěl vlastní moudrostí ani dobrotou. Člověk sám od sebe nemůže poznat Boha. ‚Dokážeš vystihnout Boha. . . , jež nebesa převyšuje? Co chceš dělat? Hlubší je než podsvětí. Co o tom víš?‘ (Jb 11,7.8) Jedině Duch svatý nám může zjevit Boží hlubiny. . . “ (TV 263.264; DA 412)

Otázky k přemýšlení

- 1. Je členství v církvi nevyhnutelnou podmínkou spasení? Anebo do církve vstupujeme z jiných důvodů? Pokud ano, z jakých? Jaké výhody vyplývají z toho, že jsme částí tohoto těla? Na co si zároveň musíme dávat pozor?**
- 2. Pokud někdo řekne: „Přestal jsem chodit do sboru. Nenaplňuje mě to. Když jdu do přírody, prožiji hlubší zkušenost, než když poslouchám nezajímavé kázání,“ co bys mu na to odpověděl?**
- 3. Znovu se zamysli nad otázkou etnické rozmanitosti v naší církvi. Proč by měli být křesťané těmi, kdo nejvíc milují a přijímají jiné bez ohledu na etnické rozdíly?**

Shrnutí

Církev je výsledkem Boží iniciativy. Je to spíše Boží církev než naše. Jsme údy Kristova těla. I když každý z nás plní jiný úkol, vždy pamatujeme na to, že Kristus je hlava církve. Nejsme povoláni k uniformitě; máme však udělat všechno pro to, abychom zachovali skutečnou jednotu v Kristu.

MISIE

Texty na tento týden: Mk 16,15.16; L 24,46.47; J 14,6; Ef 4,11–15; 2 Pt 2,1–3; Zj 14,6–12

Základní verš

Budte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte, ale činite to s tichostí a s uctivostí. (1 Pt 3,15)

Pod slovem misie bychom si neměli představovat osamělé dobrodruhy prodírající se tropickými džunglemi v těch nejdlejších částech světa. Misie by naopak pro nás měla být slovem blízkým a důvěrně známým, protože se projevuje v každém křesťanském životě. „Slova misie a misionář pocházejí z latinských slov znamenajících poslat, poslaný. . . Bible pro slovo misionář většinou používá výraz apoštol, který pochází z řeckého slova, jež také znamená poslaný. . . Apoštol Jan se 39krát zmiňuje o tom, že Ježíš byl poslán Bohem. Jen v této knize je tedy Ježíš 39krát označen za misionáře nebo apoštola.“ (Jon L. Dybdahl)

My, jako Ježíšovi následovníci, jsme jeho spolupracovníci – misionáři. Tak jako byl Ježíš poslán na tento svět, i my jsme vysláni ho reprezentovat a zvěstovat každému to, co kniha Zjevení popisuje jako poselství tří andělů. Čím déle jsme jako církve na zemi, tím nám hrozí větší nebezpečí, že ve snaze udržet si struktury a instituce se zaměříme spíše na sebe než na to, k čemu jsme povoláni – zvěstovat světu poselství přítomné pravdy, které nám Bůh dal.

Týden ve zkratce

Misie je srdcem církve. Jde přece o představení Božího charakteru. Misie není jedním z mnoha programů církve, ale samotný důvod její existence. Každý křesťan je povolán být misionářem.

Osnova

- Hlásání evangelia jako způsob záchrany životů (J 14,6; Sk 4,12)
- Hlásání evangelia jako úkol daný samotným Ježíšem (Mt 28,19.20)
- Hlásání evangelia jako smysl existence křesťanské církve (Zj 14,6–12)
- Hlásání evangelia jako osobní odpovědnost (1 K 12,28; 1 Pt 3,15)
- Hlásání evangelia jako představení Ježíše a jeho oběti za nás (1 K 1,23; 2,2)

LIDÉ BUDOU ZATRACENI, POKUD...

Hlásání evangelia jako způsob záchrany životů (J 14,6; Sk 4,12)

Už mnoho staletí teologové diskutují o tom, zda Bůh nakonec přece jen nezachrání všechny lidi. Podle některých je Boží láska zárukou, že v konečném důsledku nikdo nebude zatracen. Jiní říkají, že ti, kteří nikdy neslyšeli o Kristu, dostanou příležitost uvěřit po smrti. Další zase obhajují různé jiné alternativní teorie. Problém je v tom, že se snaží vysvětlit podrobnosti, které nám Bůh ve svém slově nezjevil. Jsou otázky, na které neznáme odpověď. Víme však, že Bůh je spravedlivý a zároveň nekonečný ve své lásce. Jasně dal najevo, že lidé mají svobodnou vůli a že je možné, aby byl někdo zatracen. Víme, že ti, kteří budou spaseni, budou odděleni od těch, co zemřou věčnou smrtí. Víme také, že má být hlášáno evangelium, aby oslovilo co nejvíce lidí.

Proč je podle následujících veršů důležité zvěstovat evangelium celému světu?

J 14,6 _____

Sk 4,12 _____

1 J 5,11.12 _____

Verš J 3,16 je jedním z nejznámějších biblických textů: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Tento verš hovoří o Boží lásce, kterou nám Bůh projevil tak, že poslal svého Syna na tuto zem. Je v něm příslib věčného života pro všechny, kteří v něj uvěří. Upozorňuje však i na druhou možnost. Ti, co neposlechnou výzvu evangelia a odmítnou přijmout Krista, zahynou. My nerozhodujeme o tom, kdo bude zavržen a kdo dostane věčný život. Možná budeme překvapeni, až se budou číst jména spasených. Bůh nemůže přehlížet vůli člověka, přesto udělá všechno, co může, aby byl počet zatracených co nejmenší. Zvláštní je, že ve své moudrosti i nás pověřil určitým úkolem.

Jaký je tvůj úkol v misijním poslání církve? Jak vážně bereš výzvu oslovit druhé zvěstí evangelia? Co víc bys mohl udělat?

VELKÉ POVĚŘENÍ

Hlásání evangelia jako úkol daný samotným Ježíšem (Mt 28,19.20)

Příkaz nést evangelium celému světu nacházíme ve všech čtyřech evangeliích a dokonce i v knize Skutky. Mezi těmito výzvami jsou jasné paralely, i když zde najdeme i některé významné rozdíly. Je potřebné přečíst si všechny verze, abychom si utvořili úplný obraz o všem, co je zahrnuto ve „velkém pověření.“

Přečti si následující texty o „velkém pověření“. Všimni si, jak se navzájem doplňují. Jaké specifické detaily každá část obsahuje?

Mt 28,19.20 _____

Mk 16,15.16 _____

L 24,46.47 _____

J 20,21 _____

Sk 1,8 _____

Evangelium má být zvěstováno „všem národům“. Podle statistiky Generální konference hlásá Církev adventistů sedmého dne v současnosti své poselství ve více než 200 zemích světa. To znamená, že zbývá jen několik zemí, ve kterých naše církve není oficiálně zastoupena. Z těch větších můžeme jmenovat Severní Koreu, Saúdskou Arábii, Sýrii a Jemen. Ostatní jsou většinou malé země s méně než jedním milionem obyvatel. Možná jsme v pokušení myslet si, že církve adventistů již téměř „splnila svůj úkol“. Ale není to pravda. I když musíme děkovat Bohu za to, že naše církve v mnohých částech světa stále roste a že začíná působit na dalších nových územích, její úkol ještě zdaleka není splněn.

Zamysli se nad tím, kolik lidí ve tvém okolí ještě neslyšelo evangelium. Co jsi udělal pro to, abys je oslovil? Co ti tvá odpověď prozrazuje o tobě a tvém úkolu v misi?

CÍRKEV, KTERÁ SVĚDČÍ

Hlásání evangelia jako smysl existence křesťanské církve (Zj 14,6–12)

Jaké zvláštní poselství bude zvěstovat Boží lid v době konce? Jak tomuto poselství rozumíš? Zkus ho vyjádřit vlastními slovy. Zj 14,6–12

Tyto verše, v nichž je zaznamenáno trojandělské poselství, se nacházejí v části, která popisuje dobu konce. Bezprostředně před touto částí je vidění o „prvotíně“ vykoupených (v. 4 – PBK) a hned po něm je vidění o „žni“ všech spasených (v. 15). Je důležité vědět, co tato slova znamenají. Potřebujeme také pochopit, kdo jsou „andělé“, kteří zvěstují „věčné evangelium“ (v. 6). Ellen Whiteová zdůrazňuje, že slovo „anděl“ v proroctví symbolizuje lidské posly, vedoucí a členy církve: „Andělé jsou představení, jak letí středem nebe a zvěstují světu výstražné poselství, které adresují přímo lidem žijícím v posledních dnech dějin tohoto světa. Tito andělé jsou symbolem představujícím Boží lid, který jedná v souladu s nebem. Muži a ženy osvícení Božím Duchem a posvěcení pravdou zvěstují postupně tři poselství.“ (LS 429)

Stejně jako ve „velkém pověření“, i v textu obsahujícím trojandělské poselství nacházíme silný důraz na výzvu nést evangelium všem lidem na zemi. Jako každému společenství věřících, i nám hrozí velké nebezpečí, že se z režimu misie dostaneme do režimu údržby. Snadno můžeme ztratit ze zřetele naše poslání vůči světu a začneme se stále více soustředit na starosti o chod, ochranu a údržbu našich sborů nebo institucí. V té chvíli ztrácíme důvod naší existence.

Jak se to může stát, že se začneme více soustředit na „sebezáchovu“ než na misi? Podle čeho se dá zjistit, zda se to už neděje? Jak tomu můžeme zabránit?

OSOBNÍ SVĚDECTVÍ

Hlásání evangelia jako osobní odpovědnost (1 K 12,28; 1 Pt 3,15)

Nemáme problém souhlasit s tvrzením, že církev má být misijně zaměřená. Ale kdo je církev? Církev není v první řadě organizace; jsou to jednotlivci, kteří jsou bez výjimky povoláni svědčit.

Proč bychom měli být přesvědčeni o tom, že máme svědčit o své víře? 1 K 12,28; Ef 4,11–15

Každý z nás nemá dar kázat nebo vyučovat. Ale všichni jsme nějakým způsobem obdarováni, abychom mohli vykonávat to, k čemu jsme povoláni – být učedníky připravenými mluvit o naději, kterou máme. (1 Pt 3,15)

Co je k dispozici těm, kteří jsou ochotni sdílet se se svou vírou? J 14,26; Sk 1,4.8; 2,1–4

Kristus slíbil svým následovníkům přítomnost Ducha svatého a duchovní dary. To však neznamená, že se na své poslání nemusíme vůbec připravovat. Ježíšovi učedníci absolvovali v průběhu tří let tu nejintenzivnější přípravu. Podobně i křesťané dnes se mají vědomě připravovat na to, jak budou přinášet svědectví o Boží lásce a nabídce smíření. Pro církev musí být prioritou vydávat potřebné materiály a vytvářet příležitosti, aby členové mohli splnit svůj úkol. Samotná příprava však nestačí. Jestliže chceme jako Boží lid oslovit druhé, potřebujeme přítomnost a zmocnění Duchem svatým!

Jedno však platí stále: Nemůžeme dát, co nemáme. Pokud nemáme živý vztah s Bohem, nemůžeme si dělat naději, že k tomu povedeme ostatní.

Jakou důležitou podmínku musí splňovat všichni, kteří chtějí svědčit o své víře? 2 Pt 3,18

Církev, která reaguje na tuto výzvu, bude církví rostoucí. Růst však nebude omezen jen na počet členů. Jestliže má naše svědectví skutečně přinášet ovoce, potřebujeme „růst v milosti“ jako jednotlivci i jako společenství.

Vysvětli, co si představuješ pod pojmem „růst v milosti“. Podle čeho se dá zjistit, zda rosteš? Jaká kritéria používáš?

MLUVIT O BOHU

Hlásání evangelia jako představení Ježíše a jeho oběti za nás (1 K 1,23; 2,2)

Je zřejmé, že k tomu, abychom mohli hlásat poselství o ukřižovaném a vzkříšeném Kristu, který se nyní přimlouvá za nás u Otce, potřebujeme přijmout důležité věroučné pravdy, které Bůh zjevil ve svém slově.

Je důležité učit celou pravdu a držet se jí? Tt 2,1; 2 Pt 2,1–3

Jestliže chceme věřit v Boha, který se nám představuje v Bibli, a rozhodneme se následovat Krista, budeme se snažit co nejlépe poznat jeho charakter a také to, co od nás očekává. To, co jsme se dověděli z Bible, se snažíme shrnout do věroučných výroků. Pro někoho jsou věroučné výroky jen bezvýznamnou zátěží. Je to tragické nepochopení jejich významu. Bez správné věrouky se naše víra brzy stane nejasná a plytká. Nejen že nebudeme růst ve víře, ale nakonec zjistíme, že naše víra má pro nás stále menší význam. Nesprávná věrouka nás přesměruje od Krista k nám samotným nebo k něčemu jinému, o čem se domníváme, že nám to pomůže ke spasení. Když naše víra nebude postavena na správné biblické věrouce, vystavujeme se nebezpečí, že se odvrátíme od základu naší víry – Ježíše Krista, našeho Pána.

Co má být středem našeho svědectví i kázání? 1 K 1,23; 2,2

Důraz na správnou věrouku musí být doplněn rozhodnutím stavět bezvýhradně na Ježíši Kristu. Všechno, v co věříme a co říkáme, musí souviset s tím, v kom máme jistotu našeho věčného spasení. Pokud nám chybí spojení s Ježíšem Kristem, věrouka bude jen informací, která sice může někoho zaujmout a kterou může člověk rozumově přijmout – ale nic víc mu nepřinese. Jestliže je však biblické učení zakotveno v Ježíši Kristu, pomůže nám lépe pochopit plán vykoupení a prohloubí náš vztah s naším Pánem.

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Poslové naděje a lásky si přečti kapitolu Boží záměr s církví (PNL 9–12; AA 9–16). „Bůh si vyvolil církev, aby se stala nástrojem ke spasení lidí. Byla založena, aby sloužila, a jejím posláním je přinášet světu evangelium. Již od počátku Bůh počítal s tím, že církev představí světu plnost jeho božství a moci. Členové církve, které Bůh povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, mají zvěstovat jeho slávu. Církev je zdrojem bohatství Kristovy milosti a skrze ni i nebeské vlády a moci nakonec poznají úplný a dokonalý projev Boží lásky (viz Ef 3,10).“ (PNL 9; AA 9)

Otázky k přemýšlení

- 1. Přemýšlejte ve třídě o poslední otázce v části na středu. Jakými různými způsoby můžeme chápat, co znamená růst v milosti?**
- 2. Podívej se na svůj sbor. Na co klade hlavní důraz? Na sebe a naplňování vnitřních potřeb členů, anebo na misii a svědeckou službu? Jak to vyvážit? Jak dosáhnout toho, abychom se věnovali novým členům a současně nezanedbávali výzvu oslovit všechny lidi? Čemu se věnuje tvůj sbor a jak mu můžeš pomoci v tom, co potřebuje?**
- 3. Jak se církev chrání před různými nebezpečnými teologickými názory, které se stále snaží proniknout do našeho učení? Jak můžeme zároveň zůstat otevření vůči novému světlu, které nám může pomoci lépe pochopit našeho Pána a svěřené poslání?**

Shrnutí

Evangelium Ježíše Krista musí být hlásáno po celém světě. Je to úkol všech, kteří se nazývají učedníky. Každý z nás dostal náležité dary a každý z nás má příslib zmocnění Duchem svatým. Zvěstování evangelia by mělo být založeno na správné věrouce. Všechno, co hlásáme, musí mít svůj základ v Kristu, o němž je celé evangelium.

POUŽITÉ ZKRATKY

PBK – Překlad Bible kralické
ČEP – Český ekumenický překlad

BC – Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 1–9

DÍLA E. G. WHITEOVÉ

Zkratka Anglický název

AA	Acts of Apostles
AH	Adventist Home
BC	SDA Bible Commentary
CG	Child Guidance
COL	Christ's Object Lessons
DA	Desire of Ages
Ed	Education
GC	Great Controversy
LS	Life Sketches of Ellen G. White
PP	Patriarchs and Prophets
SC	Steps To Christ
T	Testimonies for the Church

Názvy českých překladů (varianty)

Skutky apoštolů, Poslové naděje a lásky
Adventní domov

Kristova podobenství, Perly moudrosti
Touha věků
Výchova
Vítězství lásky Boží, Velké drama věků

Patriarchové a proroci, Na úsvitu dějin
Cesta ke Kristu, Cesta k vnitřnímu pokoji
Svědectví pro církev

V odkazech je uvedeno oficiální stránkování v anglických originálech knih, které bývá v českých překladech téměř vždy uváděno v závorkách v zápatí každé strany.

ZÁPADY SLUNCE

duben	
den	hodina
3. 4.	19.35
10. 4.	19.46
17. 4.	19.57
24. 4.	20.08

květen	
den	hodina
1. 5.	20.19
8. 5.	20.29
15. 5.	20.39
22. 5.	20.49
29. 5.	20.58

červen	
den	hodina
5. 6.	21.05
12. 6.	21.11
19. 6.	21.14
26. 6.	21.16

SBÍRKY V 2. ČTVRTLETÍ 2009

Ve druhém čtvrtletí roku 2009 jsou finanční prostředky z misijních sbírek sobotní školy určeny pro podporu odvětví církve, která se zabývá výchovou mladých lidí, sociální a humanitární činností a také misí. V naší unii v této oblasti působí Klub Pathfinder, AMICUS – sdružení absolventů vysokých škol, ADRA (sbírka na činnost a provoz proběhne 9. května) a Středisko korespondenčních kurzů. Jejich úsilí a nasazení můžeme podpořit svými dary při sbírkách v sobotní škole. Výnos sbírek bude zčásti odeslán na aktivity a misijní projekty těchto organizací ve světě a menší část prostředků zůstane pro misijní činnost v naší unii. Na odvodech do světového misijního fondu se jednotlivá sdružení podílejí v roce 2009 takto:

České a Moravskoslezské sdružení	90 %
Slovenské sdružení	70 %

Finanční prostředky ze sbírky 13. soboty jsou určeny na podporu plánovaných projektů církve v jednotlivých částech světa.

Ve druhém čtvrtletí 2009 jsou finanční dary určeny pro Jihoafricko-Indickooceánskou divizi se sídlem v Irene, Jihoafrická republika.

Tvoří ji země: Angola, Botswana, Komory, Kerguelenské ostrovy, Lesotho, Madagaskar, Malawi, Mauricius, Mosambik, Namibie, Réunion, Svatý Tomáš a Princův ostrov, Seychely, Jižní Afrika, Swazijsko, Zambie, Zimbabwe, Ascension, Svatá Helena a Ostrovy Tristan da Cunha.

V oblasti působí 2 114 291 členů naší církve, kteří se shromažďují v 7 242 sborech. Žije zde 150 641 000 obyvatel, což znamená, že na jednoho adventistu je zde 71 neadventistů.

Více informací naleznete na www.casd.cz. V roce 2009 všechna sdružení odvádějí na tento účel 65 % darů. Ostatní prostředky jsou určeny na stavební projekty Slovenského sdružení.

Edvard Miškeř, hospodář Česko-Slovenské unie

Život křesťana

Reinder Bruinsma

Biblické úkoly – 2. čtvrtletí 2009

Foto: Photodisc

Technická redakce:

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.

pro Církev adventistů sedmého dne

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.

Vydání první, Praha 2009

ISBN 978-80-7172-175-8

ISSN 0409-3208